Lindsay Lackey

s-a pregătit să devină cântăreață de operă, a lucrat într-o bibliotecă publică, la secțiunea pentru copii și adolescenți, și în marketing și publicitate pentru o mare editură. Născută și crescută în Colorado, locuiește acum în San Francisco Bay Area cu soțul ei și cu câinele lor răsfățat. ***Toate lucrurile imposibile*** este romanul ei de debut.

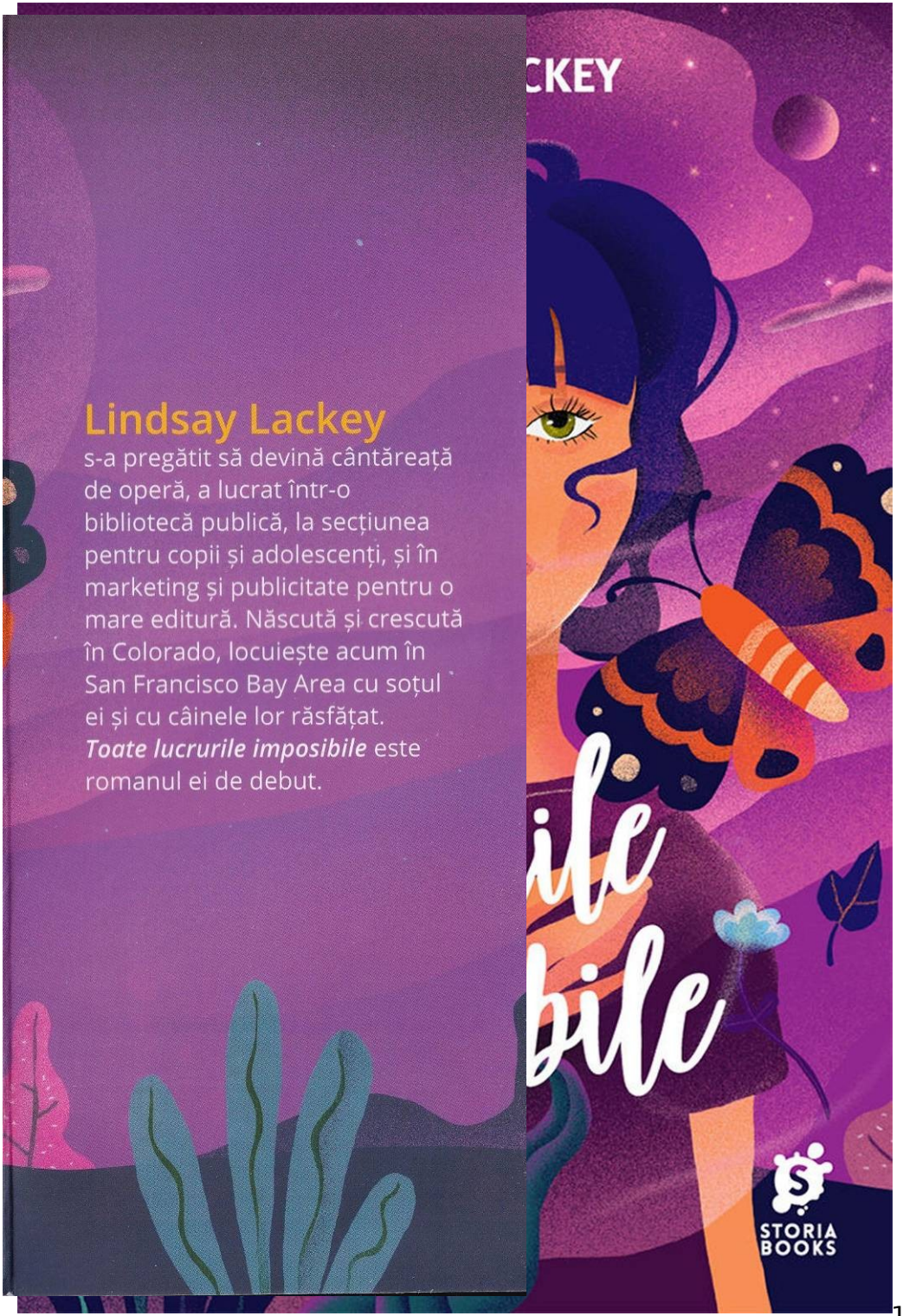

LINDSAY LACKEY

Toate lucrurile imposibile

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

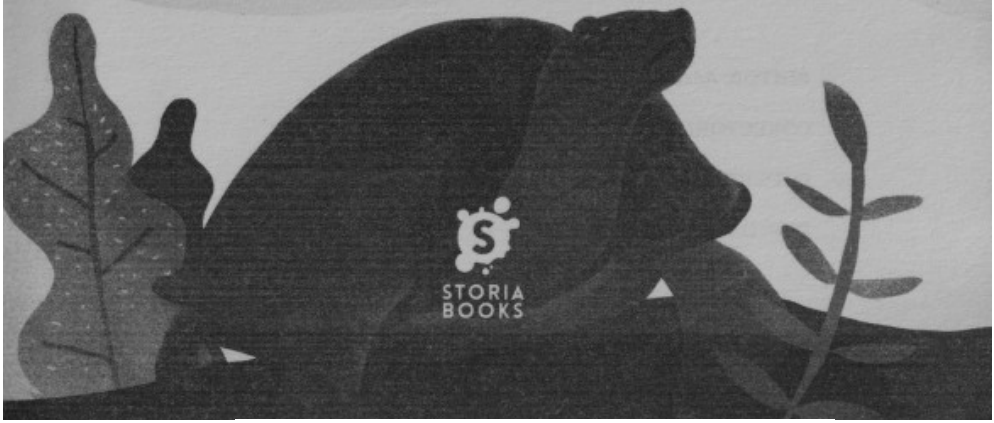

Titlul orig*ngs.*
Autor: Li

Copyrigh ,
Originall ok Press,
an imprint shed by
arrangemen through
Rights Peopl

© Storia Books, 2020, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lackey, Lindsay
Toate lucrurile imposibile / Lindsay Lackey; trad, din engleză de Oana Duşmănescu. — Bucureşti: Storia Books, 2020
ISBN 978–606–9072–12–7
I. Duşmănescu, Oana (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
CORECTORI: Rodica Creţu, Cristina Muntean
COPERTĂ: Fésüs L. Bama
DTP: Dragoş Tudor

Cuprins

Capitolul 1.....12

Capitolul 2.....16
Capitolul 3.....21
Capitolul 4.....26
Capitolul 5.....34
Capitolul 6.....39
Capitolul 7.....46
Capitolul 8.....52
Capitolul 9.....60
Capitolul 10.....65
Capitolul 11.....71
Capitolul 12.....75
Capitolul 13.....79
Capitolul 14.....87
Capitolul 15.....93
Capitolul 16.....98
Capitolul 17.....106
Capitolul 18.....113
Capitolul 19.....122
Capitolul 20.....124
Capitolul 21.....130
Capitolul 22.....138
Capitolul 23.....142
Capitolul 24.....146

Capitolul 25.....154
Capitolul 26.....160
Capitolul 27.....168
Capitolul 28.....172
Capitolul 29.....180
Capitolul 30.....187
Capitolul 31.....195
Capitolul 32.....202
Capitolul 33.....208
Capitolul 34.....211
Capitolul 35.....214
Capitolul 36.....218
Capitolul 37.....225
Capitolul 38.....230
Capitolul 39.....234
Capitolul 40.....239
Capitolul 41.....244
Capitolul 42.....249
Capitolul 43.....257
Capitolul 44.....263
Capitolul 45.....269
Capitolul 46.....274
Capitolul 47.....280

Capitolul 48.....287
Capitolul 49.....294
Capitolul 50.....301
Capitolul 51.....309
Capitolul 52.....314
Capitolul 53.....321
Capitolul 54.....327
Capitolul 55.....332
Capitolul 56.....340
Capitolul 57.....341
Capitolul 58.....349
Capitolul 59.....354
Capitolul 60.....357
Capitolul 61.....363
Capitolul 62.....369
Mulţumiri.....375

Pentru Donna, care, în mai multe feluri,
a făcut ca această carte să prindă viaţă.
Şi pentru Sophia, care dansează
până însufleţeşte toată familia.

Bondarii sunt imposibili.

Încalcă regulile fizicii. Aripioarele lor n-ar trebui să fie în stare să le care trupurile mici şi îndesate în zbor.

Adevărul este că aripile unui bondar funcţionează total diferit de felul pe care şi-l imaginează oamenii. Multă vreme, toată lumea a crezut că aripile lor flutură în sus şi-n jos, ca ale unei păsări. Dar nu

e aşa. Aripile lor flutură de fapt în faţă şi-n spate, foarte, foarte repede. Atât de repede încât bondarul îşi creează propria tornadă. Iar acea tornadă ia bondarul pe sus şi-l poartă dintr-un toc într-altul.

Ceea ce, dacă vă gândiţi bine, nu pare deloc imposibil.

Capitolul 1

Vântul venea de la mama ei.

Unele mame dau mai departe pistruii sau râsul sau platfusul. Mama lui Red lăsase moştenire curenţii de aer şi haosul. Norii ce se învârtejeau între pământ şi cer, ca o cârpă udă şi stoarsă.

Dar Red păstra vântul sub piele.

Era obligată.

Cu cât îşi înăbuşea mai mult propriile furtuni, cu atât cerul de deasupra ei devenea mai

mânios.

Deşi ziua începuse senină şi răcoroasă, cerul era acum întunecat cu nori de ploaie care se strângeau peste tăcutul cartier din Denver. Acum o clipă frunzele trosneau sub tălpile şcolarilor. Dovlecii ciopliţi zâmbeau de pe treptele verandelor, iar chipurile lor erau atât de proaspăt sculptate încât coaja nu le devenise încă spongioasă şi nici nu se pătase cu mucegai. Apoi dintr-odată, aerul şuiera şi fluiera şi fiecare frunză era absorbită sus sus sus, rotindu-se şi răsucindu-se. Dovlecii ciopliţi se rostogoleau, săreau şi se spărgeau, iar pulpa lor cărnoasă păta trotuarele ca o vopsea portocalie.

Într-un mic living ce mirosea a odorizant şi a şosete murdare, Red stătea cu gândurile ei adânci, negre şi pline de găuri, ca buzunarele hainei sale.

Nu se uita deloc la femeia cu faţă buhăită din faţa ei care-şi spunea Mama. Cu M mare.

Mama cu M mare a spus:

— Nu e uşor să fii Mama a trei băieţi, să ştiţi.

A trei băieţi. Dar nu şi a lui Red.

Mama cu M mare s-a uitat la Red, apoi la propriile mâini. Unghiile ei aveau o nuanţă pregnantă de galben. Părul lui Red i-a gâdilat obrajii ca nişte lacrimi, dar ochii îi erau uscaţi. Afară se năştea o furtună în timp ce Red îşi ţinea răsuflarea. *Nu nu nu.*

Mama cu M mare s-a uitat pe fereastră spre copacii agitaţi. Privirea i s-a mutat spre Red, apoi spre domnişoara Anders, asistenta socială a fetei.

— Nu e momentul potrivit să aducem în familie un copil adoptiv.

Red a oftat uşurel, apoi şi-a lipit buzele tremurătoare. Vântul urla, iar Mama cu M mare a tresărit.

Domnişoara Anders a pus o mână pe umărul lui Red.

— Desigur, a spus ea.

Glasul îi era tensionat şi apăsător ca un cablu electric.

— Eşti gata, Red?

Red a dat din cap. Toate lucrurile ei încăpeau într-un rucsac portocaliu care – mulţumită celor trei băieţi ai Mamei cu M mare – mirosea a unt de arahide şi a borâtură de câine. Cu toate acestea, un rucsac urât mirositor era mai bun decât plasa de plastic pe care o căra mai demult.

— Ne pare foarte rău, cum am spus şi mai devreme.

Ochii Mamei cu M mare erau un pic prea apropiaţi, ceea ce-i făcea întreaga faţă să pară storcită.

— E responsabilitatea Mamei să-şi protejeze copiii. Uneori, lucrurile pur şi simplu nu se

potrivesc.

O durere bine cunoscută a izvorât undeva între coastele lui Red, dar apoi şi-a făcut loc furia, tăioasă şi alunecoasă, înăbuşindu-i suferinţa. În celălalt colţ al camerei, paginile unei reviste deschise s-au ridicat, au fluturat şi s-au trântit la loc. Red şi-a strâns pumnii în buzunare.

Nu nu nu. Nu putea da frâu liber vântului, indiferent cât i-ar fi clocotit în vene.

Un bubuit de tunet a spintecat aerul, iar Mama cu M mare a scos un mic ţipăt.

Domnişoara Anders a strâns din buzele de culoarea vişinei sălbatice, strângând-o uşurel pe Red de umăr.

— Hai să mergem, Red.

Fata şi-a luat rucsacul în spate şi a ieşit din casă fără a privi îndărăt. Asistenta socială a lăsat uşa de plasă să se trântească la ieşire. N-a observat norii verzi-cenuşii care întunecaseră albastrul senin al cerului. A deschis cu un gest brusc portiera din spate a maşinii sale. Pânza din care era făcută fusta îi fâlfâia ca un steag peste genunchi.

Red s-a urcat în maşina bine cunoscută. Ca de obicei, pe scaun a găsit un pachet de caramele cu gust de piersici. Afecţiunea faţă de asistenta ei socială i-a tresărit în stomac.

Mama cu M mare a deschis uşa de plasă,

înclinându-se în afară.

— Noi chiar am încercat!

Red şi-a ghemuit genunchii la piept, vârându-şi caramelele în buzunarul hainei. Nişte picături dolofane şi furioase de ploaie au lăsat urme pe sacoul gri al domnişoarei Anders, care alerga spre portiera sa. Şi-a scuturat părul scurt şi ondulat, iar Red a simţit mirosul dulceag al fixativului pe sub izul tăios şi rece al vântului.

Domnişoara Anders a ieşit de pe alee şi s-a aplecat ca să se uite prin parbriz. Ştergătoarele se mişcau frenetic pe geam. Femeia a plescăit din limbă.

Red şi-a dat la o parte o şuviţă de păr lipită de fruntea ei jilavă. Propria furtună încă-i vibra în oase, i se rotea între coaste, degetele de la picioare şi urechi, la fel de familiară cum îi era răsuflarea. Voia să fie afară, să se alăture cerului mânios. Nu-l putea părăsi.

— Vremea asta, a zis domnişoara Anders. Cineva o să fie rănit.

A clătinat din cap, a părere de rău.

Red voia să spună: *Cineva a fost deja rănit.*

În schimb n-a spus nimic. S-a mulţumit să-şi sprijine capul de geam şi a privit cum se dezlănţuie cerul.

Capitolul 2

— Am o familie nou-nouţă pentru tine, a spus domnişoara Anders tare, ca să acopere ploaia. De-abia aşteaptă să te cunoască.

A mijit ochii spre cer.

— Să sperăm că furtuna asta se mai potoleşte înainte să ajungem în zona de est. Furtunile sunt de obicei mai rele în estul oraşului.

Red a inspirat lent şi profund şi a numărat până la zece, aşa cum o învăţase terapeutul ei, dr. Teddy. Vântul care-i vibra prin vene s-a liniştit uşurel pe măsură ce fetiţa privea cum cartierele nou-construite se termină şi încep clădirile de birouri, complexele comerciale şi parcările. Cu cât înaintau, cu atât vremea se însenina mai mult. Norii mânioşi şi-au stors ultimele lacrimi şi au început să se transforme în vârtejuri pale de violet şi auriu în timp ce soarele cobora deasupra lanţului muntos din vest. Red şi-a mâncat caramelele cu aromă de piersici, care erau atât de dulci încât pe limba ei au devenit acre.

— Va fi bine, a zis domnişoara Anders.

Red i-a întâlnit ochii în oglinda retrovizoare, pe care domnişoara Anders o aşeza întotdeauna pieziş, ca să poată vedea bancheta din spate. De oglindă era agăţat un îngeraş de cristal,

prins cu o panglică roz, ce se legăna şi se bâţâia în ritmul mersului maşinii.

— Familia Groove sunt oameni foarte buni, a zis domnişoara Anders.

Red n-a spus nimic.

— O să-ţi placă de ei.

Red n-a spus nimic.

— O să fie o potrivire bună. O să vezi.

O potrivire bună. Imposibil. Nimeni nu putea fi o potrivire bună. Nimeni, în afara mamei ei. Red a simţit pulsul vântului în inima sa. *397 de zile,* şi-a reamintit. 397 de zile până când mama ei va ieşi. 397 de zile până când Red *se va potrivi* cu cineva.

Simţea privirea fixă a asistentei sociale, dar o ignora. O dată, când Red a trebuit să fie luată de la o familie în miez de noapte, domnişoara Anders venise atât de repede de parcă aşteptase după colţ. Părul îi era răvăşit în toate direcţiile, iar pantofii îi erau unul de-un fel şi celălalt de alt fel. Nasturii îi erau încheiaţi greşit şi, din cauza asta, bluza i se mototolise şi avea nişte găuri în faţă ca nişte dinţi strâmbi. Dar era acolo. O luase de mână pe Red şi îi cărase punga de plastic plină cu haine. Atunci a fost prima oară când găsise un pacheţel cu caramele cu aromă de piersici pe bancheta din spate a maşinii.

În noaptea aceea, domnişoara Anders

spusese încet, dar ferm:

— Sufletul tău are unghiuri, cotloane şi rotunjimi, Red. Toate sufletele au. Dar al tău e special. Mă auzi?

Poate o să dureze mai mult timp, dar, într-o zi, vei găsi oamenii cu care te vei potrivi. O să vezi.

Asta se-ntâmpla acum aproape trei ani. Red avea doar nouă ani pe-atunci şi nu pricepea cum copiii pot fi ca pantofii. Puteau fi aruncaţi, lăsaţi în urmă, înapoiaţi când nu se potriveau.

Peste cinci luni va împlini 12 ani. Acum înţelegea mult mai multe lucruri.

Ceva a sclipit în faţa lor. Fata a clipit. O ţestoasă uriaşă stătea pe marginea drumului. Era aproape la fel de înaltă ca indicatorul pe care scria STOP şi avea un rânjet larg, cu dinţi pătraţi şi albi. Un animal alb cu negru stătea cocoţat pe carapacea verde. O... capră?

Domnişoara Anders a încetinit şi a virat pe un drum noroios, iar Red a putut admira în voie reptila enormă şi pe tovăraşa acesteia. În vârful ciudatei piramide, deasupra spinării caprei, erau câteva cuvinte scrise cu vopsea mov.

— Bine aţi venit la Grădina Zoologică Groovy[1], a citit domnişoara Anders cu glas tare, apoi a chicotit.

1 În original, Groovy Petting Zoo, un fel de grădină zoologică unde vizitatorilor le este permis să mângâie şi să hrănească animalele (n. trad.).

Red s-a răsucit în locul său, cu privirea lipită de semnul pe lângă care treceau. Râsul asistentei sociale trezea în ea ceva imposibil de identificat.

După câţiva kilometri, maşina a intrat pe un alt drum înnămolit. Era o alee mărginită de un şir de copaci subţirei. Frunzele îngălbenite zburau şi dansau de-a lungul crengilor subţiri şi albe. Capătul tunelului de copaci încadra o casă cu două niveluri, vopsită în cel puţin şase culori diferite. Într-o parte era o grădină haotică. Nişte floarea-soarelui pleoştite îşi sprijineau capetele uriaşe şi ofilite de un gard alb. Lângă poartă era o cadă veche, din care răsăreau multe crăiţe viu colorate. Soarele trecuse de-acum de orizont şi limbile roz ale norilor lingeau graţios cerul.

Veselia tulburătoare a acestui loc a făcut ca senzaţia pe care Red nu fusese în stare s-o identifice să-i fiarbă din nou în piept. *Speranţă.*

— E ceva rupt dintr-o poveste, a zis domnişoara Anders.

A parcat şi s-a întors. A zâmbit şi stomacul lui Red a făcut o piruetă.

— Cum spuneam, cred că ţi se vor potrivi mănuşă.

Red şi-a înăbuşit bulele de speranţă şi s-a uitat în altă parte. O pală de vânt a umplut partea laterală a maşinii cu praf.

Uşa din faţă s-a deschis şi câţiva câini s-au

năpustit afară din casă, împleticindu-se spre maşină ca o avalanşă. Dădeau din coadă în toate direcţiile şi fundurile li se legănau la unison, de parcă erau nişte căţeluşi dansatori sincronizaţi. În urma câinilor a ieşit un bărbat, fluierând după ei, dar câinii de-abia i-au aruncat o privire, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia către maşină.

Domnişoara Anders a coborât. Red a rămas la locul ei.

Dincolo de scheunături şi adulmecături, Red a auzit cum domnişoara Anders îl salută pe străin. Acesta i-a strâns mâna cu ambele sale mâini, aproape ridicând-o în aer de atâta entuziasm. Avea un zâmbet larg şi luminos şi pe cap purta o şapcă prăfuită de baseball pe care scria *I Like Big Mutts*[2]*.*

Trei dintre cei patru câini s-au strâns în jurul celor doi adulţi, în timp ce o grămadă imensă de blană neagră a rămas lângă maşină, holbându-se fix la Red prin fereastră. Coada i se mişca într-un ritm lent şi relaxat, iar limba rozalie îi atârna din gură. Avea un pistrui negru fix în mijlocul suprafeţei sale roz. Câinele părea prietenos. Cât poate părea de prietenos o masă neagră de blană care băleşte. Dar nu era pregătită să deschidă uşa şi să dea nas în nas cu bestia.

2 Îmi plac potăile mari (n. trad.)

Exact atunci din casa de basm a ieşit o femeie, cu nişte bujori roz în obrajii altminteri palizi. Era, în acelaşi timp, banală şi remarcabilă. Părul ondulat i se revărsa pe umeri ca norii aurii şi argintii ai unui răsărit de soare. A zăbovit cu privirea asupra domnişoarei Anders şi asupra bărbatului cu potăile, dar ochii ei căutau altceva. Şi a continuat să-i mişte până când a găsit acel lucru.

Inima lui Red i-a făcut o tumbă în piept, mai dezlănţuită decât felul în care căţeii asaltaseră mai devreme maşina.

Ochii femeii străluceau, îndreptaţi în direcţia ei.

Capitolul 3

Red şi-a ţinut respiraţia. Numai Buni se mai uitase la Red în felul în care se uita doamna cu părul de culorile răsăritului. O privea de parcă i-ar fi spus: *Eşti aici.* Sau *Te văd acolo.* Sau *Nu eşti prea mare şi nici prea tăcută şi nu eşti distrusă deloc.*

Domnişoara Anders i-a deschis portiera lui Red, iar aerul rece al serii s-a repezit să sărute obrajii fetei.

— Haide, Red. Fă cunoştinţă cu soţii Groove.

Red şi-a luat privirea de la doamna cu culorile răsăritului în păr şi a ieşit din maşină.

Câinele uriaş şi negru a salutat-o lipindu-şi nasul de coapsa ei. Ceilalţi căţei au sărit împingându-se, ca s-o adulmece. Fata i-a împins deoparte cu blândeţe. Era ca şi cum ar fi înotat într-un râu de blană, limbi şi bale.

Domnişoara Anders a împins-o pe Red către bărbat. Era înalt. Atât de înalt încât Red era sigură că, dacă ar fi dorit, s-ar fi întins şi ar fi cules stelele direct de pe cer. Poate că, odinioară, smulsese nişte nori la răsărit şi-i dăruise soţiei sale, să şi-i pună în păr. În timp ce strângea mâna enormă a domnului Groove, fata i-a aruncat o privire furişă doamnei Groove.

— Ea este Ruby Byrd, a spus domnişoara Anders, cu mâinile pe umerii lui Red.

Domnul Groove surâdea larg.

— Nu pot să-ţi spun cât suntem de fericiţi că eşti aici, Ruby! Când ne-a sunat domnişoara Anders să ne întrebe dacă vrem să te cunoaştem – Jos, Frodo! Încetează! – eram pur şi simplu – *Brontë!* Dă-te jos!

A alungat cei doi labradori cu urechile blege, dar border-collie-ul le-a luat locul, adulmecând încălţările lui Red.

— Iubito, poţi să iei tu corciturile astea de-aici? a-ntrebat el.

Doamna Groove, care venise lângă el, a plesnit o dată din degete. Fiecare dintre căţei s-a întors cu faţa înspre ea şi s-a aşezat.

— Pe verandă, le-a poruncit ea.

Cu toţii i s-au supus, cu excepţia fiarei negre blănoase. A rămas lângă doamna Groove, cu limba scoasă, în timp ce stăpâna lui îi scărpina urechile.

— Vai, a spus domnişoara Anders. Sunt dresaţi!

Domnul Groove a clătinat din cap şi a ridicat mâinile.

— O ascultă numai pe Celine. Oi fi eu veterinarul, dar ea e şefa.

Soţia sa încă-i zâmbea lui Red. Asta a făcut-o pe Red să se înfioare. S-a cutremurat şi s-a cuprins singură în braţe.

— Ruby.

Glasul doamnei Groove era mai profund decât se aşteptase Red.

— Mi se spune Red.

Şi-a muşcat buza de jos, luptându-se cu emoţia din pieptul ei, care se umflase ca o pală de vânt.

— Red? a-ntrebat domnul Groove.

Îşi dădea seama că-şi spune în gând: *Dar părul ei e castaniu.*

— Red. Bine.

Dar doamna Groove nu-şi luase ochii de la chipul lui Red.

— Bine ai venit, a zis ea. Mă bucur mult să te cunosc.

Cerul se întuneca pe măsură ce soarele dispărea dincolo de munţii îndepărtaţi. O rafală bruscă de aer de toamnă a împins-o pe Red, purtând-o spre doamna Groove. A încercat să-i reziste, a făcut un pas îndărăt. Domnişoara Anders a plesnit uşor din limbă şi a bătut-o uşor pe Red pe umeri. Atingerea parcă voia să spună: *E-n regulă.* Sau *Aminteşte-ţi bunele maniere.*

Red şi-a dat silinţa.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus ea.

Câinele negru şi uriaş a scheunat, dând din coadă, cu limba lui lungă şi roz ieşindu-i prin colţul gurii. Red a făcut din nou un pas în faţă, a îngenuncheat şi şi-a ridicat mâinile spre căpăţâna câinelui imens. Răsuflarea lui fierbinte mirosea a sirop de arţar.

Doamna Groove s-a aplecat pentru a fi la nivelul ochilor lui Red.

— Ea este Gandalf.

Apoi a atins buzele răsfrânte ale câinelui cu vârful degetului. O dâră de bale s-a legănat înainte şi înapoi, ieşind din fălcile lui Gandalf, ca îngeraşul de cristal din maşina domnişoarei Anders.

— Voiam s-o cheme Beauty, a spus domnul Groove, îngenunchind între ele. Ca pe *Black Beauty?* Dar Celine era fixată pe Gandalf, deşi căţelul nu e nici cenuşiu, nici alb. Şi e şi femelă,

desigur.

Doamna Groove şi-a atins nasul de nasul lui Gandalf.

— Dar e fermecată.

— La fel e şi Hermione. Ăsta e un nume de fată, a zis domnul Groove.

Celine a râs.

— Am spus că e fermecată. N-am pretins niciodată că e genială.

La auzul cuvintelor lor, bulele de speranţă s-au reaprins în inima lui Red.

— Hermione, ca în *Harry Potter?* a şoptit ea.

Doamna Groove a dat din cap, chiar în timp ce domnişoara Anders şi-a dres glasul.

— Ăă… putem intra? a-ntrebat domnişoara Anders. S-o ajutăm pe Red să se instaleze?

— Corect!

Domnul Groove a bătut o dată din palme şi s-a ridicat în picioare. Gandalf s-a uitat spre el, zâmbind câineşte. Doamna Groove s-a ridicat şi ea şi şi-a şters genunchii de praf.

— Eşti gata?

Red s-a ridicat în picioare, ştergându-şi şi ea genunchii de praf. Asistenta socială şi noul tată adoptiv au pornit spre casă. Domnul Groove a luat cu el rucsacul lui Red. Gandalf a luat-o prin surprindere pe Red cu o limbă îmbăloşată peste obraz înainte de a se lua zbenguindu-se după ei.

— Te asaltează cu dragoste, a zis doamna

Groove.

Red şi-a şters faţa, apoi au mers umăr la umăr.

— Ţi se spune Red? a-ntrebat doamna Groove.

Red s-a încruntat.

— Aşa îmi spune mama.

Doamna Groove s-a oprit în vârful treptelor verandei.

— Am înţeles. Atunci Red rămâne. Poţi să-mi spui Celine.

Mulţi părinţi adoptivi voiau ca Red să le spună *domnul* sau *doamna* Nu-Ştiu-Cum. Unii voiau chiar o combinaţie între *Mamă* sau *Tată* şi numele lor mici. *Mama Judy. Tata Frank.* Red ura chestia asta. Niciunul dintre aceşti oameni nu era mama ei.

Şi nu va fi niciodată.

Totuşi nu fusese niciodată poftită să-şi strige părinţii adoptivi pur şi simplu pe numele mic. Şi-a muşcat buza, privind-o pe furiş pe noua ei mamă adoptivă.

Celine a zâmbit şi a deschis uşa de la intrare.

— Bine ai venit acasă.

Capitolul 4

Interiorul casei era la fel de luminos şi de aiurit cum era pe-afară. Domnul Groove – „spune-mi Jackson, puştoaico”, a zis el – le-a condus într-un living aglomerat, dar confortabil. Pe pereţi era un tapet plin cu păsări aurii ce stăteau pe nişte crengi întortocheate. O canapea jerpelită din denim era încadrată de un şezlong de piele şi un balansoar antic. Două covoare cu modele diferite erau azvârlite pe parchet, pline de smocuri de păr de câine. Erau plante pe rafturi şi pe măsuţe, perne brodate cu citate inspiraţionale şi cărţi care se revărsau din bibliotecă. Stiva de lemne de foc umplea încăperea cu mirosul dulce al pinului.

Întregul loc părea a fi o aventură.

— Vai de mine, a zis domnişoara Anders, ochind o colecţie de borcane de fursecuri cu personaje din desene animate aflate pe rafturile din afara bucătăriei.

Jackson a izbucnit în râs.

— Vai *de mine* e reacţia corectă. Casa a fost a mamei mele. Ne-am mutat ca să avem grijă de ea în ultimul său an de viaţă. Ea a murit, dar noi am rămas aici. Şi, în ciuda celor mai bune intenţii ale noastre, n-am apucat să redecorăm.

— Ah, nu asta voiam să spun… Eram pur şi

simplu impresionată, a spus ea. E o colecţie deosebită.

Domnişoara Anders a strâns stânjenită din buze. Jackson a bătut-o uşor pe spate, râzând zgomotos.

— Atunci ţi le facem cadou! Ne-ai face un mare serviciu. Îi tot spun lui Cee c-ar trebui să le vindem pe eBay.

— N-o să le vrea nimeni, a zis Celine, clătinând din cap. Hai s-o ducem pe Ru – pe Red sus, în camera ei, înainte de a lua loc. Sunt sigură că de-abia aşteaptă s-o vadă.

— Bună idee, a spus domnişoara Anders, zâmbind încurajator către Red. Eu voi aştepta aici.

Celine a urcat prima treptele scârţâitoare. La etaj, aerul era mai cald şi nu avea prospeţimea livingului cu miros de pin. Izul vag de trandafiri i-a trezit lui Red o amintire despre bunica ei. Buni avea trandafiri peste tot. Pe farfurii, pe prosoape şi pe aşternuturi. Pe sticluţele de parfum. Lui Red îi plăcea la nebunie să le rearanjeze în vârful dulapului lui Buni, adulmecându-le pe rând pe fiecare.

— Aici suntem mama şi cu mine, a spus Jackson, iar glasul lui a readus-o pe Red pe coridorul casei.

El a arătat spre o fotografie atârnată printre multe alte poze înrămate. O femeie cu ochelari

cu fund de sifon, cu nasul coroiat al lui Jackson şi cu un surâs larg îl cuprinsese în braţe pe un băieţel care avea o frezǎ afro ca a ei. Poza se îngălbenise pe la margini, ca şi cum fusese ţinută, privită şi iubită aproape la fel de tare ca băieţelul însuşi.

Red a tras cu ochiul la Jackson, care zâmbea nostalgic fotografiei. Nu avusese până acum un părinte adoptiv negru. Locuise odată cu un cuplu hispanic, iar „mama” altui grup era coreeano-americană, dar majoritatea familiilor adoptive fuseseră albe.

Jackson a prins-o uitându-se la el.

— Nu-ţi poţi imagina că pe vremea aceea aveam păr, nu-i aşa?

Şi-a scos şapca de baseball, dând la iveală tunsoarea scurtă şi căruntă pe la tâmple, şi a făcut cu ochiul. Red şi-a înăbuşit un zâmbet şi a ridicat din umeri.

— Asta e camera ta, a zis Celine, deschizând o uşă de la capătul holului. Am încercat să ţin câinii la distanţă, în caz că eşti alergică.

— Nu sunt, a spus Red, în timp ce Gandalf a intrat în cameră pe lângă Celine şi a început să adulmece.

Celine a clătinat din cap.

— Asta-i bine. Gandalf nu respectă pe nimeni, după cum vezi.

Red a intrat în urma câinelui. Camera era

surprinzător de normală, având în vedere restul casei. Pereţii erau de un cenuşiu pal, iar mobila, de un galben alburiu. Partea de sus a dulapului sclipea, iar Red a simţit mirosul citric al lacului de mobilă. În vârful acestuia era un teanc de cărţi, iar chipul lui Celine s-a luminat când Red le-a mângâiat cotoarele.

— Astea sunt pentru tine, a zis Celine. Domnişoara Anders a spus că-ţi place să citeşti.

Îi plăcea. De fapt, Mama cu M mare se înfuria pe Red deoarece citea prea mult şi obişnuia să-i confişte cărţile, ca pedeapsă. Red s-a întors cu spatele la cărţi, simţindu-se brusc ţâfnoasă. Nimeni nu-i alesese vreodată cărţile, ca şi cum ar fi *cunoscut*-o, ca şi cum ar fi ştiut ce-i place. Cu o strâmbătură, s-a uitat spre vechiul pat dublu aşezat sub o fereastră mare, ce dădea în curtea din spate.

Red s-a speriat. Doi ochi mari şi arămii se holbau la ea de dincolo de geam.

— Ah, a zis Celine, studiind creatura din cealaltă parte a ferestrei. Şi Billie vrea să te salute.

Billie. Chestia care se holba la ea avea un nume. Şi două urechi pleoştite şi negre ce-i încadrau mutra albă şi lunguiaţă.

O capră. Era o capră la fereastra ei. La fereastra ei de la etajul *al doilea.* Mintea lui Red nu putea pune cap la cap aceste amănunte.

— Stă într-un copac?

— Billie e o capră marocană, a zis Celine, de parcă asta ar fi explicat totul.

Capra negru cu alb stătea pe o creangă subţire a stejarului din spatele casei. Se aventurase atât de departe, încât Red era uimită că lemnul nu cedase sub greutatea ei. Câteva frunze maronii dispăreau în gura caprei care se holba la ele, mestecând mestecând mestecând.

— N-o să cadă?

Lui Red i se părea că o pală de vânt o va da imediat jos pe capră. Jackson a răspuns:

— Neah. E uimitoare. N-a căzut niciodată.

— Sunt nişte căţărătoare incredibile, a zis Celine. O să-ţi arăt mai târziu nişte poze. Am la parter o carte despre caprele căţărătoare din Maroc. Poţi să vezi şi douăzeci într-un singur argan.

Billie a behăit, scoţând limba roz printre dinţi, ca şi cum ar fi spus: *Nu mai vorbiţi despre mine.* Red s-a muşcat de buză. Celine o privea cu atenţie.

— Îţi place camera ta?

Nu era camera *ei.* Era doar o *altă* cameră dintr-un lung şir de camere în care dormise. A ridicat din umeri şi a dat din cap. Apoi Celine a spus:

— Mobila a fost a lui Nicole – fiica lui Jackson

– de când era mai mică. Dar acum e camera ta, aşa că poţi s-o decorezi cum îţi place.

Şi-a vârât degetele în scobitura dintre gât şi umărul drept.

— Care-i culoarea ta preferată?

— Verde.

Un curent rece a izvorât dinspre pielea lui Red. Putea spune orice. Albastru, galben, roz. Dar verde? Verdele era adevărul, iar ea încerca să nu dezvăluie adevărul cu atâta uşurinţă.

Părul lui Celine a dansat, preţ de o clipă, în jurai feţei acesteia. A prins o şuviţă, şi-a dat-o după ureche şi s-a uitat spre fereastra închisă. I-a zâmbit din nou lui Red.

— Verde! Nu prea avem aşa ceva pe-aici, nu-i aşa?

Şi-a încrucişat braţele.

— Va trebui să facem ceva în acest sens.

Nu nu nu. Red n-avea nevoie de o cameră cu verde. Nu în casa asta.

— Nu, e-n regulă. Îmi place aşa cum e.

Celine a fluturat din mână.

— Dacă fata mea vrea verde, verde va primi.

Fata mea.

Preţ de o clipă, Red s-a simţit ameţită şi uşoară ca un fulg. Apoi şi-a trecut greutatea de pe un picior pe altul şi şi-a strâns pumnii în jurul brizei văratice a cuvintelor lui Celine. *Nu sunt a ta,* s-a gândit ea. *Nu sunt, nu sunt.*

Afară, creanga pe care stătea Billie cu copitele s-a zgâlţâit şi s-a înclinat, dar capra nu a căzut.

Dragă mamă,

447 de zile.

Aș fi dorit să te întorci mai repede. Urăsc locul ăsta.

Mi-am pierdut privilegiul de a sta cu ușa închisă, așa că trebuie să-mi schimb din nou hainele la baie. Mama cu M mare s-a enervat pe mine pentru că am țipat. Nu s-a enervat însă și pe fiul ei care m-a făcut să țip. Băieții au pus pariu să vadă care dintre ei îmi face cea mai mare bubă pe brațe dintr-o ciupitură. Câștigătorul primește toate dulciurile de Halloween luna viitoare.

Cel Mai Mare Dintre Băieți va câștiga.

Se tot furișează prin spatele meu sau mă urmărește când mă-ntorc de la școală, ca să mă ciupească. Azi m-a trezit din somn cu o ciupitură. La micul dejun am avut un tricou cu mânecă scurtă, dar Mama cu M mare mi-a aruncat în treacăt o privire, apoi mi-a zis să strâng vasele, ca și cum totul era normal. Știu că mi-a văzut vânătăile.

Nu încerc să te îngrijorez. Pot să-mi port singură de grijă. Doar că mi-aș fi dorit să ieși de-acolo mai repede. Am văzut o emisiune în care un prizonier a ieșit mai devreme pentru bună purtare. E adevărat sau e doar o chestie de la televizor?

Mi-aș dori să fie adevărat. Mi-e dor de tine.

Te iubesc,
Red

Capitolul 5

— Haide, Fezzik! Nu fi atât de – uuuf – divă!

Jackson s-a ferit când un măgăruş păros a încercat să-i dea un cap în burtă, din nou. El – Jackson – încerca să vâre măgarul într-un manej îngrădit din spatele hambarului. Măgarul – Fezzik – era ultimul animal din hambar care trebuia să ajungă în manej şi nu părea deloc încântat de asta.

Red stătea călare pe o creangă groasă a stejarului din faţa ferestrei sale, privind acţiunea. Era copacul în care o găsise pe Billie cu două seri mai devreme, la venirea ei acolo. Acum capra era în manej, clefăind nişte legume amestecate cu fân şi ovăz, laolaltă cu celelalte capre. Soţii Groove aranjau baloţii de fân, aşezau mesele şi mânau animalele în manej, pregătindu-se pentru ziua ce urma să înceapă la Grădina Zoologică Groovy.

Red văzuse semnul pentru Grădina Zoologică Groovy când era pe autostradă, cu domnişoara Anders. Capra alb cu negru de pe indicator era însăşi Billie, s-a dovedit mai târziu. Iar ţestoasa era un ţestos enorm şi adevărat, pe nume Tuck Nemuritorul. Pe scurt, Tuck. Celine şi Jackson i l-au prezentat pe Tuck lui Red cu o zi înainte, împreună cu restul caprelor, o lamă ţâfnoasă pe nume Lancelot şi una mai puţin

ţâfnoasă, numită Merlin, doi cai, Alfonzo şi Flicka, o puzderie de găini care arătau mai degrabă a mingi împănate decât a păsări, trei iepuri şi Fezzik, măgarul.

Red nu se mai aflase niciodată în preajma cailor, a lamelor sau a vreunei ţestoase uriaşe. În ultimii trei ani, puţine dintre casele în care fusese aveau căţei sau pisici. Una dintre familii avea un porcuşor de Guineea. Dar cel mai mult se apropiase de animalele de fermă citind.

La început a avut emoţii, mai ales deoarece calul a nechezat şi a tropăit când Red a intrat în hambar. Dar Celine i-a vorbit calului cu blândeţe şi i-a arătat lui Red cum să-i dea felii de măr din palmă. Animalele reacţionau în faţa lui Celine aşa cum făcuseră câinii în prima zi. Păreau dornice să stea lângă ea, iar capetele li se răsuceau ca s-o urmărească prin hambar. Dacă le spunea să facă un lucru, cum ar fi să se dea la o parte de lângă poartă ca ea să poată intra în boxele lor, ei o ascultau.

Lui Celine nu i-a luat mult s-o liniştească şi pe Red. Aceasta chiar a râs când Billie, Ţapul şi Gruff, cele trei capre, au început să mănânce ovăz din mâna ei, iar buzele lor catifelate îi gâdilau palma.

Jackson a zâmbit.

— Eşti un talent înnăscut. Toate animalele te adoră!

În afara lamei Lancelot. Acesta a scuipat-o pe Red înainte chiar să se apropie prea mult. Merlin nu era la fel de circumspect ca Lancelot, dar nici el nu părea prea doritor să fie prieten cu Red. Jackson a spus că erau lame de pază şi-şi luau foarte în serios misiunea de a păzi caprele.

— Se vor obişnui cu tine, îi promisese Celine. Trebuie să câştigi încrederea unei lame.

Acum, din copac, Red vedea cum Celine mângâie gâtul lung şi păros al lui Lancelot. La fel ca celelalte animale, Lancelot era relaxat în prezenţa lui Celine şi a lăsat-o să-l ducă în manej fără să protesteze.

Grădina Zoologică Groovy era deschisă din două în două săptămâni, sâmbăta după-amiază, din iunie până în noiembrie, dacă vremea era blândă. Jackson i-a spus că el şi Celine începuseră să salveze animale cu câţiva ani în urmă, după ce s-au căsătorit. Fiica lui, Nicole, i-a ajutat, înainte să se mute la Seattle, împreună cu soţul ei. Pe lângă zilele de sâmbătă dedicate menajeriei, soţii Groove organizau diverse evenimente ca să strângă fonduri pentru activităţile comunităţii, cum ar fi cursurile de programare de la bibliotecă sau pentru biserică, i-a povestit Celine.

Aşa s-au hotărât să devină părinţi adoptivi. În acea vară se duseseră cu grădina zoologică la Denver, la o strângere de fonduri pentru un

centru de copii. Red şi-a amintit de acea strângere de fonduri, deşi nu vizitase menajeria. Băieţii Mamei cu M mare nu voiseră să meargă, iar Cel Mai Mare Dintre Băieţi mimase o durere de burtă ca să poată pleca acasă, pentru a se juca jocuri video.

Chiar dacă Celine îi arătase în acea dimineaţă cum să dea de mâncare cailor, Red nu era interesată să-i ajute cu animalele. Era o chestiune de familie. Iar ei nu erau familia lui Red. De când Jackson îi spusese că-i poate ajute cu menajeria când doreşte, nu-i ajutase deloc.

Gandalf stătea lângă stejar, cu privirea ridicată la ea. Câinele gâfâia şi limba îi atârna. Din când în când scotea un lătrat scurt.

— Pleacă de-aici, a zis Red, alungând fiara blănoasă.

Gandalf se uita la ea de parcă i-ar fi spus: *Coboară! Joacă-te cu mine!* Red a oftat şi a ignorat-o mai departe.

Era aproape sfârşitul lunii octombrie, dar vremea era caldă şi însorită. Pâlcul de plopi din faţa casei avea frunze galbene şi, în depărtare, coroanele stejarilor deveneau roşii. Deşi aerul era rece, soarele prăjea totul. Red şi-a aruncat privirea spre fâşia de câmpuri aurii din spatele casei. Soţii Groove locuiau lângă Bramble, care era atât de departe de Denver încât munţii păreau mici. Ca un şir subţire de dinţi ascuţiţi la

orizont.

Red şi-a trecut mâinile peste caietul din poala ei. Avea coperta jerpelită. Colţurile îi erau mototolite, iar fâşiile de hârtie verde cu model fuseseră rupte, lăsând la iveală cartonul maroniu de dedesubt. Câteva straturi de bandă adezivă acopereau cotorul, împiedicând caietul să se dezintegreze.

Caietul era umflat din cauza paginilor ondulate şi pătate. Red îl salvase de mai multe ori din zăpadă sau noroi, unde îl aruncaseră fraţii ei din familia adoptivă. Obişnuia să-l ascundă sub saltea, dar începuse să-l poarte cu ea peste tot după ce cei trei băieţi ai Mamei cu M mare îl descoperiseră.

La soţii Groove nu erau alţi copii din cauza cărora să-şi facă griji, dar nu putea renunţa la obiceiul de a-l căra după ea. Dacă domnişoara Anders se întorcea cumva şi spunea că s-a produs o greşeală, iar Red trebuia să plece? Dacă soţii Groove se hotărau că n-o vor?

Nu. Era mai bine să nu-l scape din mâini.

A dat la o parte coperta. Se deschidea întotdeauna la aceeaşi pagină. Pagina acoperită de bandă adezivă care ţinea la un loc bucăţile rupte de hârtie, pe care ea le adunase din tufele, iarba şi pietrele din parc, în acea zi.

A încercat să netezească uşurel colecţia de hârtii mototolite. Marginile acestora se îndoiau,

ca şi cum încercau să zboare de pe foaie, dar banda adezivă le ţintuia acolo.

Scrisul de pe fiecare fâşie de hârtie era un pic şters şi întins, dar Red nu avea nevoie să vadă cuvintele ca să ştie despre ce e vorba. Le citise de atâtea ori încât le ştia pe toate pe dinafară. Erau şi cuvinte care lipseau, desigur. Multe. Cuvinte scrise pe bucăţi de hârtie pe care ea nu fusese în stare să le culeagă înainte ca vântul să le sufle în toate direcţiile.

Golurile lăsate de acele cuvinte lipsă făceau enigma cu atât mai dificilă, dar, de-a lungul anilor, Red se obişnuise cu absenţa lor. Le umplea într-o mie de feluri diferite, după gândirea ei, dar ştia că nu le putea face să se potrivească perfect. În orice caz, nu deocamdată.

Nu până când mama ei nu va ieşi din închisoare.

O capră a behăit, iar Red a mijit ochii spre manej. Billie sărea în toate părţile, ciocnindu-se de celelalte capre. Lancelot a muşcat-o uşurel, evident iritat. Billie l-a ignorat, săltând spre găini şi speriindu-le. Apoi, cu un alt behăit vesel, a sărit pe carapacea lui Tuck, exact precum capra de pe indicatorul de pe autostradă. Jackson şi Celine au izbucnit în râs, iar aceasta din urmă a ridicat privirea spre copacul lui Red, acoperindu-şi ochii ca să-i ferească de soare şi

zâmbind larg.

Red s-a prefăcut că nu observă.

Capitolul 6

— La două vine un grup de Cercetaşe.

Celine studia rezervările la menajerie pe tableta sa.

— Dar va fi o zi liniştită.

S-a uitat la Red.

— Sunt sigură că familia Kapule se va opri pe la noi ca să-l cunoşti pe Marvin. Pot să-i sun şi pe şefii organizaţiei religioase de tineret. Să vedem dacă au chef puştii să treacă pe aici.

Red a oftat printre buze şi a clătinat din cap, rupând în bucăţi sandviciul cu şuncă. Celine a apăsat ecranul tabletei.

— Credeam că ţi-ar plăcea să-i cunoşti pe câţiva dintre copiii cu care vei fi colegă. Poate că aşa ziua de luni va fi mai uşoară.

Red a ridicat din umeri. Toate primele zile din noile sale şcoli păreau la fel în mintea ei. Fuseseră foarte multe şi niciodată prea distractive. Dar era un amănunt pe care trebuia să-l suporte până când se-ntorcea mama ei şi-şi reîncepeau viaţa reală împreună.

Ochii lui Celine s-au încreţit la colţuri.

— Red, scumpa mea, ai voie să ai o opinie. Familia noastră discută despre orice.

O pală de vânt le-a răvăşit părul când Jackson a deschis uşa din spate şi a intrat în bucătărie. Red a aruncat câteva bucăţi din sandvici pe jos, pentru Gandalf şi Frodo, în vreme ce Brontë şi Limerick s-au dus să-l întâmpine pe Jackson.

— Fezzik face mofturi în continuare, a zis el, scoţându-şi şapca de baseball de pe cap.

Celine s-a încruntat.

— Ce l-a apucat?

Jackson a ridicat din umeri.

— Toate animalele par cam cu fundul în sus în dimineaţa asta. Poate vine vreo furtună sau ceva de genul ăsta.

— Nu e a mea, a explodat Red.

Au privit-o amândoi, cu sprâncenele unite de confuzie.

— Ce nu e a ta? a-ntrebat Celine.

Red şi-a trântit pe farfurie ce mai rămăsese din sandvici.

— Ai spus *familia noastră,* dar asta nu e familia mea.

Un teanc de plicuri aflate pe masă au început să fluture. Celine şi Jackson au schimbat o privire scurtă, apoi Celine a acoperit hârtiile cu mâna.

— Noi vrem să fie, a zis Jackson, făcând un pas prudent înainte.

— Nu! a spus Red, ridicându-se în picioare.

Am o familie! *Mama* e familia mea!

— Sigur că e, a zis Celine.

A ridicat o mână, cu palma înainte, ca atunci când încerca să liniştească vreun cal speriat.

— Noi doar…

— Pot să mă duc sus? a întrerupt-o Red.

Părul îi dansa în jurul feţei. A inspirat profund, încercând să-şi calmeze emoţiile copleşitoare. Celine şi-a lipit buzele, schimbând o altă privire cu Jackson.

— Da, Red. Sigur că poţi, a zis ea.

Red a ieşit val vârtej din bucătărie şi a urcat în grabă scările. Gandalf a urmat-o, oprindu-se la baza scărilor şi privind-o întrebător. Red şi-a dat ochii peste cap.

— Bine, vino.

Căţelul a săltat pe trepte şi a intrat după Red în dormitor.

Red a privit de la geam cum, puţin mai târziu, şi-a făcut apariţia un grup de fetiţe îmbrăcate în uniforme maronii. Au tot pălăvrăgit şi s-au învârtit pe acolo până când doamna cu care au venit şi Jackson le-au captat, în cele din urmă, atenţia. Auzea glasul profund al lui Jackson când le oferea informaţii despre animale.

S-a îndepărtat de fereastră, sprijinindu-se de tăblia patului. Gandalf era întinsă pe jumătate din pat. Ochii ei negri urmăreau mişcările lui

Red şi a scos un oftat care i-a făcut buzele să se umfle un pic.

— Nu te mai uita aşa la mine. Nu mă duc afară.

Câinele a căscat şi a plesnit din fălci. Râsetele au umplut manejul. Red a rezistat dorinţei de a se întoarce şi de a spiona. În schimb a luat din nou caietul verde, l-a deschis şi a dat încet pagina cu tăieturile de hârtie colecţionate.

În partea de sus a altei pagini, scris cu o mână tremurătoare, stătea cuvântul *IMPOSIBIL.* Şi-a trecut vârful degetelor peste literele scrise cu cerneală, pipăind denivelările uşoare făcute în hârtie. Sub acel cuvânt era o întreagă listă.

	Să zbori
	Să ajungi pe Lună
	Să urci pe cel mai înalt munte din lume
	Bondarii

Continua aşa pe mai mult de-o pagină. Red şi-a amintit ziua în care Buni scrisese lista. Red se trezise pe fondul unei alte certi între mama şi Buni, dar când a ajuns ea în bucătărie, mama deja plecase. Buni era veselă la modul forţat, aşa cum era mereu după ce se certau. La CD playerul de pe vremea lui. Pazvante cânta

Simfonia a V-a a lui Beethoven, iar Red şi-a dat seama imediat că Buni era prost dispusă. Spusese odinioară că asculta Simfonia a V-a a lui Beethoven doar când se simţea copleşită de emoţii. Beethoven le oferea acestor emoţii un spaţiu în care să se scurgă.

Au ascultat împreună întreaga simfonie, cât timp Red şi-a mâncat cerealele. Era o simfonie lungă, dar lui Red îi plăcuse întotdeauna. Ritmul viorilor, bâzâitul violoncelului şi al contrabasului, urcuşul şi coborâşul flautelor. Îi plăcea că acum suna plin de furie şi peste un moment totul era vesel, trist sau liniştit. Buni avea dreptate. Chiar că Beethoven le oferea emoţiilor un spaţiu în care să se scurgă.

Când s-a terminat, în jurul lor s-a lăsat tăcerea preţ de câteva secunde, iar Buni a închis ochii. Apoi i-a spus lui Red să se grăbească şi să se îmbrace. Au mers împreună la prăvălia cu chestii ieftine. Buni a zis că trebuie să cumpere ceva special, ceva nou-nouţ. A dus-o pe Red la raionul de papetărie şi au ales amândouă caietul. Red a vrut să fie verde, pentru că verdele părea a fi cea mai proaspătă culoare dintre toate.

Când au ajuns acasă, Buni a rugat-o pe Red să se aşeze la masa de la bucătărie. Era îmbujorată şi glasul îi tremura puţin.

— O să începem un proiect, Ruby.

A deschis caietul şi a scris cuvântul *IMPOSIBIL* cu litere mari, în partea de sus a unei pagini.

— O să-ncepem să colecţionăm lucruri imposibile.

— De ce?

Buni şi-a muşcat buza, scuturând un pic din cap.

— Pentru că e important să cunoşti diferenţa dintre *greu* şi *imposibil,* fetiţa mea. Multe lucruri în viaţă sunt grele. Dar *nimic* nu e imposibil. Ţine minte: întotdeauna *pare* imposibil…

Vocea i s-a oprit şi s-a uitat la Red, aşteptând-o să spună ceva. Red îşi ştia replica.

— Până când se înfăptuieşte!

Buni a zâmbit. Era citatul ei favorit.

— Corect. Aşa că o să ne facem o listă cu toate lucrurile pe care lumea le credea imposibile, până când a venit cineva şi le-a îndeplinit. În felul acesta nu vei uita niciodată când…

Red s-a încruntat.

— Când ce?

— Pur şi simplu… niciodată. Ca să nu uiţi niciodată, a zis Buni.

După ce Buni a făcut lista, ea şi Red au început să înveţe despre câteva dintre lucrurile de pe ea. Buni a învăţat-o despre fraţii Wright, care pilotaseră primul avion. O învăţase şi

despre o femeie numită Jeanne Genevieve Labrosse, prima femeie care a pilotat un balon cu aer cald, în 1798, şi prima femeie care a zburat cu paraşuta, în 1799. Lui Buni îi plăcea în mod special să vorbească despre ea.

— Întotdeauna există o femeie, ascunsă în istorie, care a făcut la fel de multe sau mai multe decât orice bărbat, a zis Buni. Nu trebuie decât s-o cauţi.

Împreună au umplut câteva pagini de caiet cu ceea ce au descoperit, felul în care lucrurile imposibile nu erau imposibile deloc. Dar n-au parcurs decât parţial lista. Încă rămăseseră atât de multe lucruri imposibile.

Nu au mai avut timp să le găsească pe toate înainte ca totul să se schimbe.

Cu toate acestea, Red a păstrat caietul, chiar şi după ce mama ei a fost arestată şi ea, trimisă în adopţie temporară. De-a lungul anilor, pierduse lucruri. Haine, cărţi, jucării. Le rătăcise. Le lăsase în urma ei, în timpul câte unei tranziţii bruşte. Uneori fuseseră furate. Sau aruncate de un alt set de părinţi adoptivi sau de asistenţii sociali.

Dar nu şi caietul imposibil.

Era cea mai de preţ posesiune a lui Red. Deseori era *singura* ei posesiune. Singurul lucru care era al ei, cu adevărat.

Gandalf şi-a ridicat capul, adulmecând

genunchii lui Red. Fata i-a mângâiat urechile.

Ceva s-a izbit de fereastra din spatele ei. Red s-a întors şi aproape a căzut din pat de uimire, în copac stătea un băiat, rânjind la ea.

Capitolul 7

Red a sărit din pat. Băiatul zâmbea şi-i făcea cu mâna, ca şi cum nu era deloc ciudat că se uita în camera unei necunoscute. Gandalf s-a ridicat în capul oaselor, apăsând zdravăn pe saltea, şi a lătrat scurt.

— Ce faci? a-ntrebat Red.

Băiatul şi-a înclinat capul într-o parte şi şi-a făcut mâna căuş la ureche. Red şi-a vârât caietul în sertarul noptierei şi a desferecat geamul, ridicându-l cât să poată vorbi prin el.

— Ce faci? a spus ea din nou.

Două gropiţe adânci subliniau începutul şi sfârşitul zâmbetului băiatului. Părul lui negru şi lucios era răvăşit în toate direcţiile.

— Doar te salutam.

S-a aşezat mai bine pe creangă, uitându-se în jos ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama cât de sus se afla.

— Dar acum mă gândesc că dacă pic de-aici mor.

A făcut o faţă exagerat de înspăimântată.

— Dumnezeule mare şi sfânt, cât de sus e!

Red şi-a încrucişat braţele, încruntându-se la el.

— Eu sunt Marvin, a spus el, de parcă numele lui ar fi explicat totul.

Fata a ridicat din sprâncene şi n-a zis nimic. Băiatul şi-a pipăit nasul, apoi şi-a şters mâna de cracul pantalonului.

— Eu sunt Marvin, a repetat el. Stau pe stradă, puţin mai jos. Nu ţi-au povestit despre mine?

Părea sincer jignit de ideea că Jackson şi Celine nu vorbiseră despre el. Gandalf a parcurs tot patul din două sărituri şi şi-a vârât nasul prin deschizătura ferestrei. A început să dea din coadă. Marvin s-a luminat la faţă.

— Uite! Gandalf mă cunoaşte!

Red a încercat să bage îndărăt capul enorm al câinelui.

— De ce eşti în copacul meu?

— Copacul tău? a râs Marvin. M-am urcat în copacul ăsta de un milion de ori! *Tu* te-ai urcat?

— M-am urcat, s-a răstit Red.

Fata s-a încruntat, iar băiatul a rânjit larg.

— Deci vii afară sau ce?

Acum Gandalf se lipise de Red şi încerca să-şi scoată şi mai mult capul pe fereastră. Căţelul a scheunat, apoi şi-a împrăştiat strănutul pe tot geamul.

— Ce scârbos, s-a strâmbat Red.

Răgetul măgăruşului Fezzik răsuna din menajerie, urmat de chicotele încântate ale fetiţelor.

— Ar trebui să ieşi! Jackson o să-l lase pe Fezzik să hrănească găinile. Ai mai văzut asta până acum?

Red a clătinat din cap. A simţit cum obrajii i se încing. Fezzik putea hrăni găinile? De ce nu-i spusese Jackson?

Marvin a râs, iar creanga s-a zguduit odată cu el. Băiatul s-a prins cu ambele mâini de cracă, iar hohotul de râs i s-a oprit brusc preţ de o clipă. După ce şi-a regăsit echilibrul, gropiţele i-au reapărut în obraji.

— Ei bine, atunci *hai afară!* Trebuie să vezi chestia asta. E *pur şi simplu* ca-ra-ghioa-să.

Gandalf a sărit jos din pat, poticnindu-se când a aterizat pe podea. Apoi şi-a scuturat capul, strănutând entuziasmată de mai multe ori. Marvin a început să coboare din copac.

— Hai afară! a zis el din nou. Grăbeşte-te!

Red l-a urmărit din priviri până când băiatul a ajuns jos şi a pornit spre manej. Nu voia să-l urmeze pe băiatul ăsta ciudat şi băgăcios ca să vadă cum un măgar hrăneşte nişte găini. Gandalf scheuna la uşă. Red a oftat.

— Bine, fie.

A deschis uşa, iar căţeluşa a ţâşnit afară, cu un lătrat vesel şi tunător. Red s-a oprit, apoi a

urmat-o pe Gandalf afară, în curtea din spate.

Marvin stătea pe treapta de jos a gardului metalic al manejului, cu mâinile întinse peste vârful acestuia. Red s-a urcat lângă el pe gard.

— Vezi săculeţii aceia?

Fata s-a uitat spre locul arătat de băiat, în capătul îndepărtat al manejului.

— Au mâncare pentru găini în ei, a zis el. Fii atentă!

Jackson a pus unul dintre săculeţi în spinarea lui Fezzik, care mesteca nişte fân dintr-un snop aşezat în mijlocul cercului. Cercetaşele stăteau pe alţi baloţi de fân, iar găinile cu pene explodate se plimbau haotic în spaţiul din jurul copitelor lui Fezzik. Într-o parte, cei doi cai şi cele trei capre mâncau vesele, ignorând orice altceva. Celine ţinea unul dintre iepuri în poală şi ceilalţi doi se ghemuiseră unul într-altul la picioarele ei.

Jackson l-a bătut uşor pe Fezzik pe gâtul lui blănos, apoi i-a întins săculeţul ca şi cum ar fi fost un măr. Măgarul l-a luat, mestecând din buzele răsfrânte.

— L-a luat! Fii atentă! a şoptit Marvin.

Fezzik a început să dea din cap în sus şi-n jos, făcând săculeţul să se zgâlţâie şi să fluture. L-a scăpat pe jos, l-a lovit cu copita, apoi l-a ridicat din nou. Avea urechile îndreptate înainte şi a făcut câţiva paşi săltaţi, fiind evident că se

distrează. Nu semăna deloc cu măgăruşul care-l lovise pe Jackson, de dimineaţă, cu capul în burtă. Acesta era un joc, iar lui Fezzik îi plăcea la nebunie. A scos un răget piţigăiat şi strident, jucându-se în continuare şi scuturând săculeţul. Fiecare zgâlţâitură făcea ca mâncarea pentru găini să cadă pe jos ca o ploaie. Găinile cotcodăceau şi se năpusteau după mâncare, evitând sprintene copitele lui Fezzik.

Măgăruşul a scuturat sacul până când acesta s-a golit, apoi l-a lăsat jos şi s-a întors la fânul lui. Cârpa a aterizat pe capul uneia dintre păsări. Găina a luat-o la goană, cu capul acoperit, lovindu-se de baloţii de fân şi de alte găini, până când Jackson a prins-o şi i-a scos pânza de pe cap. Fetiţele râdeau de se prăpădeau în faţa acestui spectacol.

Marvin s-a răsucit zâmbitor spre Red.

— Fezzik scapă *întotdeauna* sacul gol peste o găină! Face să pară că a fost un accident, dar pot să jur că o face intenţionat.

— Ai venit!

Celine a apărut din celălalt capăt al gardului manejului.

— Şi văd că l-ai cunoscut pe Marvin.

Red a dat să spună: *S-a cocoţat în copacul meu.* Dar nu era copacul *ei.*

— Pot să-i arăt lui Red cum îl hrănim pe Tuck? a-ntrebat Marvin.

Celine a părut încântată.

— Desigur! Dacă vrea.

Red s-a încruntat. Nu voise s-o ajute pe Celine să hrănească ţestoasa de dimineaţă. Ciocul acesteia, tăios şi ascuţit, o înfricoşa puţin. Dar Marvin se-ndrepta deja spre hambar. Gandalf şi ceilalţi câini scheunau şi se alergau, ţinându-se după băiat.

Fata a oftat. Era tentată să-l ignore pe Marvin şi să se întoarcă în camera ei.

Nu. Nu era camera *ei.* Camera în care stătea până la întoarcerea mamei sale.

395 de zile. Puţin peste un an. Încă un an nu era *chiar atât* de mult. Fusese deja dată spre adopţie temporară vreme de trei ani, aşa că un an părea ceva simplu. Oarecum.

— Hei! a strigat Marvin, făcându-i cu mâna.

Red a oftat din nou. Marvin, care se purta ca şi cum casa soţilor Groove i-ar fi aparţinut, făcea să i se adune mici nori de praf în jurul gleznelor. A închis ochii şi a inspirat profund. *Nu contează. Nu contează.*

Micile furtuni de praf au tremurat şi s-au evaporat.

— Hai *odată,* Red! Vreau să-ţi arăt ceva!

Glasul lui Marvin era plin de iritare, din cauza lentorii fetei. Aceasta a răsuflat mânioasă.

— Ah! a gemut băiatul, dându-se în spate

din cauza unui norişor de praf care i s-a pus pe haine.

Marvin s-a scuturat de praf netulburat.

— Haide! a zis el şi a dispărut, intrând în hambar.

Capitolul 8

Când Red a păşit în hambar, acesta scânteia.

Literalmente scânteia. Fata s-a oprit, oftând de încântare, în timp ce lumina se încolăcea în jurul ei, dansând ca un milion de stele jucăuşe.

Marvin stătea în mijloc, cu braţele întinse, rânjind triumfător.

— Nu e *tare?*

Şi-a lovit braţele de corp şi a ridicat ochii spre lumina dansatoare. Red i-a urmărit privirea şi a văzut o bilă argintie atârnată de tavan. Era cam de mărimea unei mingi de baschet şi era acoperită de sute de oglinjoare, fiecare dintre ele reflectând lumina unei lămpi prinse de grinda de vizavi. Cum de n-o observase când soţii Groove o prezentaseră animalelor?

— E un glob de discotecă, a zis Marvin. În zilele reci, activitatea grădinii zoo se desfăşoară aici. Şi e *groovy*[3]*.* Pricepi?

3 Groovy înseamnă mişto, marfă, tare şi e un adjectiv strâns legat de discotecile anilor 70-'80. De asemenea, se potriveşte cu numele familiei adoptive a lui Red şi cu cel al menajeriei (n. trad).

Când a văzut că fata nu râde, Marvin a început să facă nişte mişcări ciudate de dans cu braţele.

* * *

— Groovy? Grădina Zoologică Groovy?

Razele întortocheate de lumină îi desenau chipul şi trupul cu tuşe groase şi strălucitoare în timp ce dansa. Red a clătinat din cap.

— E un nume tembel.

Băiatul s-a oprit din dans.

— Ba nu, nu e.

Fata a simţit un strop de satisfacţie în tonul său.

— Ar trebui să se numească altcumva. Gen Grădina Zoologică Măgăruşul Dansator.

Gropiţele lui Marvin au reapărut, iar iritarea din glas i s-a evaporat.

— Neah. Fezzik e mişto, dar nu el e cea mai tare parte.

— Dar cine e?

Marvin i-a făcut semn să-l urmeze.

— Tuck! a zis el, oprindu-se la ţarcul ţestoasei.

Locul ocupa o porţiune mare a colţului din spatele hambarului. Hambarul în sine era un loc foarte drăguţ şi nu arăta deloc aşa cum se aştepta Red să fie un hambar. Totul era curat şi

organizat. Pe un perete erau chiar nişte fotografii înrămate, cu mama lui Jackson, în tinereţe, cărând mai mulţi cai la un rodeo. Cotlonul lui Tuck era căptuşit cu placaj, care era zgâriat şi înfundat de cât se lovise de carapacea lui. Într-unul din pereţi era o uşiţă de dimensiunile lui Tuck, ce ducea în habitatul lui exterior. Nişte fâşii groase şi transparente de plastic atârnau peste ea, ca un fel de intrare pentru căţei. Tuck era în colţul din spate, sub reşoul lui uriaş. Lumina acestuia îi transforma culoarea verde-maronie e carapacei într-un portocaliu molcom. Nu s-a clintit când Marvin a deschis poarta şi a intrat în ţarc.

— Probabil că n-ar trebui să intri acolo, a zis Red.

Jackson îi spusese că Tuck era prietenos şi neagresiv, dar fetei nu-i plăcea ca Marvin să se plimbe peste tot de parcă era stăpân peste acel loc.

Marvin l-a mângâiat pe Tuck pe capul lucios. Ţestoasa a clipit şi s-a mişcat imperceptibil.

— E-n regulă, a spus Marvin. Stau cu el pe-aici tot timpul.

Paiele risipite pe podea în jurul picioarelor lui Red s-au îndepărtat de ea. Marvin a tremurat din cauza brizei.

— Fii atentă, a zis el, făcându-i semn să intre în ţarc.

Fata a intrat, ţinându-se la distanţă de ţestoasă.

— Vezi chestia asta?

Marvin a arătat spre o gaură adâncă din partea din faţă a carapacei lui Tuck, chiar acolo unde Red îşi imagina că ar avea umerii. Mijlocul găurii era plin cu ceva cenuşiu şi solid, asemănător cimentului.

Un alt lucru pe care nu-l observase când Jackson şi Celine îi arătaseră animalele. Red s-a încruntat, iar briza de pe pielea ei s-a liniştit uşor în timp ce fata se concentra asupra carapacei lui Tuck.

— Ce e asta?

— O cicatrice.

Ochii lui Marvin erau larg deschişi, ca şi cum era gata să-i spună lui Red o poveste de groază. Băiatul a mângâiat cu blândeţe carapacea lui Tuck în jurul vechii răni.

— Ştii cum l-a găsit Jackson, nu?

Red a clătinat din cap, pe punctul de a se enerva din nou.

— Păi, ştii că Jackson e veterinar?

— Da, a zis ea.

În sfârşit, ştia şi ea ceva.

— A lucrat cu multe animale exotice. Într-o zi a primit un telefon de la nişte tâmpiţi dintr-o frăţie din Boulder, care aveau o ţestoasă uriaşă. Cineva a anunţat că aceasta era rănită, aşa că

s-a dus acolo, cu poliţia, ca s-o ia. L-a găsit pe Tuck. Cu o ditamai şurubelniţă înfiptă-n carapace, fix acolo!

Red s-a zgâit, încercând să-şi imagineze. Dintr-odată aerul din plămânii ei a devenit fierbinte şi lipicios.

— Ci-cineva i-a făcut asta?

Marvin a dat grav din cap.

— Băieţii din frăţie s-au jurat că aşa era când l-au găsit în Arizona. Au zis că rătăcea prin deşert şi încercau să-l ajute, dar cine ştie dacă e adevărat. Jackson a spus că în Arizona nu trăiesc ţestoase Aldabra, aşa că probabil era un animal de companie pe care cineva fi abandonase când se făcuse prea mare. Poate că acea persoană l-a rănit. Habar nu am. Dar Jackson a trebuit să-l opereze ca să-i scoată şurubelniţa.

Marvin a arătat spre o a doua cicatrice, în forma literei J, care atârna ca un cârlig deasupra unui ochi al lui Tuck.

Ţestoasa a ridicat privirea spre Red, care îngenunchease ca să vadă mai bine. Cu blândeţe, a atins pielea rece de-a lungul cicatricei.

— Doamne!

— Ştiu.

Marvin a îngenuncheat şi el, cu o mână petrecută peste spinarea ţestoasei.

— De-asta Tuck locuieşte acum aici. Are nevoie de îngrijire specială din partea lui Jackson.

Red l-a privit pe Tuck în ochi. Voia să-i spună că înţelege cum e asta, să nu te poţi întoarce acasă. Să trăieşti printre străini.

El s-a zgâit la ea de parcă i-ar fi spus: *Ştiu.*

Când şi-a trecut degetele peste capul lui, Tuck şi-a întins gâtul lung, voind să fie scărpinat. Red şi-a înăbuşit zâmbetul când ţestoasa i s-a împins în mână, aproape ca un căţel.

Luminile învârtejite de discotecă au sclipit peste chipurile lor. Marvin i-a arătat lui Red frigiderul din cămara hambarului, unde erau ţinute legume proaspete. Tuck s-a sprijinit pe picioarele lui bondoace şi a venit spre Red, când aceasta i-a întins un castravete.

— Ţine-i-l mai sus, a instruit-o Marvin. E un bun exerciţiu fizic pentru el, să se întindă după mâncare.

Red s-a supus, minunându-se de forţa fălcilor lui Tuck, care au zdrobit castravetele. Mânca destul de dezordonat. În scurt timp, faţa ţestoasei s-a umplut de bucăţi zemoase de legume.

Dintr-odată, întregul trup al lui Tuck a tresărit. Preţ de-o clipă, Red n-a ştiut ce se întâmplase. Apoi un râu de muci a ieşit direct

din nările lui Tuck, în şuvoaie lungi şi lipicioase. Red s-a dat înapoi, ca să evite fluviul de mucus.

— A strănutat! Marfă! a zis Marvin, evident încântat.

— Noroc! i-a şoptit Red lui Tuck.

Ţestoasa şi-a întins gâtul spre ultima bucată de castravete din mâinile fetei.

— Billie îl adoră pe Tuck, a spus Marvin, dându-i ţestoasei un morcov.

Tuck l-a ignorat.

— Sunt cei mai buni prieteni.

— Am văzut-o de dimineaţă cocoţată în spatele lui.

— Da, aşa face tot timpul.

A lipit morcovul de buzele lui Tuck, dar ţestoasa a răsucit capul.

— Şi Billie e salvată. Toate animalele sunt.

Red şi-a trecut degetele peste pliurile moi ale pieii de pe gâtul lui Tuck.

— Cum de ştii atât de multe despre ei? a-ntrebat fata.

Marvin a încercat din nou să-l facă pe Tuck să mănânce morcovul. Red voia să-l plesnească peste mână.

— Am stat pe-aici mult, cât timp părinţii noştri erau în curs de certificare.

Aerul a încremenit şi s-a răcit dintr-odată.

— Părinţii *noştri?*

Marvin a mângâiat carapacea lui Tuck.

— Mda. Părinţii mei sunt Prieteni de Sprijin pentru ai tăi. Deci pot avea grijă şi de tine. Dacă ai tăi au nevoie de ajutor sau ceva de genul ăsta.

— Jackson şi Celine *nu sunt* părinţii mei.

A ridicat privirea, speriată de răceala din propria voce.

— Ah, da, ştiu. Scuze. Părinţi adoptivi, voiam să spun. Ştiu că părinţii tăi adevăraţi – adică ştiu că nu sunt prin preajmă.

— Nu ştii nimic despre mine!

Părul lui Red i-a biciuit faţa, iar poarta ţarcului lui Tuck a scârţâit. Marvin s-a holbat la poartă, apoi din nou la Red, cu ochii căscaţi.

— Scuze, eu…

— Habar n-am cine sunt părinţii tăi! De ce-ar avea ei grijă de mine? Nu stau aici pentru totdeauna.

Acum, Marvin era de-a dreptul împietrit. Iarba uscată şi frunzele veştejite de salată din castronul lui Tuck se învolburau de-a lungul podelei, măturate de rafalele răbufnirii lui Red şi încurcându-i-se în şireturi. Obrajii i-au devenit purpurii.

— Nu voiam să…

— Te porţi de parcă le ştii pe toate, dar nu ştii *nimic!*

S-a ridicat în picioare, cu pumnii strânşi.

— Nu ţi-am cerut să vii aici şi să fii prietenul

meu. N-AM NEVOIE de niciun prieten!

Băiatul s-a dat îndărăt, izbindu-se de ţestoasă.

— Eu doar…

Uşa hambarului s-a deschis cu o izbitură. Câinii, care se fâţâiau pe-afară, au schelălăit şi s-au împrăştiat. Lumina soarelui a pătruns în penumbră, devorând micile raze ale globului disco. Marvin a tresărit, uitându-se la Red de parcă l-ar fi pocnit. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi bărbia a început să-i tremure. Fata s-a dat la o parte când el a ieşit în goană pe lângă e

Bine ai venit!

Domnişoara Anders mi-a spus că-ţi place să citeşti. Şi mie îmi place! Acestea sunt câteva cărţi pe care le-am adorat când eram de vârsta ta. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă – le poţi păstra, sunt ale tale. Sper să-ţi placă mai ales *O buclă în timp*. Este una dintre preferatele mele. Simte-te liberă să-mi explorezi şi biblioteca de la parter. Poţi lua orice carte vrei.

Dacă ai nevoie de orice, spune-mi. Casa noastră îţi aparţine.

Lectură plăcută!

Cu multă dragoste,
Celine

Capitolul 9

Cineva a bătut uşor la uşă. Red s-a ridicat în capul oaselor pe pat şi şi-a dus genunchii la piept, cât timp Celine s-a strecurat în încăpere.

— Ţi-am adus nişte cacao, a zis Celine, întinzându-i o cană aburindă.

A zâmbit imperceptibil, din colţul gurii.

— Cacaua este cel mai bun medicament, după părerea mea.

Red a luat cana. Era fierbinte, dar nu atât de fierbinte încât să nu-şi poată înlănţui mâinile în jurul ei. A inspirat aroma ciocolatei şi a scorţişoarei.

Celine a luat loc la capătul patului. Gandalf a intrat după ea şi şi-a pus capul în poala stăpânei.

— Marvin a plecat de-aici ca din puşcă, a spus Celine.

Red a sorbit din cacao. Ruşinea a făcut-o să se îmbujoreze.

— Mai devreme ai spus ceva despre care aş vrea să vorbesc, a continuat, după o clipă,

Celine.

Red s-a holbat la cană, privind cum ciocolata se învârte lent în jurul unei singure şi imense bezele. Celine a întins mâna spre Red, pe pat, dar s-a oprit brusc lângă picioarele ei. Red şi-a îndoit degetele.

— Ai spus că nu faci parte din familia noastră.

Celine vorbea calm şi plat. Nu părea deloc furioasă sau supărată.

— Red, vreau să ştii că noi nu încercăm s-o înlocuim pe mama ta.

— Foarte bine.

Cuvintele i-au ieşit lui Red din gură dure şi inexpresive.

— Pentru că n-am nevoie să faci parte din familia mea.

Celine s-a dat puţin în spate. Se citea pe chipul ei că e rănită, apoi a vorbit din nou:

— E-n regulă dacă nu vrei să te implici chiar acum în chestii cum ar fi grădina zoologică. E alegerea ta.

Celine a întins mâna mai mult spre piciorul lui Red, iar fata şi-a vârât tălpile sub fund.

— Dar vrem să ne ajuţi cu unele treburi pe lângă casă. E un loc foarte activ. Toată lumea trebuie să contribuie.

Red s-a strâmbat, iar Celine a râs scurt.

— Nu trebuie să te îngrijorezi aşa! Mi-ar

plăcea să-ţi alegi tu îndatoririle de care ai chef să te ocupi. Ceva ce-ţi place.

— Cum ar fi?

— Ţi-a plăcut să hrăneşti animalele, de dimineaţă?

Red s-a gândit o clipă.

— Mi-a plăcut să-l hrănesc pe Tuck.

Celine a surâs.

— Perfect! Atunci hai să-ncepem cu asta.

— A strănutat când Marvin şi cu mine îi dădeam un castravete.

— Bleah, s-a strâmbat Celine. E tare scârbos, nu-i aşa? Cred că-i intră sucul de legume pe nas sau ceva de genul ăsta.

Red a zâmbit, dând din cap.

— Mda. Parcă era o fântână de muci.

Celine s-a cutremurat, râzând, apoi a mângâiat-o pe Gandalf pe căpăţână şi s-a ridicat în picioare.

— Bine, mâine îţi arăt programul lui Tuck. Sună bine?

Red a dat din cap.

— Mă duc să-mi fac plimbarea de seară. Vrei să vii cu mine?

Red a clătinat din cap.

— Nu. Mulţumesc.

Celine şi-a vârât încheieturile degetelor în scobitura dintre gât şi umăr.

— Poate data viitoare, a spus.

A pocnit din degete, iar Gandalf s-a repezit după ea.

— Celine?

Celine s-a oprit la uşă, iar Red a deschis sertarul noptierei şi a scos de acolo trei plicuri.

— Pot să expediez astea? Sunt pentru mama.

Ţinea plicurile lipite de abdomen, dintr-odată nesigură. Mamei cu M mare nu-i plăcuse cât de des îi scria Red mamei sale din închisoare. Spunea că e risipă de timbre, mai ales că mama lui Red răspundea atât de rar. I-a spus lui Red să scrie mai bine e-mailuri. Dar Red nu avusese voie să utilizeze computerul şi, din câte ştia, mama ei nu avea oricum acces la e-mail. Dar Red prefera să-i scrie de mână. Îi plăcea ideea că degetele mamei sale vor atinge aceeaşi hârtie pe care o atinseseră mâinile ei. Asta o făcea pe mama să pară cumva mai aproape de ea.

Celine a zâmbit.

— Desigur. Le pun eu la cutia poştală. Adu-mi aminte mâine şi-ţi arăt şi unde sunt timbrele. Poţi să trimiţi câte scrisori doreşti.

Red a expirat şi a dat din cap.

— OK.

I-a întins plicurile lui Celine.

— Mulţumesc.

Celine i-a zâmbit din nou lui Red, din prag.

— Mă bucur că eşti aici, Red.

Apoi a ieşit.

Peste un minut, Red a auzit uşa din spate deschizându-se şi închizându-se la loc. De la fereastră a văzut-o pe Celine intrând în curte, cu Gandalf în urma ei. La marginea cercului de lumină aruncat de felinarul de pe veranda din spate, Celine s-a oprit, a ridicat ochii spre cer şi un abur mic şi subţire i-a plutit în jurul feţei. Red s-a uitat şi ea în sus. Deasupra lui Celine, norii se dăduseră la o parte, formând un cerc aproape perfect. Stelele sclipeau pe peticul de cer dezvelit, strălucitoare, temerare şi calde. Preţ de o clipă, lui Red i s-a părut că aude o şoaptă vagă, ca o muzică îndepărtată.

În piept i-a înmugurit un impuls dureros când a văzut-o pe Celine dispărând în noapte, cu Gandalf pe urmele ei şi cu razele stelelor în păr.

Capitolul 10

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le afli despre ţestoase.

Celine a deschis poarta spre ţarcul lui Tuck şi a păşit înăuntru. Red a urmat-o. Tuck mesteca o grămăjoară de fire lungi de iarbă, clătinând din cap la fiecare înghiţitură.

— Numărul unu, a zis Celine, trebuie să stea la căldură. Vezi că avem pregătite pentru el mai

multe tipuri de lumină? Acesta e un reşou de ceramică.

A arătat spre una dintre lămpile agăţate într-un colţ, la câţiva metri de podea.

— Şi celelalte dau căldură, dar şi raze UVB. Are nevoie de ele pentru a rămâne sănătos. Numărul doi: ţestoasele adoră mâncarea.

Celine a ridicat găleata plină cu legume şi verdeţuri pe care o adusese cu ea.

— Tuck mănâncă mai ales verdeţuri şi iarbă, cum e chestia aia din castronul lui. Când e afară, ronţăie iarbă, păpădii şi frunze. Dar o să-ţi spun un secret.

Celine a scotocit în găleată şi a scos o banană.

— Astea sunt deliciul lui absolut.

Ca la un semnal, Tuck a ridicat capul din castronul cu iarbă uscată şi a început imediat să înainteze spre ele, cu ochii pe banană.

— Ce rapid e! a spus Red, uimită de cât de repede se putea mişca ţestoasa.

Ghearele de la picioarele sale ca de elefant zgâriau podeaua de lemn în timp ce ţestoasa se apropia de ele.

— O, da. Mai ales când la mijloc e o banană. Uite, ţine-o de codiţă. O s-o înfulece imediat, cu coajă cu tot.

Red a ţinut banana cum i s-a spus. Şi-a amintit de sfatul lui Marvin de cu o zi înainte şi a

ridicat-o un pic. Tuck şi-a întins gâtul lung şi a muşcat din fruct. Red a zâmbit în timp ce banana se întindea pe mutra ţestoasei cu fiecare muşcătură.

— Te descurci excelent! a zis Celine, părând impresionată.

Deşi fălcile lui Tuck erau foarte puternice, Red nu mai avea emoţii când îl hrănea. Totuşi avea grijă să-şi ţină degetele departe de ciocul lui ascuţit.

— Ţi-am zis, a spus Celine când Tuck şi-a terminat banana din trei înghiţituri. Le adoră.

Apoi i-a dat lui Red un castravete. Acesta s-a făcut praf între dinţii lui Tuck.

— Îl ţii perfect. Bravo! Când îi lăsăm pe copii să-l hrănească, în manej, înfigem de obicei bucăţile de legume în vârful unor beţe lungi pe care să le ţină cei mici. Astfel degetele lor sunt în siguranţă.

Red a dat din cap şi l-a mângâiat pe Tuck pe gât când acesta a isprăvit castravetele.

— Nu cred că pe mine m-ar muşca.

Celine a privit cum Tuck şi-a aşezat capul în palma lui Red şi a surâs.

— Cred că ai dreptate.

Celine a explicat cum să-i ofere lui Tuck o dietă cât mai variată, dându-i diverse legume, ierburi, ba chiar şi unele seminţe.

— Vara, majoritatea hranei lui provine din

exterior. Creştem câteva feluri de iarbă pentru el şi adoră păpădiile, lucru minunat, pentru că avem din abundenţă, a zis ea. În această perioadă a anului, îi suplimentăm dieta cu câteva legume. Îmi place să-i dau castravete şi alte chestii apoase, ca să-l ţin mai bine hidratat. Totul creşte aici, în grădina şi în sera mea, când se poate. Ceea ce cumpărăm din magazin e întotdeauna organic.

A zâmbit larg.

— E o ţestoasă foarte răsfăţată, nu-i aşa?

Până când Tuck a isprăvit de mâncat, faţa îi era plină de resturi de legume şi banană. Nu părea să-l deranjeze totuşi, iar Red credea că arată drăguţ. Scârbos, dar drăguţ. S-a ţinut după Red prin ţarc cât timp Celine i-a arătat fetei cum funcţionează cronometrul pentru lumini, cum să cureţe murdăria şi unde să aşeze paiele proaspete.

— Avem o pătură electrică sub mormanul ăsta, a zis Celine, dând la o parte paiele pentru a-i arăta lui Red o saltea groasă şi încălzită de plastic aflată pe podea. Îi ţine cald noaptea şi în zilele reci. Trebuie doar să avem grijă la cabluri. Jackson le-a securizat pe dinăuntru cu ţeavă PVC, dar ţestoasele au tendinţa de a se izbi de lucruri şi de a se încurca în ele.

Red a izbucnit în râs când Tuck a lovit-o din spate, încercând să ajungă la paie.

— Vezi? a spus Celine, mângâind carapacea ţestoasei. Îmi dă dreptate.

Au făcut şi turul habitatului exterior. Jackson plănuia să-l remodeleze peste iarnă, de vreme ce Tuck urma să-şi petreacă vremea mai mult înăuntru. Era un spaţiu generos, cu multă iarbă, cu pământ, pietre şi buşteni. Celine a zis că Jackson construia un soi de traseu cu obstacole pentru Tuck.

— Îi face bine la picioare dacă trebuie să muncească puţin pentru a trece peste lucruri. Are 200 de kilograme, aşa că e important ca picioarele lui să rămână sănătoase, a zis Celine. Îi mai place la nebunie să împingă cutiile pe-aici. Sunt jucăria lui favorită. O fi el un bătrânel, dar e foarte tânăr în adâncul inimii lui.

Vorbele ei au făcut-o pe Red să se gândească la Buni, care odinioară se descria la fel. De câte ori vreun angajat de la alimentară se oferea să-i care cumpărăturile sau cineva credea că nu poate face una sau alta pentru că era prea bătrână, râdea şi-i ameninţa dând din deget.

— Nu vă mai purtaţi cu mine de parcă aş fi o băbuţă! Am inima tânără!

Apoi, ca să demonstreze că avea dreptate, îşi legăna şoldurile, dansând caraghios.

Red a bătut uşor carapacea lui Tuck şi acesta şi-a întins gâtul spre fată. Celine a râs.

— Îi place mult de tine.

Red şi-a înăbuşit un zâmbet şi a ridicat din umeri.

— Îi place masajul la gât.

Când Celine a intrat din nou în casă, Red s-a aşezat pe un balot de fân din boxa lui Tuck. Ţestoasa stătea foarte aproape de ea, mirosindu-i şireturile şi lăsând-o să-i mângâie genunchii solzoşi.

Îi place mult de tine. Vorbele lui Celine au făcut ca speranţa să vibreze din nou în sufletul lui Red, aşa cum se întâmplase când ajunsese la soţii Groove. Capul lui Tuck se legăna în grămăjoara de iarbă de lângă picioarele ei, cu fălcile clămpănind în timp ce mânca. Când a ridicat privirea spre fată, firele lungi îi atârnau din gură, ca nişte mustăţi Red a zâmbit şi l-a gâdilat pe bărbie, ocolind părţile încă lipicioase.

— N-am mai avut niciun prieten până acum, a şoptit ea.

Tuck a privit-o de parcă i-ar fi spus: *Nici eu.* De parcă i-ar fi spus: *Te înţeleg.* De parcă i-ar fi spus: *Amândurora ne-ar prinde bine un prieten.*

Red nu-şi dorise un prieten aici. N-avea de gând să rămână. În niciun caz pentru totdeauna. Iar dacă-şi făcea prieteni, îi va fi mai greu să-şi ia rămas-bun.

Tuck a lovit-o cu nasul în genunchi, apoi s-a întors la mâncarea lui. Un fir de mâzgă de pe

faţa lui lipicioasă i s-a scurs de pe jeanşi, amintindu-i de strănutul ţestoasei. Fata a zâmbit, gândindu-se la reacţia lui Marvin.

După ce Marvin o luase la fugă din hambar, cu o zi înainte, Red se năpustise în jur, căutând butonul care să oprească globul de discotecă. Îşi dorise ca vântul să spulbere totul – luminile ce dansau, felul în care Marvin a spus *părinţii noştri,* ca şi cum familia era cel mai simplu lucru din lume, expresia lui rănită când ţipase la el. Nici măcar nu încercase să controleze tornadele care se învolburau în preajma ei şi care tulburau aerul din întregul hambar.

Dar apoi l-a văzut pe Tuck, cu cicatricea lui unduitoare şi cu ochii lui negri şi sclipitori. Poate era o nebunie, dar ceva din ochii lui a făcut-o să se simtă acasă, mai mult decât se simţise oriunde în ultimii ani.

Aşadar, îngenunchind lângă Tuck, s-a înclinat în faţă peste carapacea lui, a cuprins-o cu braţele şi şi-a lipit obrazul de ea. Cicatricea adâncă din carapacea lui Tuck arăta mai molcomă din acest unghi. Ca un val dintr-o mare mohorâtă şi neclintită.

Fata înţelegea cum e să ai cicatrice. Şi cum e să fii singur. Să fii diferit.

Tuck oftase prelung, un oftat care i-a cutremurat întregul trup îmbrăţişat de Red. Fata a închis ochii şi a simţit cum energia furtunii se

evaporă. Încet-încet, s-a aşternut tăcerea. Răsuflarea fetei s-a stabilizat, a devenit mai profundă, pe măsură ce masivitatea şi neclintirea lui Tuck i s-a aşezat şi ei în oase. Pentru prima oară după mult timp, fata voia să rămână exact acolo unde era.

Şi asta a făcut.

Era încă întinsă peste carapacea lui Tuck când Jackson a început să aducă animalele în hambar. Red se trezise din transa ei, cu multe cute pe obraz, care erau imaginea în oglindă a modelului de pe carapacea ţestoasei. Şi, deşi într-un fel Red încă îşi dorea să fie furioasă, încă-şi dorea să se înfurie, să se înfoaie şi să spulbere cu forţa ei, acum simţea în interiorul ei o linişte mult mai profundă. Şi, odată cu ea, furia împotriva lui Marvin s-a stins ca o lumânare. În locul ei s-a instalat pişcătura tăioasă a regretului.

Acum, privindu-l pe Tuck, cu o mână pe carapacea lui şi cu mizeria lipicioasă care-i mânjea genunchiul, fata s-a întrebat dacă are curaj să facă loc în inima ei pentru doi prieteni.

Capitolul 11

— Ai emoţii? a-ntrebat Celine.

Pietrişul scârţâia sub roţile maşinii care înainta pe drumul înnămolit. Red a ridicat din

umeri. Era a cincea ei şcoală în ultimii trei ani. Când eşti copilul cel nou, copilul cel nou şi aflat în plasament temporar, lucrurile sunt în general la fel de fiecare dată.

— Diriginta ta e domnişoara Bell. Am auzit că e preferata tuturor.

Celine şi-a masat umărul drept – un obicei frecvent.

— La ce şcoală ai mers înainte?

— Anul ăsta, vrei să spui?

Ochii lui Celine s-au mărit.

— Ai schimbat mai multe?

Red s-a holbat în gol la câmpurile aurii.

— Oarecum.

— Mă rog, cred c-o să-ţi placă Bramble. E un orăşel, aşa că toată lumea se duce la aceeaşi şcoală, de la grădiniţă la liceu. N-o să mai schimbi şcoala pentru o vreme îndelungată…

Red s-a încruntat. Ba o va schimba din nou, când va ieşi mama ei din închisoare. *Peste 393 de zile…*

Celine s-a uitat din nou la ea.

— Te simţi bine?

— Da, a zis Red.

S-a făcut mică pe scaunul din dreapta. Fantoma chipului i se reflecta în fereastra de lângă ea. Ochii ei întunecaţi şi părul castaniu se mişcau repede peste câmpuri şi garduri, ca nişte păsări speriate.

— Marvin e cu tine în clasă, a zis Celine. Deci măcar ai deja un prieten.

Red s-a muşcat de buză şi n-a zis nimic.

Au ieşit de pe autostradă şi au intrat pe strada principală. Celine avea dreptate – Bramble era micuţ.

Erau câteva blocuri, nu mai înalte de două niveluri, asta însemnând „centrul”. O gogoşerie, un restaurant şi un magazin numit Mercantile, ce-o mai fi fost şi asta. În josul străzii era un turn ruginit de apă, ce stătea ca o ciupercă uriaşă şi se uita la întregul Bramble. Un *B* ruginit şi decolorat era pictat pe partea lui din faţă.

Un şir lung de maşini şi autobuze se întindea pe toată strada principală şi intra în parcarea şcolii. Şcoala era o clădire scundă, de cărămidă, cu ferestre pe toate laturile. Un semn de pe o bucată de iarbă veştejită din parcare spunea: ŞCOALA G-12 BRAMBLE – CĂMINUL LINCŞILOR DIN BRAMBLE!

O treime din şcoală era rezervată copiilor mai mici. La unele dintre ferestre erau agăţate siluete de hârtie şi într-o parte a clădirii era un loc de joacă. În cea mai îndepărtată parte a clădirii era o curte cu mese de picnic şi câteva panouri de baschet. Acolo stăteau adolescenţii, strânşi în grupuleţe.

Dar partea de clădire cu copii de vârsta lui Red era un adevărat haos.

Un zombi îl fugărea pe Iron Man în jurul unui carusel. Trei prinţese în rochii mov şi subţiri, cu blăniţă, se învârteau şi se jucau cu părul lor în apropierea leagănelor. Un dovleac asimetric, un pirat, ceva cu nişte mâini enorme şi verzi şi o cutie de cartofi prăjiţi se legănau pe bare. Cartofii prăjiţi se căţărau cu greu pe bară, iar chestia cu mânuţe uriaşe era ghemuită la pământ, dând la nesfârşit din mâini şi din picioare şi urlând la ceilalţi.

— Ah, nu, a gemut Celine.

A parcat maşina şi s-a aplecat înainte, privind fix.

— Ah, nu, a repetat.

Un ninja a trecut în goană pe lângă maşină, urlând, în timp ce era urmărit de o caracatiţă uriaşă.

— O, nu nu nu…

S-a uitat neajutorată la Red.

— E Săptămâna Spiritelor! Azi e petrecerea cu costume. Am uitat cu desăvârşire!

Şi-a lipit un pumn de frunte, părând atât de supărată că Red s-a panicat.

— E-n regulă, a spus Red iute. Nu-mi pasă.

— Uită-te la toţi copiii! Domnişoara Bell mi-a şi reamintit. Ah, Red, îmi pare rău!

Celine şi-a acoperit faţa cu ambele mâini, storcindu-şi obrajii şi buzele. Red a simţit în oase un frison ca o briză nervoasă. Ştia că

Celine nu voise să uite, dar acum Red era copilul nou şi singurul fără costum. A copleşit-o un nou val de regret pentru că a ţipat la Marvin.

— Mă duc să-ţi cumpăr un costum, a spus Celine.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca mama ei adoptivă să intre în clasă cu vreo rochie de prinţesă sau vreun costum de pisicuţă.

— E-n regulă. Nu-mi trebuie costum.

Glasul i-a sunat tăios, imperativ. Celine a privit-o lung, apoi a expirat zgomotos.

— OK. Îmi pare foarte rău că am uitat de petrecere.

Red a ridicat din umeri.

— Ar fi mai bine să plec.

Celine a dat din cap şi şi-a desprins centura de siguranţă.

— Haide. Te conduc eu înăuntru.

Capitolul 12

Red şi-ar fi dorit să fie invizibilă. O mie de ochi au ţintuit-o când a intrat în biroul principal şi a mers apoi pe holurile aglomerate, îndreptându-se spre clasa domnişoarei Bell. După ce s-a văzut obligată să stea în faţa clasei, expusă şi fără costum, şi să împărtăşească *trei lucruri pe care ar trebui să le aflăm despre Red* cu toată lumea, pielea fetei a început să vibreze

de umilinţă. A strâns din dinţi şi s-a căznit să-şi păstreze pe dinăuntru rafala de vânt care începuse să se rotească furioasă.

A luat loc într-un ansamblu de patru bănci de lângă fereastră, fără se se uite la nimeni. Sângele îi susura în urechi, ca şi cum ar fi avut nişte cochilii imense lipite de cap. Paginile caietului de pe banca de vizavi au început să fluture şi să tremure, iar un şir de creioane colorate a început să se clatine, rostogolindu-se apoi pe podea.

Nu acum, nu acum.

Fata de lângă ea s-a ridicat şi a închis cea mai apropiată fereastră, care fusese crăpată. S-a încruntat când hârtiile de pe pupitru au continuat să se foiască şi s-a uitat urât la Red.

Red a închis ochii. *Ia-ţi câteva clipe să te resetezi!* Glasul dr. Teddy, terapeutul desemnat de stat, îi răsuna în minte. Dr. Teddy spunea că cea mai bună cale a se calma era să-şi controleze respiraţia. Numea chestia asta *resetare* şi o învăţase cum să facă exerciţii de respiraţie.

Desigur, dr. Teddy nu ştia despre vânt. Nu ştia că-l dărâmase pe cel mai mic dintre băieţii Mamei cu M mare răsuflând o dată mai tare sau că uneori singura cale de a păstra furtuna în interiorul ei era să-şi ţină respiraţia cât putea de mult. Red trebuia să fie atentă. Exerciţiile de

respiraţie funcţionează uneori, dar nu de fiecare dată. Nu funcţionează dacă e prea supărată.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi piardă stăpânirea de sine în prima zi de şcoală. *Concentrează-te la respiraţie, nu la stres.* Asta i-ar spune dr. Teddy. Şi-a apăsat palmele pe partea de sus a pulpelor şi a numărat invers de la 10 la 1, foarte încet. Fiecare cifră însemna o răsuflare.

Inspiră… şi expiră. *Zece.*

Nu era mare scofală că nu avea costum.

Inspiră… şi expiră. *Nouă.*

Trebuia să reziste de-a lungul acestei zile. Asta era tot. Putea s-o facă.

Inspiră… şi expiră. *Opt.*

Când, în cele din urmă, a deschis ochii, foşnetul din urechi se mai potolise şi caietul din faţa ei nu-şi mai foşnea paginile. Domnişoara Bell vorbea şi toată lumea se uita înainte, uitând de Red. Fata s-a relaxat puţin.

— Ce faci?

Red s-a uitat la fata din banca de lângă ea. Avea o mutră lătăreaţă şi pătrăţoasă şi un păr blond, tuns drept aproape de umeri. Avea desenate pe obraji nişte mustăţi lungi de pisică. Cele de pe partea dreaptă erau întinse. Fata a ridicat din sprâncene.

— Ce făceai mai devreme? a şoptit aceasta.

Red a înghiţit în sec.

— Nimic.

— Vorbeai de una singură.

Aşa făcuse? Chipul lui Red ardea. O văzuse pe domnişoara Bell scriind ceva pe tablă.

— Scuze, a mormăit ea.

Fata-mâţă cu mustăţi mâzgălite şi-a dat ochii peste cap şi s-a strâmbat dezgustată. În cele din urmă, şi-a îndreptat atenţia spre domnişoara Bell.

Red s-a uitat la ceilalţi elevi din ansamblul ei de bănci. Cei doi băieţi de vizavi de ea şi fata-pisică erau întorşi cu spatele, ascultând-o pe domnişoara Bell. Unul dintre ei avea un trigon de pirat cu şuviţe false care i se înghesuiau în jurul urechilor. Celălalt purta un costum musculos de-al lui Captain America. Părul negru şi lucios îi stătea răvăşit pe cap. Red cunoştea acel ciuf.

Marvin.

S-a adâncit şi mai mult în bancă.

— E momentul jurnalelor! a anunţat voioasă domnişoara Bell. Vă rog să copiaţi subiectul de azi cu scris de mână. Da, îmi dau seama că literele de mână sunt nepopulare şi arhaice. Elevii mei vor învăţa să le folosească, mulţumesc foarte mult.

Un murmur s-a ridicat în aer, ca nişte baloane eliberate, în timp ce elevii au început să-şi scoată din pupitre caietele cu spirală. Red

şi-a deschis ghiozdanul şi şi-a despachetat rechizitele pe care i le cumpărase Celine. Dar nici chiar prospeţimea caietelor lucioase şi a creioanelor ascuţite – caiete şi creioane care erau doar ale ei şi nou-nouţe – nu era suficientă pentru a-i uşura tensiunea din capul pieptului.

A simţit privirea lui Marvin asupra ei, dar băiatul şi-a mutat ochii în altă parte când Red s-a uitat la el. S-a concentrat asupra jurnalului, copiind subiectul cu un scris de mână lent şi întortocheat. Oricât de intens l-ar fi privit, el n-o privea în ochi.

Ca şi cum ea ar fi fost invizibilă, la urma urmelor.

Capitolul 13

Petrecerea mascată a clasei a avut loc în ultimele treizeci de minute ale zilei. După prânz, colegilor lui Red le-a fost imposibil să păstreze liniştea şi să se concentreze la ora de matematică. În cele din urmă, domnişoara Bell a anunţat că petrecerea putea începe.

— Ar vrea oare Steluţa Săptămânii să strângă fişele la matematică? Şi în timp ce Amber se ocupă de asta… Marvin? Vrei să ne povesteşti câte ceva despre delicatesa pe care ai adus-o azi ca s-o împarţi cu colegii?

Marvin, care se trăgea de steaua de pe

costum, s-a luminat la faţă.

— Sigur! a zis el, ridicându-se în picioare.

Scutul lui Captain America – pe care şi-l fixase la spate legându-l cu nişte şireturi în jurul umerilor – i s-a agăţat de scaun. Băiatul a mormăit, căznindu-se să se deblocheze. Câţiva copii au pufnit în râs. În cele din urmă, Marvin s-a eliberat şi s-a repezit la masa cu gustări, unde domnişoara Bell şi o mămică săritoare aranjaseră pahare pline cu felii de morcovi şi sărăţele. A luat un castron mare din minifrigiderul domnişoarei Bell şi l-a aşezat pe masă. În el era un fel de budincă mov-cenuşie.

Marvin a scos folia transparentă de plastic de pe castron şi a mototolit-o în pumn. A zâmbit spre clasă, total nepăsător la privirile îngrijorate pe care le schimbau unii dintre copii.

— Acesta este poi. Mama m-a ajutat să-l fac, aseară. E un fel de mâncare tradiţională hawaiiană. Dacă vreţi să vedeţi cum se prepară, intraţi pe canalul meu de YouTube, *Kitchen Kahuna.* Am postat o filmare cu noi în timp ce preparam felul ăsta.

— Ce anume este? a-ntrebat băiatul costumat în cartofi prăjiţi.

— Practic, e un terci de rădăcină de taro. Asta e o plantă. E încă destul de dulce, pentru că am făcut-o aseară. Devine un pic picant când se învecheşte, lucru care mie-mi place. E bun cu

legume sau cu orez sau chiar şi aşa, simplu.

Marvin a făcut un gest spre paharele cu felii de morcov şi cu sărăţele. Nimeni nu părea prea convins. Dar Marvin le-a zâmbit, ca şi cum îi aştepta să sară de pe scaunele lor şi să se arunce în castronul lui cu budincă mov-cenuşie.

— Mulţumim, Marvin, a zis domnişoara Bell. Apreciem că vrei să împărtăşeşti cu noi cultura ta hawaiiană! Nu-i aşa, copii?

A urmat un murmur aprobator lipsit de entuziasm.

— Marvin, vrei tu să-i serveşti cu poi pe copiii care se aşază la coadă? a-ntrebat ea, iar el a dat voios din cap.

Red s-a alăturat valului de copii când aceştia s-au repezit la măsuţa cu gustări. A rămas puţin în spate, lăsându-i pe alţii să i se bage în faţă. Luau cu toţii, lacomi, fursecurile portocalii cu negru, fructe şi batoane de brânză. Dar când ajungeau la Marvin şi la poi-ul său, se strâmbau şi refuzau.

După ce aproape jumătate de clasă îi refuzase mâncarea, domnişoara Bell i-a obligat pe toţi să se întoarcă şi să accepte o lingură de poi.

— În afara cazului în care aveţi scutire pentru alergie la poi din partea părinţilor voştri, a zis ea cu severitate, atunci e obligatoriu să luaţi măcar o gură din mâncarea lui Marvin. A

muncit din greu ca să v-o pregătească.

Fata-pisică a întrebat cu voce plângăcioasă:

— V-au spus părinţii mei despre alergia mea la poo[4]?

Chicotelile s-au auzit în toată clasa.

— Poi. Rimează cu *apoi,* Amber, a corectat-o domnişoara Bell. Şi nu. De fapt, e-mailul lor spunea că au mâncat poi în excursia pe care au făcut-o astă-vară în Hawaii şi ar fi încântaţi dacă ai încerca şi tu.

Amber a oftat, a întins farfuria şi şi-a dat ochii peste cap. Zâmbetul lui Marvin s-a stins.

Când a ajuns şi Red, în cele din urmă, la masă, mai erau doar două brioşe rămase – una pentru ea şi una pentru Marvin – şi celelalte gustări aproape se terminaseră. Dar castronul lui Marvin era încă plin de poi. Expresia de pe faţa lui i-a trimis lui Red un vânt fierbinte şi uscat până în măduva oaselor. Fata a sărit peste brioşe şi fructe şi i-a întins băiatului farfuria goală.

— Poţi să-mi dai două porţii, te rog?

Pentru prima oară în ziua aceea, Marvin a privit-o în ochi. Fata putea zări în ochii lui fantoma ultimei lor conversaţii. Şi-a dorit s-o poată sufla, iar aceasta să dispară ca un fir de praf.

— Te rog, a repetat ea.

---

4 Poo înseamnă caca (n. trad).

Marvin i-a pus pe farfurie o lingură de pastă movulie. Fata a ţinut-o întinsă, aşteptând încă o porţie. Pentru că băiatul întârzia, Red a clătinat farfuria, cu sprâncenele ridicate. Una dintre gropiţele acelea caraghioase i-a reapărut băiatului în obraji. A mai luat o lingură de poi şi i-a pus-o fetei pe farfurie, după care a zâmbit larg.

— Mulţumesc, a zis ea.

S-a uitat după un pahar cu felii de morcovi, dar fuseseră luate toate. Domnişoara Bell şi mămica plecaseră de lângă masa cu gustări şi nu observaseră că au greşit numărătoarea. Red simţea că Marvin o priveşte cu atenţie. Fata şi-a vârât vârful degetului în poi-ul rece şi lipicios şi l-a vârât în gură. Râsul lui Marvin a făcut ca vântul să danseze uşor prin părul lui Red.

— Tehnic, ăsta e un poi pentru trei degete, a zis el.

A pus puţin poi pe o altă farfurie, ca să facă demonstraţia. Cu trei degete şi-a vârât pasta în gură şi a rânjit.

— Vezi? E mai uşor cu trei degete, în locul de unul singur.

Fata l-a imitat, luând o altă îmbucătură. Pe limba ei, poi-ul era răcoritor şi apos. Avea un gust uşor dulceag, cu o nuanţă acră care-i plăcea mai mult decât se aşteptase.

— Nu e rău deloc, a zis ea.

— Ştiu.

Apoi, în linişte, fata a spus:

— Îmi pare rău că am ţipat la tine.

Marvin a dat din cap, lingându-şi poi-ul de pe degete.

— Şi mie îmi pare rău. Mama spune că am tendinţa să fiu cam pisălog.

Red a zâmbit şi şi-a mai vârât o dată cele trei degete pline cu poi în gură.

— Mmm. Mai bun decât brioşele, a spus ea, cu gura plină.

Marvin a clătinat din cap.

— N-are cum. Nimic nu e mai bun decât brioşele!

— Asta aşa e, a fost ea de acord.

Fiecare a luat câte o brioşă din cele rămase şi s-au întors împreună la băncile lor, zâmbind la vederea bălţilor de poi ce se uscau încet în farfuriile tuturor celor pe lângă care treceau.

Am încercat

două lucruri diferite. Şi e imposibil să fii două lucruri diferite în acelaşi timp, nu-i aşa?

Azi a plouat. Dar faza haioasă e că nu era niciun nor pe cer. Era senin și însorit... Și ploua. În mod categoric, vremea era două lucruri în același timp.

Știai că Australia e CEA MAI MARE insulă și CEL MAI MIC continent din lume? Știai că melcul e și MASCUL, și FEMELĂ în același timp?

Uneori râd când sunt tristă și plâng când sunt fericită.

Uneori străinii par a face parte din familie.

Iar alteori familia mea pare a fi compusă din străini.

Capitolul 14

— Dacă laşi cusăturile lejere, aşa – Celine s-a înclinat ca să-i arate lui Red mica traistă pe care o cosea – atunci mâncarea pentru găini poate ieşi din săculeţ în timp ce Fezzik se joacă cu el.

A rupt aţa şi i-a arătat săculeţul lui Red.

— Am încercat trucul ăsta şi cu Billie odată.

Celine a pus săculeţul într-un coş aflat între ele, pe podea.

— Dar ea a mâncat totul.

— Totul? a-ntrebat Red.

Celine a dat din cap.

— Şi săculeţul, şi restul.

I-a arătat apoi lui Red cum să umple săculeţii proaspăt cusuţi cu un sfert de ceşcuţă de grăunţe pentru găini. Fezzik urma să scuture hrana în timpul următorului dans măgăresc, la ultima reprezentaţie a anului dată de Grădina Zoologică Groovy.

Red tot nu voise să ajute cu menajeria în acea dimineaţă, dar rămăsese prin preajmă, ca să vadă ce se întâmplă. După aceea, când Celine a zis că mai are nevoie de săculeţi pentru grăunţe, Red a cerut să înveţe cum se fac. Amândouă s-au instalat în ţarcul lui Tuck.

În jurul lui, săculeţii goi de pânză erau risipiţi ca nişte confetti. Red s-a rezemat de ţestoasa care mesteca legumele pe care tot fata i le

pusese în farfurie. Hambarul era poleit de razele soarelui de după-amiază timpurie ce intrau prin ferestrele înguste care mărgineau tavanul.

Celine a mai luat o ceşcuţă de grăunţe dintr-o găleată.

— Încă nu s-a inventat gardul care s-o ţină pe Billie departe de grădina mea. Îi place să dea buzna acolo şi să muşte corolele crăiţelor. Nici măcar nu le mănâncă.

Doar le decapitează.

De-afară, Billie a behăit indignată, de parcă ştia că despre ea vorbeau. Red şi-a înăbuşit un zâmbet, iar Celine a izbucnit în râs. Bucăţi mici din hrana găinilor pluteau în aerul dintre ele, sclipind ca nişte steluţe.

— Hai să ne grăbim, a zis Celine, uitându-se la ceas. Familia Kapule ne aşteaptă într-o oră.

A băgat din nou aţă în ac şi a început să coasă ultimii doi săculeţi. A făcut o pauză şi şi-a apăsat degetele din nou în spaţiul dintre gât şi umăr, strâmbându-se de durere.

— Te simţi bine? a-ntrebat Red.

Durerea a dispărut de pe chipul lui Celine.

— E OK. Mi-a tot înţepenit gâtul în ultima vreme. Asta păţesc bătrânelele.

Red şi-a dat ochii peste cap. Ştia că Celine şi Jackson sunt mai bătrâni decât părinţii adoptivi pe care-i avusese înainte. Jackson era pensionar, deşi era încă ocupat, având grijă de

animalele de la fermele din apropiere. Celine lucra trei zile pe săptămână la o bibliotecă din Bramble, dar practic şi ea era pensionară. Cu toate astea, Red nu-i considera deloc bătrâni.

— Dar ai inima tânără, a zis ea, gândindu-se la Buni.

Celine a râs încântată.

— Marvin vrea să-l ajut diseară cu un clip pentru canalul lui de YouTube, a zis Red, strângând mâncarea de găini şi ceşcuţele gradate.

Celine a ridicat din sprâncene.

— O să fie o seară plină! *Kitchen Kahuna* şi un lū'au[5]. Superdistracţie!

Red l-a pupat pe Tuck pe creştetul capului său tare şi rece.

— Marvin are mereu timp pentru YouTube.

Mai fusese de două ori la cină la familia Kapule şi aceştia veneau o dată pe săptămână la soţii Groove. Dar Marvin spusese că diseară, ca să sărbătorească *aniversarea de trei săptămâni* a lui Red, familia lui organiza un lū'au, adică o petrecere „în stil hawaiian", cum i-a spus el. Red nu ştia care va fi diferenţa dintre celelalte cine şi cea de diseară, având în vedere că Marvin deja gătise un fel hawaiian de mâncare săptămâna trecută.

Diseară Red va apărea prima oară pe

5 Petrecere tradiţională din Hawaii (n. trad.).

canalul de YouTube al lui Marvin. Îşi făcea griji c-o s-o dea în bară, dar Marvin avea încredere c-o să se descurce de minune. Deşi avea emoţii, se bucura c-o rugase să facă asta.

Lui Marvin îi plăcea la nebunie *Kitchen Kahuna.* Red şi soţii Groove urmăriseră împreună câteva episoade. Red trebuia să admită că era impresionată.

În fiecare episod, Marvin pregătea un fel de mâncare tradiţional din Hawaii. De obicei lucra singur, pălăvrăgind despre tot ce face, ca în emisiunile culinare de la televizor. Uneori mama sau bunica lui îl ajutau la lucrurile mai complicate. Odată, tatăl lui gătise în locul lui kebab de pui. În timpul acestei filmări, Marvin a reuşit să se plângă cel puţin o dată pe minut pentru că nu avea voie să folosească nesupravegheat grătarul.

Red a scos găleata cu grăunţe pentru găini din ţarcul lui Tuck şi a pus-o deoparte. A luat apoi coşul cu săculeţi din mâinile lui Celine, care-şi masa din nou gâtul dureros.

— Mulţumesc, a zis aceasta. Îmi faci şi mie o favoare şi aduci, te rog, corespondenţa? Trebuie să-mi scot mirosul de grădină zoologică din păr înainte să mergem la cină.

Celine a intrat în casă, iar Red şi-a luat rămas-bun de la Tuck, apoi a luat-o la fugă în jurul casei şi de-a lungul aleii. Gandalf şi ceilalţi

câini au apărut din senin, luându-se după ea, cu limbile atârnând şi cu urechile fluturând în vânt.

Era mijlocul lui noiembrie, dar Red simţea pe spinare şi-n păr soarele cald al după-amiezii. Frodo, Limerick şi Brontë au început să vâneze o grămadă de frunze care se roteau în vântul molcom. O amintire bruscă *de dinainte* a făcut-o pe Red să-şi încetinească goana şi să zâmbească.

Când Red era micuţă, înainte ca mama ei să-nceapă să ia pastile, se duceau într-un parc mare, de lângă muzeu, ca să înalţe zmeie. Era unul dintre lucrurile preferate ale lui Red, dar de multe ori vântul era prea puternic sau nu sufla deloc şi nu puteau înălţa zmeie. Nimeni nu-şi putea menţine zmeul în aer.

În afară de mama lui Red.

În timp ce zmeiele altor copii se prăbuşeau sau se încurcau în crengile copacilor, zmeul lui Red plutea întotdeauna perfect şi liniştit deasupra lor. Fetiţa ţipa şi bătea entuziasmată din picioare, strângând mosorelul de sfoară în mânuţele ei dolofane. Mama ei stătea un pic retrasă, cu o mână ferindu-şi ochii de soare şi cu cealaltă într-o parte, dansând graţios din degete şi creând mici curenţi de aer perfect, care ţineau zmeul în văzduh.

Era una dintre amintirile preferate ale lui Red despre mama ei.

S-a oprit din mers. Oare putea să facă şi ea asta? Putea să facă aerul jucăuş, să-l îmblânzească, aşa cum făcea mama ei? Degetele au început s-o furnice, în timp ce se concentra. Preţ de un minut, nu s-a întâmplat nimic. Apoi briza s-a poticnit şi s-a oprit brusc. Red s-a încruntat, inspirând lent, şi a încercat din nou.

Un curent, atât de catifelat încât de-abia l-a simţit la început, i s-a prelins din vârful degetelor. Red a zâmbit, îngustându-şi ochii de atâta concentrare. O furnicătură i s-a răspândit din degete până în încheieturi, iar briza a devenit din ce în ce mai puternică. Câinii lătrau şi săreau bucuroşi când vântul lui Red a făcut câteva frunze să se rostogolească.

Red a izbucnit în râs, reluându-şi mersul pe alee. Aerul venea mai uşor acum, iar frunzele se ridicaseră deasupra capetelor căţeilor. Aceştia scheunau şi săreau, încercând să înşface frunzele maronii şi portocalii care cădeau din cer. Red a lăsat frunzele să plutească deasupra animalelor cât de mult a putut, apoi le-a lăsat să se împrăştie la pământ. Câinii au înnebunit, fugărindu-le ca pe nişte iepuri.

Red a zâmbit larg, ostenită, dar cu sângele fierbându-i în vene cu o senzaţie pe care n-o simţise până atunci Gandalf s-a apropiat în fugă de ea şi i-a adulmecat mâna. Cu degetele

vârâte încă în blana lui Gandalf, Red a deschis cutia poştală şi a scos de-acolo un pachet gros de plicuri.

Aerul a încremenit atât de brusc încât Gandalf a schelălăit şi şi-a lipit botul de şoldul lui Red. Fata a îndepărtat căţelul, cu pieptul încordat şi încins.

Acolo, strânse laolaltă cu o bandă elastică, în vârful corespondenței, erau ultimele cinci scrisori pe care Red le scrisese mamei ei, toate marcate *Retur la expeditor.*

Nici măcar una dintre ele nu fusese deschisă.

Capitolul 15

O oră mai târziu, Celine a sunat la uşa familiei Kapule, uitându-se urât la norii cenuşii şi negri care se strângeau în spatele lor, ca nişte monştri atenţi, gata de atac.

— Vremea asta e tare schimbătoare, a zis ea.

Red n-a spus nimic. Marvin a deschis uşa, ţinând în mână un ananas.

— Aloha! a strigat el.

— Aloha, Marvin, a răspuns Jackson.

Red s-a străduit să-şi domolească emoţiile furibunde care i se zbăteau în cutia toracică. Voia să se concentreze asupra lui Marvin,

asupra petrecerii.

Nu asupra scrisorilor.

Asupra scrisorilor *nedeschise.*

O rafală de vând aproape că i-a zburat ananasul din mână, când Marvin i l-a dat ei. Toţi s-au aplecat ca să-l prindă. Red a pus mâna pe el înainte să se zdrobească de podeaua verandei. Fata s-a încruntat şi i-a dat ananasul înapoi. Băiatul le-a făcut semn să intre.

— Mama mi-a spus că ananasul era un semn de mare prosperitate, a spus el cu emfază. Oamenii bogaţi ofereau ananaşi oaspeţilor lor, probabil ca să se dea mari cu avuţia lor.

Apoi a râs şi i-au apărut gropiţele din obraji.

— Dar noi nu suntem bogaţi. Îl folosim doar pentru *Kitchen Kahuna.* Haideţi.

I-a condus în casă.

— V-am spus ce înseamnă *aloha?*

— Nu înseamnă salut? a-ntrebat Red.

— Păi, ba da, a zis el. Dar şi la revedere. Dar nu înseamnă *doar* salut sau la revedere.

S-a legănat pe degetele de la picioare, cu ochii sclipind de bucurie pentru că avea ocazia să împărtăşească atât de multe informaţii în primele zece secunde de la sosirea oaspeţilor.

— Are şi un înţeles *spiritual.* E o expresie a iubirii şi a compasiunii. Aşa că trebuie s-o folosiţi cu mare grijă. Să păstraţi pur spiritul aloha.

— Mă uimeşti Marvin, a zis Celine.

Şi-a scos haina şi şi-a trecut o mână prin părul ei răvăşit de vânt.

— Mulţumesc, doamnă G. Şi dumneavoastră mă uimiţi!

Celine a râs, iar Marvin i-a invitat în living. Acolo i-a întâmpinat doamna Kapule.

— Mulţumim pentru invitaţie, Leilani.

Celine a îmbrăţişat-o.

— Cu mare drag! Ne bucurăm s-o sărbătorim pe fata asta specială, a zis doamna Kapule zâmbind spre Red.

Doamna Kapule era cu numai câţiva centimetri mai înaltă decât Red şi avea păr lung, negru şi des, pe care şi-l prindea într-o coadă împletită la spate. Avea faţa rotundă şi, exact ca Marvin, când zâmbea îi apărea câte o gropiţă în fiecare obraz. Purta o rochie cu flori mari şi roz pe ea. La gât avea un colier de flori albe şi delicate şi, după ureche, un boboc roz.

De obicei, mama lui Marvin o făcea pe Red să se simtă relaxată prin simpla sa prezenţă. Avea o linişte interioară care-i plăcea lui Red, iar ochii ei negri străluceau întotdeauna. Dar nici măcar zâmbetul blând al doamnei Kapule nu era suficient ca s-o binedispună în seara aceasta pe Red.

Doamna Kapule a luat de pe măsuţa de cafea un colier făcut din flori proaspete şi l-a întins spre Celine. Era un şir de trandafiri roşii,

cu nişte flori mici şi albe între ei.

— *Aloha nui loa,* a spus ea, punându-i colierul la gât lui Celine.

— E superb, a zis Celine. Mulţumesc!

Doamna Kapule i-a dat un colier asemănător lui Jackson, doar că al lui era făcut din garoafe roşii. Marvin a luat-o pe Red de braţ şi a tras-o mai aproape de măsuţa de cafea.

— Uite-l şi pe al tău, a zis el, ridicând un colier de flori fucsia.

Luceau ca vata de zahăr şi aveau un parfum bogat şi dulce.

— Se numeşte lei, a spus Marvin, punându-i-l la gât fetei.

Lui Red îi era teamă să atingă florile, făcându-și griji c-o să i se dezintegreze în palme. Marvin o privea cu capul înclinat într-o parte.

— E pentru mine? a-ntrebat ea.

— Mama şi Tūtū le-au făcut. Dar eu am cules florile.

Băiatul a zâmbit înroşindu-se în obraji.

— Sunt plumeria.

— Ai găsit plumeria în Colorado în această perioadă a anului? a-ntrebat Jackson. Sunt de-a dreptul impresionat!

Doamna Kapule a zâmbit misterios şi a ridicat din umeri.

— Marvin e foarte hotărât. N-a lăsat niciun

loc necercetat.

Red a auzit o uşă deschizându-se într-o altă parte a casei. O clipă mai târziu şi-a făcut apariţia tatăl lui Marvin, purtând o cămaşă cu model viu, ştergându-şi mâinile pe un prosop dungat.

— Aţi sosit! a spus el, cu glas tunător. Aloha!

Marvin semăna mult cu mama lui, dar Red aflase că personalitatea băiatului venea mai mult de la tatăl său. Prima oară când Red îi întâlnise pe domnul Kapule, acesta purta uniforma Aviaţiei Militare şi fata se aşteptase ca el să fie serios sau înspăimântător. Dar glumea mereu, iar râsul lui era zgomotos şi un pic piţigăiat. Fata îl simpatizase imediat.

I-a îmbrăţişat pe Celine şi pe Jackson şi a bătut cuba cu Red, care i-a întors gestul lipsită de entuziasm.

— Cu toţii arătaţi superb în seara aceasta.

— Mulţumim, a zis Celine, uitându-se la Red, care nu a răspuns.

Fata era prea indiferentă ca să remarce asta.

— Marvin, unde-ţi sunt *kūpuna?* a-ntrebat domnul Kapule.

— În spatele tău, s-a auzit glasul bunicului lui Marvin.

Bunicii lui Marvin, domnul şi doamna Makani, erau amândoi scunzi şi subţiri, la fel ca doamna

Kapule. Aveau ochi căprui şi zâmbeau larg. Tūtū purta o rochie portocalie asemănătoare celei roz a doamnei Kapule. Avea părul aproape în totalitate cărunt, iar floarea pe care şi-o înfipsese în coc era galbenă ca o banană. Soţul ei, bunicul lui Marvin, avea păr des şi alb care-i stătea răvăşit în toate părţile, exact ca al lui Marvin. Purta ochelari rotunzi şi avea o strungăreaţă mare între dinţii din faţă, lucru care-l făcea să arate cam tălâmb.

— Marvin, ţi-am pregătit bucătăria pentru filmare, a spus domnul Kapule.

Marvin a dansat de bucurie.

— Facem kebab cu ananas, i-a spus el lui Red.

Fata se holba pe fereastră, unde doi pini micuţi din curtea din faţă a familiei Kapule se legănau, aplecându-şi crengile într-o parte şi alta. Presiunea din pieptul lui Red era din ce în ce mai apăsătoare. *De ce erau scrisorile nedeschise?* Şi-a strâns pumnii ca să-şi stăpânească gândurile furtunoase.

— Alooooo? a făcut Marvin, împungând-o cu un deget în umăr.

Red a clipit şi şi-a desprins privirea de la copaci.

— Scuze, a mormăit ea, pornind spre bucătărie.

Celine i-a atins braţul cu degetele când a

trecut pe lângă ea, dar Red i-a ignorat expresia îngrijorată, concentrându-se să-şi păstreze furia vântului sub control.

Capitolul 16

Fata de-abia a scos trei vorbe în timpul filmării episodului din *Kitchen Kahuna*. În timp ce Marvin explica pentru cameră acţiunile lor, Red a înmuiat ananasul în diverse condimente, apoi l-a înfipt în nişte beţe lungi, ca nişte scobitori uriaşe.

A încercat să nu se gândească la vârtejurile de furtună care i se adunau sub piele. Dar cu cât îşi ignora mai mult propria furtună, cu atât vântul de afară vâjâia mai tare.

Concentrează-te asupra respiraţiei.

Nu asupra scrisorilor, îndesate acum sub salteaua din dormitorul ei.

Concentrează-te la respiraţie. La ananas. La Marvin.

Acesta, cel puţin, nu părea preocupat de tăcerea fetei. A vorbit tot timpul filmării şi, înainte ca Red să-şi dea seama, au isprăvit.

Celine, pe de altă parte, s-a uitat fix la Red cât a durat cina.

— Te simţi bine? a şoptit ea când i-a întins lui Red coşul cu chifle aurii.

Încruntătura dintre sprâncene s-a adâncit

când Red s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Încearcă salata de cartofi cu macaroane, a zis Marvin, oferindu-i un castron cu salată cremoasă de tăieţei şi cartofi. Tūtū o face atât de bună, că te lingi pe degete. Ah, iar kālua de porc este absolut SENZAŢIONAAALĂ.

Băiatul a cântat ultimul cuvânt, strângând ochii. Doamne Kapule a surâs.

— Marvin ne-a ajutat să facem meniul pentru seara aceasta.

Marvin radia.

— Toate felurile mele preferate de mâncare pentru un lū'au!

Red a încercat să zâmbească şi ea, dar faţa ei părea ţeapănă şi înfierbântată. A ignorat cursul conversaţiei, concentrându-se pe a respira încet şi grijuliu. Furtuna îi săpa în craniu, mugindu-i între urechi. Dar n-o putea lăsa să se dezlănţuie. Ar strica toate lucrurile frumoase pe care familia Kapule le făcuse pentru ea.

A închis ochii, a văzut teancurile de plicuri, mototolite şi murdărite de curierul poştal, dar altfel nedeschise, necitite, nedorite. *De ce nu mi-a citit mama scrisorile? Cu ce i-am greşit?*

A înşfăcat furculiţa, şi-a dus la gură mâncarea pe care n-o gustase, cu degetele tremurând. *Nu te mai gândi la asta.*

Inspiră… şi expiră. *Zece.*

— În iunie am făcut un lū'au pentru întreaga

biserică, pentru a sărbătorii cea de-a 50-a aniversare a lui Papa şi Tūtū. Cincizeci de ani înseamnă Foarte. Mult. Timp.

Inspiră… şi expiră. *Nouă.*

— Mama şi Tūtū au dansat pentru toată lumea şi eu am filmat pentru cursul de cineaşti. Ţi-am spus că fac un curs online de cineaşti?

Inspiră… şi expiră. *Opt.*

Presiunea din craniul lui Red a început să dispară. Fata şi-a înghiţit mâncarea din gură. Stomacul i s-a strâns.

— Ar trebui să mai facem un lu'au la biserică şi la anul, mamă. Ca să poată veni şi Red!

Inspiră… şi expiră. *Şapte.*

— Red, ţi-ar plăcea la nebunie. Dăm lecţii de hula tuturor. A fost supercaraghios. Toate bătrânele cărunte încercând să-şi legene şoldurile.

Inspiră… şi expiră. *Şase.*

— Marvin, te rog să vorbeşti respectuos despre oamenii în vârstă.

— *Ce? Sunt* nişte bătrânele cărunte! Să spui adevărul nu înseamnă lipsă de respect.

Inspiră… şi expiră. *Cinci.*

— Marvin…

— Ţie îţi place să dansezi, Red?

Încă avea gâtlejul ţeapăn şi fierbinte şi nu avea încredere în propriul glas, aşa că a dat din cap. Marvin a căscat ochii.

— Serios? Excelent. Mie îmi place dansul *la nebunie.*

Red a dat din nou din cap, de data asta mai molcom.

Vuietul din urechi îi dispăruse puţin. Vocea i s-a frânt puţin când a vorbit.

— Dansam şi eu. Cu buni a mea.

— Eu dansez cu Tūtū! E o *kumu hula.*

Tūtū a zâmbit cu mândrie.

— Marvin e un elev excepţional.

Doamna Kapule a strâns-o de mână pe Tutti.

— Mama şi cu mine am predat dansul împreună mulţi ani. Facem o echipă bună.

Inspiră… şi expiră. *Patru.*

— Mama o să danseze mai târziu pentru voi, nu-i aşa, mamă?

Marvin s-a întins după farfuria cu kebabul de ananas pe care-l pregătiseră pentru *Kitchen Kahuna.*

— Mama a concurat odată la festivalul Merrie Monarch. Eu nu eram încă născut.

Inspiră… şi expiră. *Trei.*

— Red?

Celine s-a înclinat spre fată ca să n-o audă nimeni altcineva.

— Te simţi bine?

Red şi-a muşcat buza. Vântul ce-i vâjâia printre coaste se mai potolise, dar tot o durea stomacul. Fata a şoptit:

— Nu prea mi-e foame.

Celine a dat din cap.

— Bine. Nu-i nimic. Mănâncă doar ce vrei.

Red a împins mâncarea prin farfurie, străduindu-se să fie atentă la pălăvrăgeala lui Marvin, la prezenţa stabilă a lui Celine lângă ea, la râsul muzical al soţilor Kapules şi la bunicii băiatului. Şi-a isprăvit exerciţiul de respiraţie, dar nu a constatat vreo diferenţă prea mare.

Celine nu-şi lua ochii de la Red, iar fata o văzuse pe Tūtū privind-o de câteva ori cu îngrijorare. A încercat să zâmbească, să se comporte normal.

— Cred că ni s-a promis nişte dans, a zis Jackson, după ce toată lumea a terminat de mâncat.

Doamna Kapule s-a ridicat în picioare.

— Da! Suntem aici ca s-o sărbătorim pe Red, la urma urmelor.

Stomacul fetei s-a strâns din nou. Buni dansa mereu când sărbătorea ceva. Lucruri mari, lucruri mici. Nu avea importanţă. Dansa când Broncos înscriau câte un eseu. Dansa şi când pierdeau, spunând:

— Cineva trebuie să danseze ca să insufle viaţă în apărarea aia a lor, fetiţo!

— Ce zici, Red? a-ntrebat domnul Kapule. Vrei să vezi nişte hula?

Marvin a sărit în picioare.

— Mă duc să aduc ’ukulele!

A ieşit în goană din cameră. Red simţea că are şmirghel în gâtlej. În tăcere, i-a urmat pe adulţi în living. Celine a mângâiat-o pe braţ când s-au îndreptat spre canapea.

— Eşti sigură că te simţi bine? Vrei să mergem acasă? Putem, a şoptit Celine.

Din ochii lui Red au izvorât lacrimile şi fata şi-a întors faţa de la Celine. Tot trupul o durea din cauza dorinţei de a merge acasă. Acasă la mama ei. Acasă, înainte ca mama ei să ia pastilele.

Acasă la Buni.

Dar asta era imposibil.

Marvin s-a întors cu ceea ce părea a fi o chitară mică şi i-a dat-o bunicului său. Soţii Kapule au mutat o măsuţă şi un scaun tapisat ca să facă spaţiu pentru dans. Tūtū s-a aşezat pe canapea, lângă Red, şi a bătut-o uşor pe fetiţă pe genunchi. Red a dat să se retragă, dar Celine se afla în cealaltă parte. Simţea că pielea îi e la fel de strâmtă şi de subţire ca a unui balon.

Pur şi simplu respiră.

Şi-a strâns pumnii în spatele lor, ferestrele s-au zguduit din cauza vântului de-afară care s-a înteţit. Jackson s-a uitat peste umăr. Celine s-a uitat fix la Red, încruntându-se şi mai tare.

Doamna Kapule stătea mândră în faţa lor,

pregătindu-se să danseze. Apoi a privit spre Red, zicând:

— Am avut privilegiul de a-i sprijini pe Celine şi pe Jackson când au devenit asistenţi maternali. I-am văzut înfruntând fiecare provocare cu curaj şi iubire şi ştim că erau foarte, foarte nerăbdători să te primească în căminul lor.

Red a simţit cum pe ceafă i se adună broboane de sudoare. Casa a început să scârţâie.

— Cele trei săptămâni pe care le-ai petrecut alături de Celine şi Jackson au fost şi bucuria noastră. Am fost atât de onoraţi că ne-au rugat să-i ajutăm şi suntem şi acum onoraţi să te cunoaştem din ce în ce mai bine, pe zi ce trece, a continuat doamna Kapule.

Celine deja îi explicase că părinţii lui Marvin aveau voie să se ocupe de copiii plasaţi în îngrijire temporară fără să fie asistenţi maternali. Soţii Kapule puteau face lucrul acesta doar pentru familia Groove. Adică doar *pentru ea. Se* numeau Support Friends. Înainte de asta, nu auzise vreodată de altcineva care să aibă această calificare, dar cu asta se ocupau soţii Kapule. Celine îi zisese că era un program sponsorizat de biserica lor. Doamna Kapule a continuat:

— Luăm lucrul ăsta în serios. Eşti foarte

specială, Red. Te considerăm *’ohana.* Asta înseamnă că facem parte din aceeaşi familie. Acest dans este *mele ’ohana.*

Vorbele ei au sfâşiat ceva în interiorul lui Red. Şi-ar fi dorit să facă o gaură în zid şi să zboare departe, în noapte. *Familie* nu trebuie să-nsemne străini. *Familie* trebuie să-nsemne să deschizi scrisorile, să răspunzi la ele. Familia trebuie *să fie acolo.*

Domnul Makani a ciupit coardele instrumentului numit ’ukulele. Avea un ton blând şi legănat – un sunet atât de diferit de mugetul vântului din răsuflarea lui Red. Şi-a cuprins stomacul cu braţele. Celine s-a aplecat spre ea când doamna Kapule a început să danseze.

— Red?

Vocea îi suna alarmată, deşi discretă.

— Ce se petrece?

Red o privea pe doamna Kapule. Avea mişcări graţioase, fluide, ca o apă curgătoare. Nu semăna deloc cu dansul lui Buni. Dansul lui Buni însemna sărituri şi lovituri şi fâţâieli caraghioase.

Buni.

Buni n-ar fi returnat niciodată scrisorile lui Red. Le-ar fi citit. Pe fiecare dintre ele.

Dar nici Buni nu mai era, iar dorul de ea era atât de dureros, că Red nu-l mai putea stăpâni.

Un geamăt răguşit a acoperit muzica. Red şi-a dat seama că geamătul venea de la ea. Se legăna înainte, parţial plângând, parţial mârâind.

Şi, odată cu acestea, vântul.

Tunetul a bubuit, atât de zgomotos şi de aproape încât Tūtū a scos un ţipăt, şi i-a înghiţit întunericul când curentul electric s-a întrerupt. Vântul lui Red a trecut val vârtej prin cameră, zgâlţâind tablourile de pe pereţi.

Dintr-odată a simţit o greutate pe umeri. Nişte mâini – mâinile lui Celine, trăgând-o spre ea strângând-o, îmbrăţişând-o.

Red s-a smuls.

Geamurile s-au făcut ţăndări, iar furtuna de afară a intrat, galopând, înăuntru.

Capitolul 17

E vina mea.

Red stătea pe veranda din spate a familiei Groove, sub cerul senin şi înstelat. Obrajii îi erau plini de lacrimi izvorâte din ruşine.

— Uşor! Uşor, Flicka! Gata.

Glasul lui Jackson era molcom şi rugător. Şi-a întins mâinile, apropiindu-se de calul speriat.

Flicka, iapa de rasă palomino, a nechezat şi a bătut din copite, cu urechile lipite de cap. O rază albă şi prăfuită de lună lumina câmpul,

făcând să sclipească transpiraţia de pe pielea aurie a calului. Red îi vedea albul ochilor, chiar şi de la distanţă.

În cele din urmă, Flicka l-a lăsat pe Jackson să-i pună căpăstrul. Bărbatul a mângâiat-o pe gât, şoptindu-i ceva ce Red nu putea auzi.

Nu prea putea auzi nimic din cauza vinovăţiei care-i bubuia în vene.

A privit în jur spre câmpul soţilor Groove, luminând cu lanterna peste resturile lăsate în urmă de furtună şi peste crengile rupte. Gardul manejului devenise un nod de pari întortocheaţi şi de gheare de metal încâlcite. O gaură neagră se căsca în faţa hambarului. Uşa fusese dărâmată şi luată de furtună.

Flicka a nechezat şi a pufnit, dar l-a urmat pe Jackson fără să i se mai împotrivească. Red l-a privit cum o conduce în intrândul întunecat al hambarului. Celine a apărut pe uşa verandei.

— Casa pare în regulă. Geamul de la bibliotecă e crăpat, dar asta e tot. Jackson va verifica mâine acoperişul.

Şi-a trecut mâna peste faţă.

— A luat-o pe Flicka?

Red simţea amar în gură şi gâtul îi ardea. A dat din cap. Celine a expirat zgomotos.

— Bine. Cine a mai rămas?

Red nu putea răspunde. Jackson a ieşit din întunericul hambarului şi a ajuns, din câţiva

paşi, pe verandă.

— Totul e-n regulă?

— Aşa pare, a spus Celine.

— Va trebui să anulăm ultima reprezentaţiei a grădinii zoologice.

Aerul i-a şuierat prin strungăreaţă.

— Nu-mi vine să cred. Furtuna a scos uşa hambarului din balamale. A dat peste cap manejul. Şi, desigur…

A făcut semn spre stejarul din faţa ferestrei de la dormitorul lui Red. Se despicase fix în mijlocul trunchiului, de sus până jos. Jumătate din el zăcea la pământ, în vreme ce cealaltă jumătate îi stătea deasupra, ca o piatră mortuară.

— Ce fac animalele? a-ntrebat Celine.

— Speriate. Şi Tuck a dispărut.

Red s-a înecat şi a început să tuşească. Celine s-a încruntat.

— Cum a dispărut?

Jackson a clătinat din cap.

— Fără urmă. Nici un alt animal nu era prea departe. Flicka şi Alfonzo erau chiar acolo.

A arătat spre manej.

— Lancelot şi Merlin strânseseră caprele, iar Fezzik era chiar în spatele hambarului. Am numărat toate găinile, iar iepurii dormeau în cuştile lor ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Tuck însă…

A ridicat mâinile, apoi le-a lăsat pe lângă trup.

— Nu-l găsesc. Poarta ţarcului era scoasă din ţâţâni.

Celine s-a încruntat şi mai mult şi şi-a apăsat degetele în scobitura gâtului.

— Vreun semn încotro s-a dus?

— Nu am văzut, a zis Jackson.

În glas i se citea epuizarea.

— Dar trebuie să fi lăsat o urmă. Practic e un buldozer de 200 de kilograme.

Celine s-a uitat la Red, încruntându-se.

— Red?

Red a tresărit, deşi glasul lui Celine era molcom.

— Vrei să ne ajuţi să-l căutăm în seara asta? Sau vrei să intri-n casă şi să te odihneşti? *E vina mea. Tuck a dispărut şi e vina mea.*

Şi-a înghiţit nodul din gât.

— Vreau să-l caut.

Celine a dat din cap şi şi-a ridicat gluga.

— OK. Hai să ne răspândim. Red şi cu mine îl vom căuta în partea aceea – a arătat spre nord, dincolo de manej –, iar tu mergi spre sud. Nu putea să ajungă prea departe.

— E destul de rapid când vrea, a zis Jackson.

— Îl vom găsi.

Celine a strâns-o de umăr pe Red, iar Jackson a dat din cap.

— OK. Luaţi-o pe Gandalf. E posibil ca furtuna să fi scos coioţii din vizuinile lor.

Red s-a cutremurat şi şi-a vârât nasul în gulerul hainei, prinzându-şi răsuflarea fierbinte în apropierea gâtului. Gândul că Tuck rătăcea undeva, sub lumina palidă a lunii, înfruntând un coiot îngrozitor, i-a adus o înţepătură dureroasă în inimă.

S-au pus la drum, iar noroiul şi iarba veştejită le scrâşneau sub cizme. Red a imitat-o pe Celine şi a început să vânture lanterna în faţă-n şi-n spate, în arcuri largi de cerc. Gandalf fugea înaintea lor, apoi se întorcea, adulmecând şi lătrând.

În acea după-amiază Red trimisese frunzele în zbor spre căţei, în joacă. Nu simţise vântul în felul acela – fericit, blând, cald – de foarte multă vreme. Şi nu făcuse niciodată aşa ceva cu vântul. Ci doar asta – crengi despicate şi metal răsucit şi împrăştiat peste tot. Lucruri stricate şi distruse şi pierdute.

Era ceva obişnuit.

Când Red era mică, vântul mamei sale îi putea îndepărta părul de pe faţă din celălalt colţ al camerei, putea da pagina unei cărţi pe care o citea sau putea trimite o jucărie de pluş de-a dura de-a lungul covorului. Lui Red îi plăcea la nebunie vântul mamei sale de atunci.

Dinainte.

Dar vântul lui Red fusese mereu ca vântul mamei sale *de după.*

După pastile. După certurile cu Buni. După nopţile în care nu venea acasă, chiar dacă Red plângea după ea.

Acel vânt al mamei sale era dureros. Nu-i mai dădea părul la o parte lui Red, ci o muşca de obraji cu dinţi reci. Bătea fără încetare, făcându-i pielea aspră şi crăpată. Iar când mama ei se înfuria, vântul devenea din ce în ce mai mare. Mai înspăimântător.

Acela era vântul pe care-l moştenise Red.

Până când ajunsese la familia Groove, vântul ei nu fusese vreodată uşor sau jucăuş. Asta nu înseamnă că fusese întotdeauna rău. Uneori chiar îi era de folos, ca ultima oară când băieţii Mamei cu M mare o încolţiseră în curte ca s-o ciupească de braţe. Îşi lăsase vântul să se umfle şi să-i sufle de pe picioare, într-o explozie furioasă. Nu le făcuse niciun rău. Doar îi speriase ca s-o lase în pace.

Red doar se apăra. Totuşi, după asta, fusese alungată de-acolo. Mama cu M mare era convinsă că Red e periculoasă, deşi nici măcar nu ştia ce se petrecuse.

Oare Celine şi Jackson cred şi ei că e periculoasă? O vor alunga şi ei?

Gândul acesta i-a adus pe piele un val proaspăt de rafale de nelinişte.

Poate că *era* periculoasă. Oricât îşi dorea ca vântul să fie bun sau jucăuş, aşa cum era odinioară al mamei sale, poate pur şi simplu nu putea fi. Poate că vântul ei era defect. Sau poate că ea era aşa.

Era mai bine pentru toată lumea dacă îşi păstra vântul pe dinăuntru cât mai mult cu putinţă. Dar când făcea asta, aerul *de-afară* se sucea şi se răsucea. Ca în seara asta. Despicase copaci şi scosese porţi din balamale.

Cum putea opri *asta?*

Iar acum, Tuck dispăruse. Din cauza ei.

— O să-l găsim, Red.

Glasul lui Celine suna ferm în întuneric, vorbele ei, hotărâte.

Dar Celine s-a înşelat.

Nu l-au găsit. Nici măcar o urmă de-a lui. Nici în noaptea aceea, nici a doua zi de dimineaţă.

Familia Kapule venise să-i ajute cu căutările. Au cutreierat câmpurile şi au scotocit grădina lui Celine. Ba chiar Jackson a mers cu camionul pe drumul forestier din jurul proprietăţii sale, cu Red şi Marvin în spate, fiecare cercetând pe partea sa, sperând vadă carapacea maro-verzuie a ţestoasei prin iarba aurie.

Dar Tuck dispăruse.

Capitolul 18

Următoarele trei zile au trecut pentru Red într-o negură de tăcere. La şcoală, când a strigat-o domnişoara Bell, fata nu i-a răspuns. Marvin a încercat să-i vorbească, a încercat s-o asigure că Tuck va fi găsit, dar l-a ignorat şi pe el. Celine şi Jackson i-au făcut căni cu cacao la nesfârşit, lăsându-le pe noptiera lui Red, doar pentru a le lua de acolo, neatinse, câteva ore mai târziu. Celine a programat o şedinţă de urgenţă cu dr. Teddy, dar nici măcar el n-a obţinut de la ea decât câteva ridicături din umeri.

Problema nu era că Red nu voia să vorbească.

Problema era că nu putea.

De câte ori încerca, vorbele i se blocau în fundul gâtlejului. I se înghesuiau în spatele limbii, grele şi tăioase ca nişte bolovani.

Mama mea nu vrea să discute cu mine.

Tuck s-a rătăcit.

E vina mea. Totul e din vina mea.

Celine şi Jackson au început să aibă conversaţii şoptite care se opreau când ea intra în cameră. Red ştia că tăcerea ei îi scoate din minţi. Nu erau primit părinţi adoptivi pe care-i scotea din minţi. Sau poate că faza asta îi speria. Poate că au observat furtunile care

creşteau în ea cu fiece zi care trecea şi le era teamă de ceea ce ar fi putut face, aşa cum îi era Mamei cu M mare.

Oricum ar fi fost, ştia ce înseamnă discuţiile şoptite, întotdeauna însemnau un singur lucru.

Voiau să scape de ea.

Acest fapt tot nu-i dezlega limba lui Red. Ştia că în curând avea să apară domnişoara Anders, cu caramelele ei de piersică, pentru a o lua de-acolo. Pentru a o duce într-o altă casă. Într-o altă cameră. Spre un alt început. Aşa că şi-a împachetat câteva lucruşoare în vechiul ei rucsac şi l-a vârât sub pat.

A aşteptat.

Pregătită.

Miercuri, după şcoală, Red îl privea pe Jackson de la fereastra camerei sale. Acesta transforma jumătatea prăbuşită de stejar în buşteni de foc şi-i arunca într-un morman, lângă hambar. Gâtul îi ardea din cauza cuvintelor nerostite, iar stomacul o durea de ruşine.

S-a îndepărtat de fereastră şi s-a aşezat pe pat. Mâine se vor împlini cinci zile fără Tuck. Cinci zile. Zile în care Tuck n-a avut nici mâncare, nici prieteni, nici reşou. Se făcea din ce în ce mai frig şi un vânt iernatic şi constant începuse să bată de sâmbătă seară. Pentru o ţestoasă nu era bine să stea în Mg. Tuck era făcut pentru viaţa în deşert, nu pe câmpurile

îngheţate. Red s-a cutremurat.

Mâine era, totodată, Ziua Recunoştinţei. Oare domnişoara Anders va veni s-o ia diseară, pentru ca Celine şi Jackson să se poată bucura de sărbătoare?

Oare va mai dori cineva s-o primească – o fată din furtuni şi tăcere?

Întrebările au făcut-o să se ridice din nou în picioare. A scos plicurile de sub saltea şi s-a zgâit la ele. Le examinase de o sută de ori, dar nu găsise nici cel mai mic indiciu pentru care scrisorile fuseseră returnate. Lacrimile îi înţepau ochii. A îndesat plicurile la loc sub saltea. S-a plimbat de câteva ori prin încăpere. Emoţiile puternice îi făceau pielea să se înfioare, sub forma unei brize neobosite care făcea să foşnească paginile cărţilor.

De ce îi fuseseră returnate? Cu ce anume greşise?

A încercat să se gândească în urmă, căznindu-se să-şi amintească dacă scrisese ceva ce-ar fi putut-o înfuria pe mama ei. Dar Red a scris atât de multe scrisori şi nici măcar nu era sigură că toate fuseseră trimise. Mama cu M mare spunea că le trimisese, dar Red a găsit o dată o scrisoare mototolită pe fundul genţii acesteia, pătată de grăsime şi uitată după ce explodase un tub cu cremă de mâini.

Dar, în mod evident, o parte din scrisorile ei

fuseseră trimise.

Pentru că acum îi fuseseră returnate. Nedeschise. Nedorite.

O rafală de frustrare a făcut păturile de pe patul lui Red să se vălurească. S-a repezit şi a scos din nou unul dintre plicuri de sub saltea. Era greu, plin de dezamăgire şi promisiuni încălcate.

A năpădit-o un val de căldură, făcând aerul fierbinte şi uscat să măture camera într-o pală nimicitoare de vânt. A mototolit plicul în pumn.

Mama ei trebuia să fie eliberată din închisoare peste 3 70 de zile. Red s-a strâmbat.

Nu.

Mamele n-ar trebui să fie deloc la închisoare. N-ar trebui să fie dependente. Mamele ar trebui să înalţe zmeie şi să şoptească secrete şi să aibă grijă de fiicele lor. Mama ei trebuia să fie aici, alături de ea. Ar fi trebuit să fie împreună.

Dar nu erau.

Iar acum mama ei nici măcar nu voia să-i citească scrisorile.

Red a rupt plicul în jumătate.

A scos bucăţile de scrisoare şi le-a rupt şi pe acestea. Le-a tot sfâşiat, nimicindu-şi frazele, tocându-şi cuvintele până când i-au căzut din mâini ca o ninsoare de hârtie. Dacă mama ei nu voia să le citească, *bine atunci.* Nici ea nu mai voia ca mama ei să le citească acum.

Ceva fierbinte şi dens s-a ridicat din stomacul lui Red. S-a prins de saltea, scoţând de-acolo şi mai multe plicuri, dar refuzând să plângă. Vântul ei i-a smuls hârtia mototolită din mâini şi a risipit-o pe pat, pe podea, în jurul picioarelor sale. Bucăţelele s-au prins în pliurile păturilor şi au rămas captive în perdele. Au intrat pe sub şifonier, încurcându-se în grămăjoarele de praf, şi i-au acoperit perna.

A stat aşa, cu faţa înfierbântată, în timp ce fragmentele scrisorilor zburau şi pluteau în toate direcţiile. Respira întretăiat, dar căldura din pieptul ei începea să treacă. Şi-a şters nasul cu mâneca şi s-a dus la fereastră. Afară, Jackson terminase de tăiat stejarul căzut. Nu mai era în curte.

Red a deschis fereastra de tot. Aerul rece de noiembrie mirosea a lemne proaspăt tăiate şi a zăpadă.

Chiar înainte ca mama ei să fie arestată, au mers împreună într-un parc de lângă Denver. Era unul dintre parcurile preferate ale lui Red, cu stânci mari şi roşii şi o mulţime de cărări de drumeţie. Mai devreme, în acea zi, mama ei scrisese o scrisoare. N-o lăsase pe Red s-o citească, dar fata ştia că e pentru Buni. Văzuse numele lui Buni la începutul scrisorii.

— Ce scrie acolo? o-ntrebase pe mama ei în timpul plimbării.

— Nimic.

— Dar… trebuie să scrie *ceva.*

Mama ei şi-a trecut o mână prin părul ei lung.

— Las-o baltă, Red.

S-au oprit la baza unui traseu care le purta printr-o lizieră deasă.

— Stai aici, i-a zis mama. Trebuie să fiu singură.

Red a rămas în urmă, dar tot a urmat-o în tăcere, pitindu-se după copaci când i se părea că mama ei o aude venind. Dar mama ei nu a privit deloc înapoi. În cele din urmă, s-a oprit într-un luminiş ce dădea spre un câmp. Valea din faţa ochilor lor era strălucitoare şi plină de flori sălbatice multicolore. Mama ei a rămas în umbra copacilor şi şi-a sprijinit coatele de un gard ce mărginea cărarea. Părul îi juca în jurul feţei, deşi nu era pic de vânt. Red a privit cum mama scoate scrisoarea pe care o pregătise pentru Buni şi cum se holbează la ea. N-a citit-o. A ţinut-o doar în ambele mâini, strângând-o atât de tare de margini încât hârtia s-a boţit.

— Te-ai înşelat, mamă, a auzit-o Red spunând. Unele lucruri sunt, pur şi simplu, imposibile.

Apoi, spre groaza lui Red, a rupt scrisoarea în bucăţele. Un vânt rece şi mânios a luat resturile scrisorii din mâinile mamei sale şi le-a

dus sus, sus, sus.

— Acum eşti fericită? a ţipat mama ei spre cer.

Însă cerul n-a răspuns.

Ochii lui Red au urmărit bucăţile de scrisoare care s-au rotit în aer, dar mama ei s-a răsucit şi a luat-o înapoi pe cărare, nezărindu-şi fata care se ascundea în tufişurile din apropiere.

Red a alungat această amintire şi a început să strângă resturile propriilor scrisori de pe podeaua dormitorului. Le culegea cu mişcări frenetice şi zorite. Şi-a făcut coşuleţ din poalele tricoului şi a vârât toate bucăţile de hârtie acolo. Apoi a revenit la fereastră.

În depărtare, soarele asfinţea în spatele munţilor, aruncând o lumină galbenă ce forma umbre lungi de-a lungul peisajului. Red a luat o mână de hârtiuţe şi s-a concentrat cât a putut. Vântul ei, încă plin de durere, i-a risipit bucăţelele de scrisori din mâini şi le-a dus sus, sus, sus, făcându-le să dispară în văzduh. A aruncat în aer mănunchi după mănunchi, până când coşuleţul tricoului ei s-a golit.

După ce mama ei dispăruse în acea zi pe cărare, Red vânase fragmentele de scrisoare. Adunase câte bucăţi fusese în stare, lipindu-le mai târziu în caietul ei cu chestii imposibile. Le-a lipit acolo pentru că, la momentul respectiv, mai credea că lucrurile imposibile se pot totuşi

întâmpla.

Acum nu mai era atât de sigură.

Când ultimele bucăţi ale scrisorilor ei au dispărut, Red a scos caietul cu lucruri imposibile din sertarul noptierei şi a deschis la pagina mamei ei. Lipseau prea multe fragmente ca să poată recompune întreaga scrisoare, dar nu asta conta. Nu conta decât cea mai mare tăietură de pe pagină. Cea pe care mama ei scrisese propria listă de lucruri imposibile.

totul e imposibil. Să fiu o fiică bună.
Să stau trează.
Să fiu mamă.

Mai mult decât orice altceva din întregul caiet, Red îşi dorise să dovedească faptul că aceste trei lucruri nu erau adevărate. Nu de asta îi dăduse Buni caietul din capul locului? Voia ca Red să-i amintească mamei ei diferenţa dintre *greu* şi *imposibil.*

Dar Red n-a avut niciodată ocazia să facă acest lucru. O săptămână mai târziu, mama ei a fost arestată, iar ea a fost trimisă în grija asistenţei sociale.

Iar acum, mama nu mai voia nici măcar scrisorile din partea lui Red.

Red a închis nervoasă caietul şi l-a aruncat cât colo. Acesta s-a lovit de perete cu o

bufnitură surdă şi a căzut pe podea, cu paginile mototolite şi cu cotorul răsucit. Ca o pasăre care şi-a frânt zborul după ce s-a izbit de o fereastră.

Dragă mamă,

Mâine mă mut la o familie nouă. Domnișoara Anders a spus c-o să am propria cameră, pentru că familia are trei băieți și nicio fată. Cred că va fi drăguț să am spațiul meu personal. Aici la cămin suntem opt fete, iar celelalte se ceartă aproape tot timpul. E o fată, Alicia, care mereu fură lucrurile altora.

Totuși nu e atât de rău. Ieri ne-au dus la film. Mă gândeam cum m-ai învățat tu să stau lângă ecran, cu mâinile în sus, când se derulează genericele de final, și să privesc în sus, ca să se simtă ca o cădere. Voiam să le arăt câtova dintre fete, dar „mama" de la cămin ne-a grăbit și ne-a făcut să plecăm imediat. Totuși mă bucur. Nu prea voiam să împart această șmecherie cu altcineva. E secretul nostru.

E ora stingerii, așa că mă retrag. O să-ți trimit noua mea adresă în următoarea scrisoare, ca să-mi scrii și tu.

Mi-e dor de tine.
Red

Capitolul 19

În dimineaţa de Ziua Recunoştinţei, Red n-a venit la parter. Ce sens mai avea? Vorbele încă îi erau blocate pe limbă. Tuck încă lipsea. Curenţii tremurători încă îi înfiorau pielea. Celine şi Jackson n-ar fi dorit să stea mută la masa lor şi să le strice sărbătoarea.

Era mai bine să stea deoparte.

Rucsacul ei portocaliu era sub pat, plin cu lenjerie curată, o pereche de jeanşi, două pulovere şi cărţile pe care i le dăduse Celine. Chiar dacă acesta nu atingea patul, fata îl simţea sub saltea, greu şi rece. Caietul cu lucruri imposibile rămăsese acolo unde căzuse. Se hotărâse deja: dacă domnişoara Anders venea după ea, va lăsa caietul acolo.

Stătea ghemuită pe pat, cu genunchii la bărbie, privind paginile mototolite şi cotorul rupt al caietului, când cineva a bătut la uşă.

Red n-a spus nimic.

— Vezi că intru, a zis Celine.

A deschis uşa, iar Gandalf a dat buzna înăuntru. Câinele a sărit imediat în pat, zguduind tot trupul lui Red, şi s-a aşezat la picioarele fetei, lingându-i şosetele.

Celine avea un ziar. S-a aşezat la picioarele patului şi a mângâiat-o pe Gandalf pe urechi, cu

ziarul în poală. Red tot aştepta ca Celine să spună ceva. Dar ea stătea pur şi simplu acolo, lăsând tăcerea să se instaleze între ele, ca un căţel pe o pernă. Dincolo de fereastră, trunchiul despicat al bătrânului stejar a scârţâit uşurel.

După un răstimp, Celine s-a întins şi a strâns-o uşor pe Red de picior.

— Ne-ar plăcea să ni te alături azi, Red. Marvin şi familia lui vin la noi la prânz. Apoi, după ce mâncăm, ne gândeam să ieşim să-l mai căutăm pe Tuck.

Red n-a zis nimic.

— Ştiu cum e să-ţi fie dor de cineva, a spus Celine.

Glasul îi era atât de molcom încât Red şi-a dat seama că e adevărat.

Dar fata tot n-a zis nimic.

— Cu toţii îi iubim foarte mult pe Tuck. Şi îţi promit că nu-l vom abandona. Îl vom găsi, Red. Vom face tot ce putem.

O lacrimă s-a prelins peste nasul lui Red şi a căzut pe pernă.

— Nu vom renunţa. Noi nu facem aşa. Noi suntem familia lui Tuck, a spus Celine.

Red n-a zis nimic.

Celine a despăturit ziarul şi l-a aşezat lângă braţele lui Red.

Fata l-a privit, apoi şi-a dezmorţit trupul şi s-a întins după ziar, cu mâinile tremurând.

Acolo, pe prima pagină a ziarului *Bramble Bee,* era o poză de-a lui Red dormind cu braţele înlănţuite în jurul carapacei lui Tuck. Faţa ţestoasei era îndreptată spre ea şi lui Red i se păru că Tuck zâmbeşte.

O ŢESTOASĂ MULT-IUBITĂ A DISPĂRUT, scria în titlu. FAMILIA CERE AJUTORUL COMUNITĂŢII. Celine s-a ridicat în picioare.

— Ne-ar plăcea să ni te alături azi. La masa de prânz şi la căutări. La ce vrei tu să participi.

Red n-a spus nimic.

Dar o durea inima, pentru că-şi dorea să participe.

Capitolul 20

Durerea din inima lui Red s-a amplificat când, în mijlocul mesei de prânz, cineva a sunat la uşă. Celine s-a dus să răspundă.

— O, Doamne!

Glasul îi era plin de o surprindere autentică.

Din salon, acolo unde Red, Jackson şi familia lui Marvin luau prânzul, puteau auzi foşnet de paşi şi murmur de glasuri. S-au ridicat cu toţii şi s-au dus după Celine, la uşa de la intrare.

Pe verandă erau o puzderie de oameni. Vecini, oameni de la biserică, puşti de la şcoală. Erau chiar persoane pe care Red nu le mai văzuse până atunci. Zeci de oameni, cu toţii

îmbrăcaţi cu haine groase şi având priviri hotărâte. Un bărbat cu păr blonziu şi cu o mustaţă groasă i-a strâns mâna lui Jackson.

— Bill, a zis Jackson. Ce se petrece?

— Sper că nu v-am întrerupt masa de Ziua Recunoştinţei, a spus Bill. Am venit să vă ajutăm să găsiţi ţestoasa.

— Am văzut articolul, a zis o femeie cu căciulă croşetată. Aşa că am organizat un mic grup de căutări.

Red s-a simţit cuprinsă de speranţă, ca un val fierbinte şi strălucitor. S-a uitat la Marvin, care i-a zâmbit larg.

— Acum chiar c-o să-l găsim! a spus el.

Bunicii lui Marvin s-au oferit să strângă masa cât timp Jackson şi Bill au organizat trei grupuri pe aleea din faţa casei. Red, Marvin şi Celine făceau parte din cel de-al treilea grup. Soarele după-amiezii lumina totul în razele lui aurii şi cerul era senin, albastru şi nemărginit. Vânturile reci care se învârtiseră în jurul lui Red în ultimele câteva s-au mai încălzit, însă doar puţin.

— Tot nu vorbeşti? a-ntrebat-o Marvin când s-au îndepărtat.

Ea şi-a înfipt mâinile în blana lui Gandalf şi şi-a muşcat buza. Marvin a dat din cap, ca şi cum ar fi înţeles.

— E-n regulă.

În faţa lor cineva striga:

— Tuck! Unde eşti? Tuck!

Marvin a clătinat din cap.

— Îţi vine să crezi că toţi oamenii ăştia au venit datorită acelui articol? Ce tare!

Fata citise articolul din ziar de trei ori în dimineaţa aceea. Era întreaga poveste a lui Tuck. Cum fusese găsit în deşertul Arizona de nişte studenţi de la CU Boulder. Cum îl ţinuseră câteva luni la sediul frăţiei studenţeşti şi cum fusese chemat Jackson pentru că Tuck fusese atât de grav rănit.

„Ţestoasa asta e o adevărată luptătoare, spune Jackson Groove, salvatorul şi cel care a şi adoptat ţestoasa. Tuck e un supravieţuitor. Dar face parte din familia noastră şi ne e dor de el. Fetiţa mea în special îi duce dorul. Vreau să-l aduc acasă cât mai repede cu putinţă.”

Fiica adoptivă a soţilor Groove, Ruby, este cea din fotografia de deasupra, cu ţestoasa seculară. Groove susţine că fata şi ţestoasa au o legătură specială şi că Ruby o caută pe ţestoasă de când a dispărut, sâmbătă noapte, când o furtună stârnită din senin a măturat

unele părţi din Bramble cu rafale de peste 100 de kilometri pe oră.

Red s-a uitat mult timp la acea fotografie. Jackson trebuie s-o fi făcut cu telefonul în ziua în care l-a cunoscut pe Marvin şi a adormit, mai târziu, cu obrazul lipit de carapacea lui Tuck. Nici nu ştia de existenţa acelei poze.

Articolul dovedea că Celine vorbise serios. Nu renunţau la Tuck. Iar acum, zeci de oameni erau risipiţi pe câmpurile din spatele fermei familiei Groove, căutându-l.

— O să-l găsim, i-a şoptit Celine lui Red, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Hai să facem un spin-eo! a zis Marvin, luând-o de mână pe Red.

Erau într-o pădurice, în spatele proprietăţii familiei Groove. Razele de lumină treceau prin crengile golaşe ale copacilor, iar păsările cântau deasupra lor.

— Ce să facem? a-ntrebat Celine.

— Un spin-eo! Când faci un video-selfie şi te învârti ca să le arăţi oamenilor unde te afli. Eu am inventat asta.

Celine a râs.

— E pentru canalul tău de YouTube?

Marvin a dat din cap. Sărea pe vârful degetelor.

— Putem folosi telefonul dumneavoastră,

doamnă G.?

Celine şi-a scos mobilul din buzunarul de la spate.

— E cam vechitură. Nu cred ca are o cameră prea bună.

— E-n regulă. Toată lumea! Adunaţi-vă la un loc o secundă. Hai să arătăm lumii cum îl căutăm pe Tuck! Poate o să ajungem la ştiri, i-a zis el lui Red.

S-au strâns toţi laolaltă, zâmbind şi aprobându-l pe Marvin. Acesta se rotea cu telefonul lui Celine, strâmbându-se.

— Nu are cameră de selfie.

Părea de-a dreptul uluit. Domnul Kapule a izbucnit în râs şi s-a îndepărtat de mulţime. I-a dat telefonul lui şi i-a înapoiat mobilul lui Celine.

— Îmi pare rău că fiul meu e atât de snob într-ale tehnologiei.

Celine i-a făcut cu ochiul lui Red când Marvin a ridicat telefonul tatălui său. Îl ţinea sus şi se rotea cu el.

— Iată-ne! Neînfricatul grup de căutare a ţestoasei! a zis el. Toată lumea să fluture mâinile!

Mulţimea l-a ascultat, râzând şi ovaţionând spre cameră.

— O să-l găsim, Red! a strigat Marvin.

— Daaaa! au urlat cu toţii.

Inima lui Red a tresărit de speranţă.

Aveau să-l găsească.

Trebuia să-l găsească.

După acel spin-eo al lui Marvin, oamenii au trecut la treabă şi au început să caute cu seriozitate. Peste 30 de oameni l-au căutat pe Tuck în iarba înaltă până la genunchi, în spatele pietrelor, pe sub tufişuri, în jurul clădirilor de pe proprietate. Unii au trecut dincolo de gard, alţii au mers kilometri întregi prin noroaie, cercetând şanţul de pe partea cealaltă. Marvin a vorbit tot timpul, umplând spaţiul din jurul tăcerii lui Red. Ea mergea în ritmul glasului lui şi simţea cum cuvintele blocate în gâtlej începeau să se dezmorţească.

Venim, Tuck. Te vom găsi.

Dar a trecut o oră, au trecut două şi nici urmă de el.

Lumina soarelui îi orbea pe măsură ce ziua trecea. Oamenii îşi ţineau palmele streaşină la ochi şi căutau în spatele unor pietre unde căutaseră şi înainte. Nimeni nu mai striga numele lui Tuck. Încet-încet, dispoziţia grupului s-a schimbat şi toţi au devenit mai tăcuţi. Nodurile din pieptul lui Red s-au accentuat când cerul a început să se întunece. În trăncăneala lui Marvin au apărut pauze. Câţiva oameni i-au strâns mâna lui Jackson şi s-au întors la maşinile lor. Din ce în ce mai mulţi.

La trei ore şi jumătate după începerea

căutărilor, acestea au încetinit şi, în cele din urmă, s-au isprăvit. Era din ce în ce mai întuneric în jurul lor. Întunericul o cuprindea şi pe Red.

Familia Kapule a mai stat o oră, ajutându-i să-l caute, cu lanternele în mână. În cele din urmă însă s-au săturat.

— O să-l căutăm mâine din nou, a zis Marvin.

A îmbrăţişat-o ţeapăn pe Red, înainte de a sui cu toţii în maşină.

— Îmi pare rău, puştoaico, a zis domnul Kapule, punându-i o mână pe umăr.

— Nu-ţi pierde speranţa, Red, i-a spus doamna Kapule, mângâind-o pe obraz.

Red a rămas pe verandă, privind un nor palid de abur ce se ridica deasupra maşinii familiei Kapule când domnul Kapule a pornit motorul. Un vânt îngheţat i-a tremurat în degete şi i s-a ciufulit părul.

Marvin a dat jos geamul din spate şi i-a făcut cu mâna.

— O să-l găsim, Red! a urlat el. Ştiu eu c-o să-l găsim!

Red i-a urmărit din priviri cum pleacă şi n-a spus nimic.

Capitolul 21

La mult timp după ce stopurile maşinii familiei Kapule s-au pierdut în noapte, Celine a venit lângă Red pe verandă, punând o mână pe umărul fetei.

— Hai să facem o plimbare, a zis ea.

În ultimele câteva săptămâni, Red văzuse cum Celine iese la plimbările ei nocturne, cu Gandalf şi cu ceilalţi câini pe urmele sale. Red nu înţelegea de ce, dar de câte ori o zărea pe Celine plecând, experimenta senzaţia pierderii Celine n-o invitase pe Red să vină cu ea din acea noapte, din primul weekend aici al fetei.

Celine i-a atins cu delicateţe părul lui Red.

— Haide. Vreau să-ţi arăt ceva.

Deşi erau încotoşmănate în pardesiuri, aerul nopţii înţepa. Aburii albi şi ceţoşi le jucau în jurul chipurilor cu fiecare răsuflare. Frigul făcea ca inima lui Red să tresară şi mai mult de grija lui Tuck.

Celine ducea un felinar ce arunca o lumină galbenă şi palidă pe jos, ca un arc înaintea paşilor lor. Firele uscate de iarbă aruncau în urma lor nişte umbre filiforme.

— Am ajuns.

Celine s-a oprit, aşteptând-o pe Red s-o prindă din urmă şi ridicând felinarul mai sus.

În faţa lor se afla un bolovan imens, formând

un unghi ciudat cu pământul. Red văzuse stânca aceea în timpul căutărilor. De la depărtare, i s-a părut că seamănă cu un frisbee ghinionist, prins într-un jgheab. Acum vedea însă că era la fel de mare ca o masă.

Trei dintre câini se tot învârteau, adulmecând iarba şi jucându-se, dar Gandalf a sărit pe stâncă, de parcă fusese acolo de o sută de ori. Celine a lăsat felinarul jos şi a întins una dintre păturile pe care le adusese. Câinele s-a aşezat pe partea de sus a acesteia.

Celine s-a pus şi ea pe pătură, sprijinindu-şi capul de coastele lui Gandalf şi arătându-i lui Red locul de lângă ea. Fata s-a întins lângă mama ei adoptivă, iar Celine a aşezat peste ele cea de-a două pătură. Red s-a foit, deschizând un gol de aer rece între braţul ei şi al lui Celine. A închis ochii, încercând să alunge emoţiile care se roteau înăuntrul său. Gandalf a oftat, de parcă acea ghemuială drăgăstoasă pe bolovan era tot ce-şi dorea de la viaţă.

Red a expirat şi a deschis ochii. Deasupra lor, întreaga galaxie scânteia. Calea Lactee se curba în spaţiu atât de clar, încât Red îi zărea nuanţele albastre şi roşii şi verzi şi galbene, ca pe nişte sclipiri de cristal în lumina lumânării. Cerul fără lună era ca cerneala, iar stelele străluceau prin bezna catifelată cu un soi de nesăbuinţă. O sălbăticie atât de pură, încât Red

o putea auzi.

Putea auzi stelele.

Noaptea era vie, vibrând cu tonul profund al unei orchestre de coarde şi al unui tril înalt de soprană. Parcă era una dintre simfoniile lui Buni, dar mai grandioasă şi mai plină de emoţie decât Beethoven. O stea căzătoare s-a prelins din înaltul văzduhului spre orizont, iar cântecul i s-a stins pe măsură ce se prăbuşea.

— Le auzi? a-ntrebat Celine.

Nu era posibil. Stelele nu cântau. *Sau cântau?*

Red a clătinat neîncrezătoare din cap. Celine şi-a înclinat capul spre al fetei.

— Le-am rugat să cânte pentru tine.

Red a simţit un fior familiar pe piele. Era acelaşi fior pe care-l simţise când făcuse vântul să se joace cu frunzele pentru căţei. Acelaşi fior pe care-l simţea de câte ori ea şi Buni scriau în caiet.

Era fiorul lucrurilor imposibile.

S-a ridicat, îndepărtându-se de Celine. Cum făcea asta? Cum poate *ruga* cineva cerut să cânte?

Nu-l făcea. Nu poate, şi-a zis Red. *E imposibil.*

Mereu pare *imposibil...*

I-au murmurat în minte vorbele lui Buni Red a închis ochii şi a scuturat din cap. *Nu.* Nu mai

voia să creadă în lucruri imposibile! Un vânt tăios i-a cutreierat coastele, făcând pătura de polar să fluture. Celine a prins-o cu lejeritate şi a întins-o la loc.

— Îmi place enorm să vin aici. Voiam să te aduc şi pe tine, dar ştiam că ai nevoie de timp, a zis Celine.

Red s-a încruntat, privind mişcările uşoare ale lui Celine. S-a uitat din nou sus, spre cer, şi i s-a făcut pielea de găină când muzica a crescut în intensitate.

Celine a arătat spre un mănunchi mic şi scânteietor de stele.

— Acelea sunt preferatele mele. Pleiadele. Numite şi Cele Şapte Surori în mitologia greacă, erau şapte surori frumoase, pe care Zeus le-a transformat în stele.

Red s-a uitat la mama ei adoptivă. Emoţiile încă îi şuierau în vârful degetelor. *Rugase stelele să cânte.*

— Tatăl lor, Atlas, a fost pedepsit pentru că s-a răsculat împotriva zeilor. A fost condamnat să poarte cerurile pe umeri pentru veşnicie şi să nu se poată întoarce niciodată la copiii lui. Durerea surorilor a fost atât de mare, încât le-a distrus.

Red a privit Pleiadele scânteind deasupra ei. Stelele erau mici în comparaţie cu alte constelaţii strânse laolaltă ca o versiune mai

mică a Carului Mare. Una dintre Surori era mai palidă decât celelalte, o şoaptă de stea. Celine a continuat:

— Moartea lor a fost jelită de toţi zeii. Dar Zeus voia ca frumuseţea – nu suferinţa – să le definească pe surori, aşa că le-a transformat în stele.

Acum muzica ce vibra în aerul nopţii părea tristă, însinguratăă. Când ochii i s-au mai obişnuit cu întunericul, Red s-a gândit că poate vedea singurătatea. Acolo, sclipind între stele. Un întuneric, mai profund decât cerul nopţii, ca o cicatrice în văzduh. Ca şi cum cineva sculptase o panglică de lumină stelară, lăsând o beznă dureroasă în urma sa.

Durerea din pieptul lui Red pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Celine a spus:

— Îmi plac Pleiadele pentru că le înţeleg. Înţeleg pierderea. Înţeleg cum durerea pierderii cuiva drag te poate înghiţi cu totul.

Red s-a cutremurat şi şi-a dus genunchii la piept, îmbrăţişându-i. După o scurtă tăcere, Celine a zis:

— Mi-am pierdut fiul.

Glasul îi era liniştit şi egal. Red s-a simţit luată prin surprindere.

Simfonia celestă s-a îndulcit în timp ce vorbea Celine.

— Roan. A… a murit când avea şase ani. S-a

îmbolnăvit. Într-o zi era bine-mersi, în următoarea…

A strâns buzele şi a inspirat adânc.

— Meningită.

Şi-a dres glasul.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar încă doare. Mi-e dor de el. În fiecare zi.

Câteva lacrimi mute au sclipit pe obrajii lui Celine.

Tristeţea de pe chipul ei i-a amintit lui Red de felul în care arăta uneori Buni, după ce mama ei plecase. Era o tristeţe în formă pură, fără margini. O tristeţe atât de mare, că n-o puteai privi. Red s-a reîntors spre stele şi le-a ascultat muzica. Ceva s-a dezlănţuit în sufletul ei.

— Mi-e dor de Buni.

Celine a închis ochii la auzul vocii lui Red. Red însăşi era surprinsă de propria voce.

— Bunica ta?

Brusc, lacrimile s-au ivit şi în ochii lui Red şi nu le putea alunga.

— Mda.

Celine şi-a întors chipul spre Red.

— Ce s-a întâmplat?

Red a închis ochii ca să-ndepărteze acele amintiri. *Pielea lui Buni devenea gri precum cenuşa. Avea braţele atât de subţiri încât oasele ei o înţepau. Vânătăile îi înfloreau la cea mai*

mică atingere. Mai existau şi alte amintiri. Ale mamei ei. Ale pastilelor pe care Buni încerca să le ascundă, dar mama le găsea întotdeauna şi le lua. Ale felului în care mama ei a dispărut când Buni avea cel mai tare nevoie de ea.

— Şi ea s-a îmbolnăvit.

Celine s-a rostogolit pe o parte. Avea o voce blândă şi caldă.

— Amintirile pot fi uneori dureroase.

Red nu şi-a luat ochii de la stele. Muzica era acum vagă şi de-abia se auzea sub vântul ce i se aduna pe dinăuntru.

— Încă mă doare. Dar nu aşa, ca odinioară. Atunci parcă eram prinsă într-un uragan. Parcă nu puteam să mă mai mişc şi nici să respir fără să fiu îndoită de durere.

Celine a inspirat lentă, iar muzica stelară a pălit şi mai mult.

— Suferinţa ne schimbă. Ne poate transforma în nişte persoane pe care nu le recunoaştem. Dar asta…

A făcut un gest spre cer.

— Muzica îmi reaminteşte că sunt iubită. Mă readuce la viaţă.

Lui Red i s-a pus un nod în gât. Buni spunea ceva asemănător despre dans. Dacă toasterul ardea ceva, ea scutura din fund şi sărea cu mâinile ridicate. Când murea motorul maşinii, Buni valsa în jurul acesteia, atingând capota la

fiecare mişcare.

— O readuc la viaţă dansând! spunea ea rotindu-se, cu mâinile sus, în aer.

Şi funcţiona.

Toasterul nu mai ardea lucruri. Maşina pornea. Lucrurile stricate reveneau la viaţă, iar Buni zâmbea ca şi cum avea un secret şi o îmbrăţişa cu putere pe fetiţă.

Red s-a cutremurat.

Buni putea învia lucrurile dansând. Celine făcea stelele să cânte. Toate speranţele imposibile ale lui Red au pulsat în interiorul ei. Să-l găsească pe Tuck, să-şi reîntâlnească mama, să se potrivească în lumea asta.

De la moartea lui Buni, Red nu mai căutase imposibilul. Păstrase caietul pentru că era tot ce-i rămăsese de la Buni, dar lucrurile imposibile pe care le strânsese în paginile acestuia păreau reci şi pustii. Găunoase ca promisiunile încălcate.

Înainte, Red sperase la tot felul de lucruri imposibile. Sperase ca mama ei să se întoarcă. Sperase ca Buni să se facă bine. Sperase şi sperase.

Dar Buni nu s-a făcut bine.

Iar mama ei nu s-a oprit din luatul pastilelor.

După ce Buni a murit şi mama ei a fost arestată, Red a pierdut totul. Familia ei, căminul ei. Credinţa ei.

Dar în seara aceasta cerut cânta pentru ea. Totul pentru că Celine îl rugase s-o facă. Dacă imposibilul – cum ar fi stelele cântătoare – se putea întâmpla, atunci poate că şi lucrurile la care spera ea puteau deveni realitate. Dacă credea.

Dar oare credea?

Îşi dorea din tot sufletul să o facă.

S-a întors spre mama ei adoptivă.

— Vreau să-ţi arăt ceva, a zis ea.

Capitolul 22

— Ce-i asta?

Celine a îndreptat încet paginile caietului. Red şi-a scos haina şi s-a aşezat pe pat.

— Mi l-a dat bunica mea.

S-a întins şi a netezit o altă pagină, urând faptul că erau îndoite şi mototolite şi că asta se întâmplase din vina ei.

— L-am făcut împreună.

Mama ei adoptivă părea uluită. Faptul că Red vedea caietul imposibil în mâinile lui Celine o făcea să se simtă de parcă, pentru prima oară în câţiva ani, lumea stătea aşa cum trebuia. Lui Buni i-ar fi plăcut la nebunie să audă stelele cântând şi i-ar fi plăcut la nebunie şi de Celine. Red şi-a dat seama de lucrul acesta, brusc şi profund, ca de ceva ce ştia de când lumea.

Celine a deschis caietul la una dintre paginile etichetate drept *IMPOSIBILE.*

— Lui Buni îi plăceau mult lucrurile imposibile, aşa că a început să le colecţioneze, a zis Red.

Celine a mărit ochii, cercetând pagina din priviri.

— Să le colecţioneze?

— Mda. Buni a scris lucrurile despre care oamenii credeau că sunt imposibile şi apoi s-a demonstrat că de fapt nu sunt aşa. Vezi?

A arătat spre cuvintele *Escaladarea celui mai înalt munte din lume,* notate cu scrisul lui Buni.

— Buni m-a învăţat despre Everest. E în Nepal. Oamenii îl credeau imposibil de urcat pentru că e atât de înalt şi de rece şi pe vârful lui nu e suficient aer. Mulţi oameni au murit încercând să-l urce.

Celine se uita acum la Red. Avea ochi strălucitori, de parcă avea de gând să plângă, doar că zâmbea.

— Dar apoi a venit tipul ăsta…

— Sir Edmund Hillary, a spus Celine, dând din cap.

— Da. L-a escaladat în 1953 cu un tip pe nume Ten… Ten…

Red s-a încruntat, mijind ochii la numele pe care-l scrisese cu mult timp în urmă.

— Tenzing Norgay, a zis Celine.

— Da, el.

Red a ridicat din umeri.

— Buni şi cu mine căutam tot felul de lucruri de genul acesta. Dar n-am avut timp să-l terminăm.

Celine a mai dat câteva pagini, citind notiţele scrise de Red, despre zborul pe Lună şi escaladarea Everestului. Pe măsură ce citea, îşi masa partea dreaptă a gâtului, scuturând un pic din cap, cu un mic zâmbet pe buze.

— Mi se pare senzaţional, a spus ea.

S-a sprijinit de umărul lui Red.

— *Tu* eşti senzaţională.

Red s-a înroşit. Celine a dat altă pagină.

— Bondari?

— Oamenii spuneau că e imposibil ca bondarii să zboare pentru că au trupurile prea grăsuţe pentru aripile lor, i-a explicat Red.

Celine a dat din cap.

— Oamenii spun că bondarii sfidează legile fizicii.

— Da. Care *oameni,* mă rog?

Celine a râs.

— Nu ştiu. Dar oamenii ăştia nu cred că sunt pe gustul meu deloc.

Red a surâs.

— Nici pe al meu.

Celine a citit scurta notiţă şi a arătat spre

cuvintele lui Red.

— *Bondarul creează propria sa tornadă.*

Apoi a zâmbit.

— Chiar citeam un articol despre bondari, zilele trecute. Spunea că aripile unui bondar creează *două vârtejuri separate,* unul de fiecare parte a trupului. Acestea nu se unesc niciodată. Dacă s-ar uni, bondarii ar fi mult mai aerodinamici. Ar putea zbura cu mai multă uşurinţă. În schimb, bondarii s-au adaptat la haos.

Red a mângâiat-o pe Gandalf pe cap şi s-a gândit la bondari, la cele două tornade separate care le învârt aripile, purtându-i prin viaţă. Şi-ar fi dorit ca vântul să fie aşa – controlabil. Poate că bondarii nu erau aerodinamici, dar măcar îşi puteau stăpâni tornadele.

Celine a mai citit câteva notiţe. Îi plăceau mai ales părţile despre femeile care făcuseră lucruri uimitoare şi care nu erau recunoscute în cărţile de istorie.

— Cred că mi-ar fi plăcut foarte mult de bunica ta, a zis Celine.

Şi-a pus un braţ peste umerii lui Red. Iar fata nu s-a retras.

— Mulţumesc că ai împărtăşit asta cu mine, Red. E cu adevărat ceva special. Tu eşti…

A clătinat din cap, ca şi când nu şi-ar fi găsit cuvintele.

— Sunt foarte mândră de tine.

Red nu ştia ce să spună. A luat caietul de la Celine şi a mângâiat-o mai departe pe Gandalf. Celine s-a ridicat şi şi-a întins oasele.

— A fost o zi lungă, a zis ea.

— Celine?

Lui Red i se părea că încă aude sunetul îndepărtat al stelelor cântătoare ale lui Celine. A zâmbit.

— Cred că şi lui Buni i-ar fi plăcut de tine.

Capitolul 23

A doua zi – după ce au vorbit pe video cu fiica lui Jackson, Nicole, şi cu familia ei; după ce-au petrecut câteva ore căutându-l pe Tuck; după ce au jucat o rundă de Scrabble împotriva lui Jackson, cu Celine în echipă; după ce l-a ajutat pe Jackson să aducă sacii mari cu decoraţiunile de Crăciun din pod – după toate acestea, Red a intrat în dormitorul ei şi şi-a despachetat rucsacul ei portocaliu urât mirositor.

Nu mai credea că familia Groove o s-o trimită de acasă.

Şi avea dreptate. Domnişoara Anders n-a mai venit.

Marvin şi familia lui i-au vizitat vineri seară. Au adus mâncare, iar Marvin a convins-o pe Red

să filmeze împreună un alt episod din *Kitchen Kahuna.* I-a spus că episodul în care apăruse alături de el a avut mai multe vizualizări decât oricare altul.

Şi-au petrecut dimineaţa de sâmbătă căutându-l pe Tuck. Vineri seara, Red şi Marvin au făcut fluturaşi pe care i-au printat şi i-au împrăştiat sâmbătă prin cartier, Oamenii au promis să se mai uite după el. Jackson a raportat dispariţia lui Tuck inclusiv la poliţie, pentru orice eventualitate.

— Mă-ndoiesc sincer că l-a luat cineva, a zis el. Dar vreau să iau în calcul toate opţiunile.

Cu cât trecea mai mult timp de când a dispărut Tuck, cu atât părea mai imposibil să fie găsit. Dar Red nu se putea opri să se gândească la lucrurile imposibile. A explorat biblioteca lui Celine, căutând cărţi despre lucrurile importante care fuseseră pierdute. A găsit o carte despre un oraş numit Pompeii şi o alta despre *Titanic.*

Celine a luat-o cu ea, în acea după-amiază, la biblioteca din Bramble, iar Red a descoperit tot felul de cărţi nemaipomenite. Cărţi care-i aduceau un fior familiar pe piele. A aflat despre nişte broaşte care mureau iarna de îngheţ, dar reveneau la viaţă în timpul verii Meduze care nu mureau niciodată. Doctori care învăţau cum să crească părţi ale trupului omenesc – inimi şi chiar creieri – în laboratoare, ca într-o zi să le

poată folosi pentru a salva vieţile oamenilor.

Ideea atâtor lucruri imposibile pe lume o făcea pe Red să ameţească de uimire.

Şi, uite-aşa, duminică seara fata a scos caietul cu lucruri imposibile. Nu adăugase nimic în el de ani întregi, în afara pozei din ziar cu Tuck, pe care o tăiase şi o lipise la interior cu mare grijă. Dar acum nu se mai putea abţine. Aflase atât de multe lucruri uluitoare în ultimele câteva zile, încât *trebuia* să noteze câteva dintre ele.

Red s-a aşezat în boxa pustie a lui Tuck, cu cărţile deschise în faţa ei şi cu caietul în poală. Dar nu se putea concentra. Se tot holba în jurul ei la găurile în forma lui Tuck. Cu câteva zile în urmă, Celine curăţase boxa, scoţând urina de ţestoasă din podelele de lemn şi aruncând paiele şi hrana veche. Spunea c-o pregăteşte pentru el, ca să aibă un loc frumos în care să se întoarcă.

Red îşi dorea ca Tuck să se grăbească.

— Red?

Fata a tresărit. Celine stătea lângă poartă. Red n-o auzise venind în hambar.

— Cum merge treaba aici?

— Bine.

Red a închis iute caietul. Fusese prea distrasă şi nu scrisese nimic.

Celine a intrat în boxă şi s-a uitat în jur,

masându-şi cu degetele scobitura gâtului. I se citea în ochi că şi ei îi e dor de Tuck. După o clipă, s-a aşezat pe un balot de fân, alături de Red. Fata şi-a tras genunchii la bărbie.

— Trebuie să vorbim.

Ceva din tonul lui Celine i-a transmis lui Red un fior nervos. Paiele proaspete de pe podea au zburat departe de Red, departe de orice avea de spus Celine. Red şi-a strâns pumnii şi i-a apăsat de partea de sus a pantofilor.

Celine a privit paiele, preţ de o clipă.

— Am vorbit cu domnişoara Anders.

Nişte fiori îngheţaţi au început să-şi facă simţită apariţia în vârful degetelor lui Red, urcându-i în braţe, direct spre inimă. Oare greşise când îşi despachetase rucsacul? Până la urmă, o trimiteau de-acolo?

A închis ochii. *366 de zile,* şi-a reamintit. Chiar dacă Celine şi Jackson n-o mai voiau, mai avea doar 366 de zile în sistem. Apoi mama ei va fi eliberată şi lucrurile vor reveni la normal.

Lângă ea, Celine şi-a înlăturat un fir de fân de pe cracul pantalonului.

— I-am povestit despre scrisoarea mamei tale. Cea care a fost returnată, a zis ea. Am găsit-o ieri, când ţi-am schimbat așternuturile.

Celine a privit-o cu tristeţe. Surpriza i-a zguduit tot trupul lui Red. Nu le rupsese pe toate?

— Au fost mai multe? a-ntrebat Celine, privindu-i expresia lui Red.

Red şi-a muşcat buza şi lacrimile i-au înţepat ochii.

— O, Red. De ce nu mi-ai spus? Puteam să înfruntăm situaţia asta împreună.

Red a clipit. A ridicat din umeri. Voise să-i spună lui Celine, dar îi era teamă să nu-şi trădeze mama. Scrisorile erau ceva intim. Era secretul *lor.* S-a foit pe balotul de fân, îndepărtându-se de Celine.

Aceasta şi-a trecut o mână peste faţă.

— Domnişoara Anders a vorbit cu avocatul mamei tale. Cred că a făcut o petiţie pentru eliberare condiţionată înainte de termen. Şi-a încheiat programul de reabilitare, iar judecătorul a decis s-o elibereze.

Celine s-a oprit şi a clătinat scurt din cap.

Fiorii din braţele lui Red au devenit nişte fulgere, albe şi fierbinţi. Red s-a uitat la Celine, la buzele ei strânse. Celine îşi strânsese şi pumnii în poală. Părea… *furioasă.*

— Deci…

Red a încercat să-şi pună cuvintele într-o ordine acceptabilă.

— Asta înseamnă că mama iese mai devreme din închisoare?

Pielea i se părea dintr-odată prea strâmtă, de parcă o ţinea ţintuită locului când totul din

ea îşi dorea să zboare.

Ochii verzi ai lui Celine au sclipit cu nişte lacrimi pe care Red nu le înţelegea.

— Red.

Celine a făcut o pauză, dând din nou din cap.

— Mama ta a ieşit deja. A fost eliberată acum trei luni.

Capitolul 24

ACUM 48 DE LUNI

După moartea lui Buni, Red şi mama ei şi-au luat relaţia de la început.

— Gata cu pastilele, a promis mama ei.

Red s-a uitat cum mama ei varsă două sticluţe cu pastile mici şi albe în toaletă. *Pleosc pleosc pleosc.*

— Nu mai am nevoie de ele, a zis ea şi a strâns-o pe Red în braţe. Am aici tot ce-mi trebuie.

Şi-au petrecut ziua la Grădina Zoologică din Denver, ţinându-se de nas în căsuţa maimuţelor şi zăbovind pe lângă spaţiul ocupat de ursul-polar, în speranţa că ursul somnoros se va trezi şi va face ceva palpitant.

Soarele lumina şuviţele arămii şi blonde din părul negru al mamei sale. Aceasta a spus:

— Ce-ar fi făcut Buni?

Red a strâmbat din nas, gândindu-se. Mama ei a început să-şi legene lent şoldurile, cu braţele îndoite de la coate. Fetiţa a izbucnit în râs.

— Ar fi dansat ca să-l readucă la viaţă!

— Corect!

Aşa că asta au făcut. S-au rotit şi au sărit, s-au răsucit şi au aplaudat, s-au legănat şi s-au contorsionat.

Când săreau ca nişte gazele, vântul le ridica şi mai sus. Când fâlfâiau din aripi ca nişte zâne, briza le mângâia părul negru, îl mătura în jurul feţelor lor şi îl încurca în râsetele lor vesele. Oamenii se opreau să le privească, ba chiar să le filmeze cu telefoanele.

— Funcţionează! a strigat Red.

Mulţimea ovaţiona şi aplauda. Ursul-polar se ridicase în picioare, legănându-şi capul în ritmul lor. Părea încântat şi se răsucea în cerc, în timp ce Red şi mama ei făceau acelaşi lucru.

— Am reuşit! a zis Red râzând. L-am readus la viaţă dansând!

S-au prins de mâini şi s-au răsucit atât de repede, încât Red nu vedea decât chipul zâmbitor al mamei, părul ei fluid şi ochii căprui şi strălucitori, limpezi şi aprigi în lumea ceţoasă din jurul lor.

ACUM 36 DE LUNI

Red şi-a încălzit la cuptorul cu microunde o porţie semipreparată de macaroane cu brânză. Erau ultimele resturi de mâncare din congelator.

Erau ultimele resturi de mâncare din toată casa.

A scos folia de plastic de pe caserolă, evitând cu grijă aburul fierbinte, şi s-a gândit la povestea pe care Buni obişnuia să i-o spună despre Iisus. Cum, o dată, nu avea decât foarte puţină mâncare, dar a făcut un lucru imposibil, iar hrana respectivă a devenit suficientă pentru 5 000 de oameni.

Red şi-ar fi dorit şi ea un astfel de miracol. Nu avea nevoie de mâncare pentru 5 000 de oameni. Dar avea nevoie ca mama ei să-şi amintească să cumpere diverse lucruri. Cât de curând.

Pe la miezul nopţii, când cineva a bătut la uşă, Red spera că, în sfârşit, mama ei s-a întors acasă. Stomacul îi chiorăia din nou.

Dar nu era mama ei.

Red a ţipat când uşa s-a dat de perete. A dat fuga în dormitor şi s-a vârât sub patul în care dormea alături de mama ei. Câteva voci masculine şi puternice se auzeau tunând din camera din faţă, apoi un glas răguşit de femeie le-a spus să vorbească mai încet. Câteva minute mai târziu a văzut o pereche de pantofi negri

tociţi în prag.

— Ruby?

Era glasul răguşit al femeii. Red s-a ghemuit şi mai mult, încercând să se stăpânească.

Dar vântul a dat-o de gol.

Un curent înfricoşat i s-a ridicat din piele, suflând cu putere de sub pat ghemotoacele de praf, chitanţele mototolite şi mucurile de ţigară. Red a pus mâna peste hârtiile de lângă capul ei, pentru ca acestea să nu mai foşnească.

Prea târziu.

Paşii s-au apropiat. O pereche de glezne s-a oprit lângă pat. Nişte genunchi şi-au făcut apariţia, lipiţi de covor. Nişte mâini. Apoi o faţă – ovală, cu piele maronie, pometi înalţi şi buze pline, de culoarea vişinei putrede. Un păr des şi natural, tuns scurt.

— Aici erai, a spus femeia. Ruby, draga mea. Eu sunt domnişoara Anders. Mi-e teamă că am nişte veşti proaste despre mama ta.

ACUM 11 LUNI

— Ce-i asta?

Cel Mai Mare Dintre Băieţi a apărat din pământ, din iarbă verde şi i-a smuls lui Red scrisoarea din mâini. A cercetat-o din priviri, cu o sclipire răutăcioasă în ochi.

— În sfârşit ţi-a scris *mămica* ta?

Râsul lui ascuţit şi monoton i-a atras pe Mijlociu şi pe Cel Mai Mic dintre Băieţi, aşa cum un bec atrage nişte molii. Au început să râdă, în vreme ce Cel Mai Mare Dintre Băieţi ţinea hârtia deasupra capului, pentru ca Red să nu ajungă la ea.

— Dă-mi-o înapoi!

Red sărea, se-ntindea după ea, rata ţinta.

— Ia să vedem, ce zice? a-ntrebat Cel Mai Mare Dintre Băieţi. Şi-a amintit, în sfârşit, cine eşti?

Red a sărit şi a ratat din nou. A strâns pumnii şi s-a uitat urât la băiat.

— Dă-mi-o înapoi.

— Sunt surprins că mama ta chiar ştie să scrie!

Câteva frunze uscate au zburat deasupra ierbii şi s-au încolăcit în jurul gleznelor celor trei băieţi. Clopoţeii de vânt de pe veranda din spate a Mamei cu M mare au început să zornăie, apoi să zăngăne.

— Nu e a ta, a zis Red.

Glasul îi tremura. Fraţii mai mici n-au observat tremurul aerului, dar Cel Mai Mare Dintre Băieţi, da. El a rânjit şi s-a apropiat. Hanoracul lui cu fermoar s-a umflat ca un balon.

— Nu cred c-ar trebui să citeşti chestia asta, a spus el. De câte ori primeşti aşa ceva, plângi toată săptămâna până adormi, ca un *bebeluş.*

A întins scrisoarea, lăsând hârtia să se mototolească în bătaia vântului. Red s-a repezit după ea.

— Dă-mi-o înapoi!

Băiatul s-a ferit de mâinile ei şi a izbucnit din nou în râs.

— Ce se întâmplă aici?

Mama cu M mare a apărut pe uşa din spate. A mijit ochii.

— Adrian, ce e asta?

Cel Mai Mare Dintre Băieţi a lăsat braţul în jos şi a făcut o mutră inocentă.

— Eu doar o ajutam pe Red. Nu-i aşa, Red?

Ea i-a aruncat o privire urâtă, dar el a vorbit din nou înainte ca ea să poată spune ceva.

— A scăpat pe jos scrisoarea şi era să i-o ia vântul.

I-a vârât-o cu forţa în mâini.

— Uite. *Cu plăcere.*

Mama cu M mare a oftat şi le-a spus să intre şi să se spele înainte de cină. Red a împăturit cu grijă scrisoarea mamei sale şi şi-a îndesat-o în buzunar. Cel Mai Mare Dintre Băieţi avea dreptate – plângea toată noaptea. Dar din cauza celor scrise în scrisoare.

Plângea pentru că primise, de fapt, nicio scrisoare.

Vântul vâjâia și luminile pâlpâiau. În cele din urmă, m-ai chemat la tine și m-ai îmbrățișat atât de tare încât mi s-a părut c-o să-mi trosnești oasele. Și m-ai spus:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău că n-am fost aici. Îmi pare rău îmi pare rău îmi pare rău

Exact așa la nesfârșit.

— Îți promit c-o să fiu o persoană mai bună, ai zis.

Te-am îmbrățișat, la rândul meu, și ți-am spus:

— E-n regulă, mami.

Pentru că era în regulă. Pentru că, deși nu ai fost acolo pentru Buni, știam că vei fi acolo pentru mine.

De-abia aștept să te întorci, mamă. Mi-e dor de tine.

O țineam pe Buni de mână. Era subțire ca hârtia și rece ca zăpada. Asistenta a spus:

— Rezistă acolo, Rose. Va veni dintr-o clipă-n alta.

O tot repeta, chiar dacă Buni nu mai era conștientă, iar răsuflarea îi era încărcată și șuierătoare. Apoi mașina care bipăia laolaltă cu inima ei a scos o notă prelungă, după care asistenta a oprit-o.

Când ai ajuns acolo, în cele din urmă, ploua din greu și fulgera și-mi amintesc că era atât de frig în camera de spital. Ai dat buzna înăuntru și erai udă leoarcă din cauza ploii. La început, nici nu te-ai uitat la mine. Te holbai pur și simplu la Buni care zăcea acolo, mică și neclintită. Apoi te-ai așezat pe scaunul de lângă pat, ai luat-o de mână pe Buni și ai început să plângi. Mai ții minte?

ACUM 3 LUNI

Mama lui Red a ieşit din închisoare şi nici măcar nu i-a spus.

Capitolul 25

— A ieşit deja?

Întreaga lumea se învârtea ameţitor. Red şi-a înfipt unghiile în balotul de fân pe care stătea. Celine şi-a aşezat mâna pe spatele lui Red. Fata a încercat să se zbată, dar Celine n-a lăsat-o.

— Red, uită-te la mine, te rog.

Red şi-a dat seama că răsufla cu greutate. Nu era suficient aer, nici lumină, nici spaţiu.

Mama ei ieşise deja. Dar nu venise după ea. Nici măcar n-o anunţase. De trei luni.

— Putea să... Aş fi putut merge cu ea.

Şi-a ridicat privirea la Celine.

— Nu era nevoie să vin aici! Puteam să merg acasă cu ea!

Glasul îi era din ce în ce mai ridicat şi mai piţigăiat, cu fiecare cuvânt rostit.

— Domnişoara Anders m-a adus aici! De ce a făcut asta?

Celine şi-a mutat mâinile pe umerii lui Red, de parcă ar fi încercat s-o oprească să-şi ia zborul.

— Domnişoara Anders n-a ştiut, Red. Credea

că mama ta era în continuare la închisoare. Şi ea e supărată. A fost o eroare în acte – nu ştiu. Nu mai contează.

Red a ţâşnit în picioare.

— M-ai minţit. M-aţi minţit cu toţii!

— Nu.

Vocea lui Celine era atât de fermă, încât a oprit imediat acuzaţiile lui Red.

— Noi *nu* te-am minţit, Red. Jackson şi cu mine *nu* vrem să te ţinem departe de mama ta. Ne pasă de tine.

A înclinat capul, căutând contactul vizual când Red s-a uitat în altă parte.

— Mă auzi? Vrem ce e mai bine pentru tine. Şi dacă… dacă asta înseamnă mama ta – glasul i-a tremurat puţin –, atunci vom face ca visul ăsta să ţi se îndeplinească. Mă înţelegi?

Red s-a prăvălit pe podeaua boxei lui Tuck. Celine a urmat-o şi s-a aşezat lângă ea, cu o mână pe umerii fetei. Red n-a încercat s-o dea la o parte.

— Nu ştiu de ce mama ta nu ţi-a spus că a ieşit, a zis Celine. Dar acum vrea să te vadă. Avocatul ei i-a cerut domnişoarei Anders să aranjeze o vizită.

Ochii ei au cercetat chipul lui Red.

— Tu vrei s-o vezi? Sau mai ai nevoie de nişte timp?

Şi uite-aşa, furia lui Red s-a evaporat şi

speranţa i-a luat locul. *Sigur* că voia să-şi vadă mama! Şi sigur că şi mama ei voia s-o vadă. Poate că totul fusese o greşeală. Poate că mama ei voia s-o ia înapoi imediat.

O amintire s-a strecurat în mintea lui Red, ca un şarpe somnoros. Ea şi mama ei ghemuite în pat, cu frunţile aproape lipite una de alta. Răsuflarea fierbinte a mamei pe chipul lui Red, când a spus:

— Mă iubeşti?

Red şi-a deschis larg braţele.

— Te iubesc de nu ştiu câte ori mai mult!

Mama ei a gâdilat-o pe buric.

— Te iubesc de un infinit de ori mai mult!

— Infinit! a chicotit Red.

A cuprins obrajii mamei în palmele ei, strângându-i până când buzele i-au ieşit în afară.

— Eu te iubesc de un infinit de ori, plus unu!

Mama a gâdilat-o, iar Red s-a zvârcolit, încă ţipând:

— Plus unu! Plus unu!

O altă amintire-şarpe s-a descolăcit, şuierând lângă prima.

Domnişoara Anders spunând că mama ei nu se mai întorcea. Că Red trebuia să locuiască alături de altcineva.

— Buni? întrebase ea, deşi ştia deja că Buni murise.

— Nu, fetiţă dragă. Cu altcineva.

Red voia să spună: *Dar sunt nişte străini.* Voia să spună: *Pot să aştept. Nu-mi trebuie decât nişte mâncare semipreparată şi gata.* Voia să spună: *Se va-ntoarce, ştiu eu că se va-ntoarce.*

Amintirile i se roteau în minte, urmate de nori şerpuitori de speranţă şi de teamă. Şuvoaie de aer rece îi ieşeau din mâini şi din braţe, iscând un mic ciclon printre paie. L-a privit rotindu-se până când Celine a acoperit mâinile lui Red cu degetele sale şi vântul s-a potolit.

Red s-a sprijinit de Celine, dintr-odată obosită. Celine mirosea a lavandă şi a raze de stea, era catifelată, caldă şi statornică.

— De ce n-a venit după mine? a-ntrebat Red.

— Nu ştiu.

Acum glasul lui Celine era la fel de mic ca glasul lui Red. I-a netezit părul lui Red şi i l-a dat după ureche.

Red şi-a pus capul în poala lui Celine şi şi-a lăsat lacrimile să curgă. Mama ei adoptivă o strângea în braţe cu putere.

Pentru prima oară, vântul amuţise.

Odată, un om de știință a prins o meduză și a vârât-o într-un borcan, la el în bucătărie.

Apoi a uitat de ea.

Mai târziu, când s-a întors, meduza dispăruse. În locul ei, pe fundul borcanului, rămăsese o mică masă amorfă.

Dar nu era o simplă masă amorfă. Era un pui de meduză.

Cum ajunsese acolo? Ce se întâmplase cu meduza adultă pe care o pusese mai devreme în borcan?

S-a dovedit că puiul de meduză ERA, de fapt, meduza adultă. Când omul de știință a uitat de meduza adultă, aceasta ar fi trebuit să moară. În schimb, ea a decis s-o ia de la început. S-a transformat la loc în pui, până când s-a simțit în siguranță. Apoi a devenit din nou adultă.

Această specie este numită meduza nemuritoare. Când adultul se simte speriat sau e rănit, se poate transforma în pui, până când lucrurile se liniștesc. Apoi crește la loc și merge mai departe.

Când viața devine nemiloasă, o ia de la început, încearcă din nou. De câte ori e nevoie.

Capitolul 26

Domnişoara Anders a condus-o pe Red spre o cămăruţă din spatele agenţiei. Dacă n-ar fi fost apăsarea mâinii asistentei sociale pe umărului ei, Red s-ar fi răsucit şi ar fi zbughit-o afară din clădire. Dar la fel de mult ar fi zbughit-o şi în braţele mamei sale. Nu era sigură. Îşi dorea ambele lucruri în acelaşi timp.

În ultimele cinci zile, confuzia o făcuse pe Red de-a dreptul vijelioasă. O clipă era încântată, aproape că fierbea de entuziasm că-şi va revedea mama. Peste un minut se năpustea ca o furtună în jurul casei, certăreaţă ca lama Lancelot. Deschidea uşa de la intrare, gata s-o ia la goană. Dar apoi, când se uita la lungul drum înnămolit din faţa ei, brusc o dureau braţele de donai de a o îmbrăţişa pe Celine, aşa că stătea potolită.

Dar acum, pe măsură ce se apropia de camera de vizită, anxietatea îi aducea furnicături în degetele de la mâini şi de la picioare. Doar douăzeci de paşi şi-şi va vedea mama… Doar zece paşi… Cinci…

Camera era mică şi pătrată. Nişte neoane pâlpâiau în tavan, iar lumina zilei intra pe ferestrele din spate, încăperea dădea într-o parte spre parcare şi în cealaltă, spre un birou separat cu paravane jerpelite.

O femeie stătea pe unul dintre scaunele tapisate de lângă fereastră. La început, Red n-a recunoscut-o. Avea o rotunjime care nu-i era familiară. Era mai puţin ascuţită decât ultima oară când fuseseră laolaltă.

— Bună, Wanda, a zis domnişoara Anders.

— Ruby.

Femeia a alunecat de pe scaun şi a căzut în genunchi, cu braţele deschise. Ca un înger.

Sunetul vocii ei a stors şi ultima suflare din plămânii lui Red. Vederea i s-a înceţoşat şi a strâns din dinţi ca să nu-şi lase lacrimile s-o ia la vale. Nici măcar n-a simţit că-şi mişcă picioarele când a traversat încăperea. Cu braţele ridicate. Apoi s-a încolăcit în jurul mamei ei, strâns, cu putere.

— Salutare, tu, a şoptit mama în părul lui Red.

Red n-a spus nimic. Doar îşi îmbrăţişa mama.

Părul nisipiu al Wandei era lung şi des şi sălbatic, ca al lui Red, şi părea întotdeauna că se mişcă. I-a gâdilat obrajii lui Red cât s-au îmbrăţişat la nesfârşit. Red a inspirat aroma mamei ei. Avea un parfum răcoros şi proaspăt, ca mirosul ce zăboveşte după ploaie. Sub el era izul dezgustător şi familiar de ţigări şi sare. Parfumul nu-i era cunoscut, dar izul de ţigară îi amintea de acasă.

— Deci, a zis tăios domnişoara Anders, iar glasul ei a lunecat între Red şi mama ei ca un bisturiu.

O singură străfulgerare de furie a străbătut-o pe Red odată cu intruziunea asistentei sociale.

— Aceasta e o vizită supravegheată, aşa că eu voi fi chiar aici.

S-a mutat pe scaunul din capătul îndepărtat al încăperii. Wanda s-a desprins din îmbrăţişarea lui Red. Ochii ei căprui au cercetat-o în treacăt pe asistenta socială.

— Mulţumesc frumos, doamnă Anderson. Mă bucur să-mi revăd fetiţa.

Domnişoara Anders şi-a strâns buzele ca şi cum şi-ar fi înfrânat vorbele ce ar fi dorit să ţâşnească. Wanda şi-a pus mâinile în şolduri, analizând-o pe Red.

— Nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut!

Red s-a înroşit la faţă.

— Haide, învârte-te pentru mine. Practic eşti o domnişorică.

Red s-a supus, făcând un cerc lent. Privirea aprobatoare de pe chipul mamei sale era ca lumina soarelui.

— Vai, vai. Chiar că semeni cu mine, a zis Wanda.

— Tu eşti frumoasă, a spus Red, simţindu-se sfioasă şi stingheră alături de mama ei.

— Mulţumesc. M-am cam îngrăşat, ca să fiu

cinstită.

Wanda şi-a trecut mâinile peste şolduri.

— Dar o să reglez eu lucrurile, acum, că m-am întors acasă. Haide, să ne aşezăm.

Red a admirat tocurile înalte ale Wandei aurii şi scânteietoare.

— Deci, a zis Wanda, împreunându-şi mâinile în poală.

— Deci, a repetat Red.

Inima ei bătea atât de tare, încât de-abia îşi mai putea auzi gândurile. Wanda a ridicat o sprânceană perfect pensată.

— Povesteşte-mi despre tine, Ruby.

Şi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

— Ăăă, oamenii încă îmi spun Red.

Wanda s-a încruntat.

— De ce?

De ce? Red a clipit.

— Pentru că… aşa îmi spui tu.

— Ah, corect.

Wanda a analizat-o pe Red din cap până-n picioare şi un zâmbet i s-a strecurat pe buze.

— Îmi amintesc. Ruby era un nume mult prea elegant pentru un copil ca tine.

Şi-a trecut degetele prin păr, râzând. Red îşi simţea gura ca de şmirghel. S-a holbat la pantofii Wandei, privindu-i picioarele lungi ce se legănau în sus şi-n jos.

— Deci cum e la şcoală?

— OK.

— Ai un băiat special?

Un băiat *special?*

— Păi, ar fi Marvin, a spus Red.

— Uuuh!

Wanda şi-a lipit buzele laolaltă şi şi-a ridicat umerii, într-un gest conspirativ.

— Marvin! Are 80 de ani? Pentru că pare numele cuiva de 80 de ani.

— Nu. Are zece ani.

— Glumeam.

După o altă pauză stânjenitoare, Wanda a spus:

— În curând o să-mi iau diploma.

S-a lăsat în spate pe scaun şi şi-a încrucişat braţele.

— Am început nişte cursuri de afaceri la Colegiul Public din Denver. Mai am două semestre, dar voi primi diploma în scurt timp. Nu sună important? Diplomă de absolvire. O s-o înrămez, aşa cum îşi înrămează doctorii diplomele în cabinetele lor.

— 0 să fii doctoriţă?

Wanda a surâs larg.

— Nu, prostuţo. Doctorii se duc la şcoală vreo douăzeci de ani sau cam aşa ceva.

— Ah.

Mama ei a tras aer pe nas şi a zâmbit scurt.

— Deci spune-mi despre părinţii tăi adoptivi.

Cum îi cheamă?

— Celine şi Jackson. Groove.

— Groove? s-a hlizit Wanda. Sunt *groovy*?

A râs, iar Red a imitat-o.

— Sunt destul de simpatici, cred.

— Sper să fie.

Wanda a strâns-o pe Red pe genunchi. Degetele fetiţei s-au împletit şi s-au despletit în poală. În mintea ei erau prea multe întrebări. Se tot ciocneau una de alta, i se izbeau de urechi, i se înghesuiau în sus, spre buze. *Unde ai fost? De ce ai plecat? De ce nu mi-ai spus că te-ai întors? Ce va urma? Când pot veni acasă?*

Dar întrebările nu contau. Tot ce conta era că erau împreună. Că acum puteau fi împreună *pentru totdeauna.* Red a pufnit şi şi-a şters nasul cu mâneca.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

S-a ridicat în picioare şi s-a dus spre rucsacul ei, pe care-l trântise lângă uşă când intrase. Cu spatele la mama ei, a scos caietul verde, uitându-se fix la copertă preţ de câteva secunde. O briză emoţionată i-a străbătut, ca o şoaptă, şira spinării. Cotorul avea un strat nou de bandă adezivă, de când îl izbise de perete. Celine îi cumpărase banda verde cu sclipici. S-a uitat spre domnişoara Anders, care o privea cu curiozitate. Asistenta ei socială i-a zâmbit scurt.

— Aici.

Red a deschis caietul la una dintre paginile *IMPOSIBILE* ale lui Buni şi l-a întins. Wanda l-a luat, privindu-l fără nicio expresie.

— Ce-i asta?

— E… doar ceva la care am lucrat. Credeam c-o să-ţi placă.

Mama ei a citit câteva cuvinte, apoi a dat pagina. A ridicat privirea, cu sprâncenele arcuite întrebător.

— Deci… e pentru şcoală?

Red şi-a forţat glasul să-şi păstreze voioşia.

— Nu. Mi l-a dat Buni. Nu vezi?

A luat caietul şi l-a răsfoit până la prima pagină.

	Întotdeauna pare imposibil, până se îndeplineşte.
	— Nelson Mandela

Pe faţa Wandei a apărut un mic zâmbet.

— Aşa spunea mereu, a zis ea, cu glas melancolic. Apoi a râs amar.

— N-a încetat vreodată să creadă în lucrurile imposibile.

Şi-a tras nasul, a închis caietul cu un gest brusc şi i l-a înapoiat lui Red.

Red l-a dus, dezamăgită, la piept. Îşi

imaginase că mama ei va voi să afle mai multe despre caiet, că va fi impresionată de tot ce scrisese Red. Dar, în loc să fie fericită, mama ei părea supărată.

— Te simţi bine? a-ntrebat ea.

Chipul mamei ei a fost străbătut de uimire.

— Da, iubito. Mă simt bine. Tu te simţi bine?

Red a dat din cap şi a ridicat din umeri în acelaşi timp. Simţea privirea domnişoarei Anders aţintită asupra ei.

— Hei.

Glasul mamei sale era mai blând, mai apropiat decât înainte.

— Uite – îmi pare rău că nu am legătura cu tine imediat. A trebuit să rezolv nişte lucruri.

O briză rece s-a lăsat peste faţa şi părul lui Red. A încercat să se stăpânească. Afară, norii acopereau cerul.

— Ai fi putut să-mi spui, a şoptit ea.

Wanda s-a aplecat înainte, în scaunul ei.

— Ştiu.

Părul ei castaniu-închis i-a mângâiat obrajii, iar ea l-a dat la o parte.

— Dar acum sunt aici.

Domnişoara Anders şi-a dres glasul:

— E trei şi jumătate.

Wanda s-a ridicat şi şi-a deschis din nou braţele.

— Îmbrăţişează-mă.

Red s-a supus. Materialul cămăşii albastre a Wandei i-a atins faţa, răcoros şi fluid.

— Mi-e dor de tine, Red. Mă bucur că ne-am revăzut.

— Şi eu.

Vorbea serios. Wanda s-a dat în spate şi a ridicat, cu două degete, bărbia lui Red. I-a zâmbit strălucitor.

— Mă mai iubeşti?

Avea o voce fragilă, delicată. Aripile inimii lui Red s-au deschis larg.

— Infinit plus unu.

Zâmbetul mamei sale s-a îndulcit.

— Plus unu.

Şi-a trecut uşor degetele peste obrazul lui Red, apoi s-a răsucit şi şi-a luat geanta.

— Putem repeta asta? a-ntrebat-o ea pe domnişoara Anders.

Asistenta socială a dat din cap.

— Păstrăm legătura.

— Grozav.

Wanda i-a trimis fiicei sale o bezea şi a ieşit din sala de şedinţe. Red i-a privit pantofii aurii sclipind până când a dispărut după un rând de birouri.

Capitolul 27

În cutia toracică a lui Red se stârnea o

tornadă. A încercat s-o înăbuşe, dar emoţiile i-au împresurat inima, iar întrebările i-au cotropit, încâlcite, mintea. Mama ei s-a întors! *De ce nu-i spusese mai devreme?* Era mai bine; se ducea la şcoală. *O voia înapoi?* O iubea, până la infinit plus unu. *Nu-i aşa? Nu-i aşa? Nu-i aşa?*

Celine şi Jackson discutau prudenţi pe scaunele din faţă ale maşinii, dar Red nu-i auzea. Gălăgia din capul ei era prea derutantă. Stătea cu picioarele adunate sub ea şi se holba pe fereastră, dar nu vedea copacii îndoiţi, liniile de înaltă tensiune care se legănau în vânt sau steagurile fluturânde. N-a observat cât de strâns ţinea Jackson volanul şi felul în care maşina se zgâlţâia pe autostradă, în bătaia vântului. Şi până când Celine n-a şoptit: „Uită-te la norii ăia”, Red nici nu şi-a dat seama că *erau* nori.

O pătură masivă de oţel cenuşiu acoperea cerni, umflându-se ca sute de bucăţi enorme de popcorn. Soarele ce apunea făcea ca marginile norilor să pară argintii, în contrast cu masa lor întunecată, şi toată lumea părea astfel stranie şi rece.

O altă rafală de vânt a zgâlţâit maşina. Jackson a închis radioul, aşa cum făcea mereu când încerca să se concentreze la drum.

— Ar trebui să ningă, a zis el.

Vârtejul din Red s-a întins şi s-a rotit între coastele ei. Şi-a strâns braţele peste mijloc.

Oare mama ei o voia înapoi? Cum de a putut mama ei să-i uite numele? Ce se va întâmpla de-acum?

Celine l-a privit pe Jackson cu îngrijorare.

— Mai avem vreo veste despre Tuck?

Cuvintele acestea au biciuit-o pe Red, zgâlţâindu-i spinarea în maşină, în micul loc cald pe care-l împărţeau.

Tuck. Întregul ei trup s-a încordat în efortul de a ţine în frâu furtuna copleşitoare. Nu putea să-i facă asta lui Tuck. Nu din nou.

De când aflase că mama ei ieşise din închisoare, Red fusese cu mintea în altă parte. Nu-l mai căutase, îşi încălcase promisiunea făcută.

— Trebuie să continuăm căutările, a zis Red.

Jackson apărut surprins că vorbise.

— Am căutat peste tot. Nu am găsit niciun semn, a zisei.

— Trebuie să ne mai uităm! Poate că-ncearcă să-şi găsească drumul înapoi, a insistat Red.

Jackson a oftat, dar Celine s-a întors şi a privit-o. După o clipă, a dat din cap.

— Poate că aşa e, a zis Celine. Tuck ştie că-l iubim. Şi iubirea poate face lucruri imposibile.

Red spera că e adevărat. A inspirat prelung şi profund şi şi-a concentrat gândurile asupra lui Tuck. Treptat, tornada ei a început să se

risipească. Să-l găsească pe Tuck înainte să apară furtuna de zăpadă a devenit singurul lucru care conta. A expirat toată suferinţa tulburătoare, toată dezamăgirea şi confuzia şi a înlocuit-o cu hotărâre.

Când au ajuns acasă, au căutat toţi trei până când s-a făcut prea frig, prea întuneric, prea troienit ca să mai vadă. Bătea un vânt amar – un vânt ce nu venea de la Red. Totuşi fata a încercat să-l facă să se oprească. Şi-a făcut exerciţiile de respiraţie şi a strâns pumnii. Ba chiar a încercat să-şi ţină respiraţia. Dar nu putea alunga furtuna.

La mult timp după ce s-au dus la culcare, Red se uita pe geamul dormitorului, iar chipul ei era o reflexie palidă în întuneric. Unde se dusese Tuck? *Când putea ea oare să locuiască din nou cu mama ei?* Cât de departe putea o furtună să ducă o ţestoasă uriaşă? *Mama ei nu o voia înapoi?*

Întrebările i se încâlceau în minte pe măsură ce privea zăpada adunându-se în curte, troienită.

Nu era corect. Tuck era undeva acolo, rătăcit. Era singur, aşa cum fusese şi Red. După ce murise Buni. La părinţi adoptivi. Nu era vina lui că se pierduse, aşa cum nu a fost vina lui Red că mama ei fusese arestată şi o abandonase. Mama ei trebuia să vină după ea.

Trebuia să iasă din închisoare, să zboare direct la Red şi s-o ia acasă. Trebuia *să fie acolo.*

Dar nu fusese. O lăsase pe Red în plasament temporar.

— Nu-l voi părăsi, a şoptit Red propriei reflexii.

S-a dat jos din pat şi a început să-şi tragă pe ea straturi de îmbrăcăminte, cât de multe încăpeau. Trei perechi de şosete. Izmene căptuşite cu polar, pantalonii de pijama de flanel şi o pereche de jeans. Două tricouri, un pulover, un hanorac şi paltonul. Cu cizmele în mână, a coborât tiptil scările, evitând treapta scârţâitoare de jos. Gandalf a urmat-o, schelălăind uşor când fata i-a ordonat să rămână în patul pentru câini, alături de Frodo, Brontë şi Limerick.

Red şi-a vârât picioarele, umflate din cauza ciorapilor de lână, în cizme şi şi-a tras o pereche de mănuşi de-ale lui Celine peste ale ei. Apoi şi-a încolăcit două fulare în jurul gâtului şi s-a întins după lanterna imensă pe care Jackson o ţinea lângă uşa din spate. Mănuşile prea mari ale lui Celine s-au lovit de aceasta şi lanterna a căzut pe podea, cu un zdrăngănit.

Red a încremenit, trăgând cu urechea. Toţi cei patru căţei se uitau la ea, cu urechile ciulite. Când tavanul de deasupra ei nu a scârţâit, semn că Jackson sau Celine nu s-au ridicat din pat,

Red a răsuflat uşurată.

Luându-şi inima în dinţi, a deschis uşa şi a ieşit în mijlocul furtunii.

Capitolul 28

Frigul i-a tăiat respiraţia. S-a aruncat înainte, aprinzând lanterna, şi şi-a îndesat şi mai adânc nasul în fularele din jurul gâtului. Fulgii o ciupeau de frunte, aşa că şi-a ridicat gluga.

Zăpada îi ajungea, în unele locuri, până la glezne, în timp ce fetiţa se târa prin curtea întunecată. Instinctiv, s-a îndreptat spre stânca lui Celine, de pe care priveau stelele. Picioarele o usturau de epuizare. În orice direcţie s-ar fi uitat, nu vedea decât zăpada cenuşie învârtejindu-se pe fondul beznei. Vântul ţipa şi-i vâra fulgii drept în ochi. Red mişca lanterna dintr-o parte în alta, dar nu vedea altceva decât albul zvârcolit.

— Tuck! a strigat. TUCK!

Omătul îi scârţâia sub tălpi. Piciorul i s-a izbit de o piatră îngropată sub zăpadă şi Red s-a împiedicat. S-a ridicat din nou, cu chiu, cu vai.

— Tuck! Sunt aici, Tuck!

Îi curgea nasul şi, din cauza răsuflării, fularul i se udase, lipindu-i-se de buze şi de bărbie. A mers mai departe, incapabilă, uneori, chiar şi să ridice privirea.

— N-o să te las singur!

Glasul i s-a frânt.

— Vino acasă, Tuck! Întoarce-te!

Singurul răspuns era urletul vântului.

S-a poticnit din nou şi s-a lovit cu genunchiul de o altă piatră. Lanterna i-a căzut din mână şi a dispărut în nişte nămeţi. Durerea şi disperarea o făceau să vrea să se ghemuiască şi să plângă. Dar nu-şi permitea. Tuck avea nevoie de ea. Era familia lui şi familia nu te abandonează niciodată. Ochii o usturau, dar s-a târât înainte şi a dezgropat lanterna. Apoi s-a oprit şi s-a uitat în jurul ei.

Nimic nu părea cunoscut. Credea că se duce înspre stânca de pe care priveau stelele, dar ar fi trebuit să ajungă la ea până acum. Însă nu era nici urmă de stâncă. S-a răsucit, mijindu-şi ochii în beznă. Lanterna nu era de mare ajutor.

— TUCK!

Ridicându-se în picioare, a reuşit să meargă puţin mai departe. Ceva se zărea în întuneric. O formă strâmbă pe care n-o recunoştea. S-a apropiat şi şi-a dat seama că e o tufă, cu crengile ei răsucite ieşind de sub zăpadă ca nişte oase rupte.

A cuprins-o frica. A încercat s-o alunge. Unde se afla? Cât de mult mersese? Trupul îi dârdâia şi plămânii îi ardeau.

Următorul pas i s-a afundat în zăpadă mai

mult decât s-ar fi aşteptat şi fata a căzut, cu un picior sub ea, răsucit dureros, atunci a alunecat lângă o îndiguire. Crengile i s-au agăţat de haine şi au zgâriat-o pe faţă. A rămas întinsă în zăpadă preţ de un moment, auzindu-şi inima bătând cu furie în urechi. Vântul – vântul ei – i-a mugit din piele, scuturând neaua de pe tufe pe chipul ei.

A gemut şi s-a ridicat, sprijinindu-şi piciorul rănit. Omătul şi suferinţa se învârtejeau în jurul ei şi prin ea, golind-o, cristalizându-i-se sub piele. Era prea obosită, îi era prea frig, era prea pustiită ca să se mişte.

Poate că era o prostie să creadă că mai era posibil să-l găsească. Celine spusese că iubirea putea face lucruri imposibile, iar Red îi iubea pe Tuck. Îl iubea atât de mult încât o durea inima numai la gândul că se pierduse. Dar dacă iubirea ei nu era suficientă să-l aducă pe Tuck înapoi? Ceva a lovit-o din spate, iar fata a căzut din nou în zăpadă, în faţă. S-a îndepărtat repede, răsucindu-se ca să vadă ce a intrat în ea. O umbră s-a înălţat din crengile strâmbe ale tufelor. Red aproape că a ţipat, dar strigătul i s-a blocat în gâtlej.

Clac.

Fata a gemut, mijind ochii.

Clac.

— Tuck?

Clac.

— TUCK!

Ţestoasa uriaşă a plescăit din nou şi a făcut un pas înapoi, în tufa din care ieşise. Ochii lui negri au sclipit în raza lanternei lui Red.

— Tuck!

S-a târât spre el nevenindu-i să creadă, şi i-a apăsat carapacea cu o mănuşă. Era fermă, solidă şi *reală* sub mâna ei. A copleşit-o bucuria şi şi-a încolăcit braţele în jurul lui. Tuck şi-a retras capul în carapace, apoi l-a scos lent, trăgând cu ochiul. Râzând, Red l-a pupat pe creştet, înainte ca ţestoasa să-şi tragă din nou capul înăuntru.

— Eşti viu! Te-am găsit!

Nu-l putea lăsa din îmbrăţişare. Uitându-se în jur, a încercat să vadă mai bine în mijlocul viscolului, neştiind ce va urma. Cum ar putea să-l readucă la fermă? De cărat nu-l putea căra în braţe.

— Îmi pare rău. Îmi pare tare rău, Tuck. Îmi pare rău de furtună. Îmi pare rău că te-ai pierdut.

Întunericul şi zăpada se năpustiseră asupra lor şi Red s-a simţit încolţită de panică.

— Acum ne-am pierdut amândoi.

Ţestoasa a clipit, cu capul încă adăpostit, în mare parte, sub carapace. Fata nu ştia cum să-l ducă acasă pe Tuck, dar putea să-ncerce să-i

ţină de cald. Şi-a scos mănuşile cu dinţii şi le-a îndesat în spaţiul din jurul capului lui Tuck. Apoi şi-a descolăcit cele două fulare şi le-a înfăşurat în jurul bazei trupului ţestoasei, acoperindu-i picioarele solzoase.

S-a răsucit apoi spre direcţia în care credea că e casa şi a ţipat cât au ţinut-o plămânii:

— AJUTOR! L-AM GĂSIT PE TUCK!

A strigat până când n-a mai avut voce, până când a podidit-o gustul metalic al propriei limbi. Apoi şi-a desfăcut pardesiul şi şi-a trecut un picior peste carapacea lui Tuck, aşezându-se în spinarea lui. A acoperit ţestoasa cu haina şi şi-a lipit abdomenul şi pieptul de carapacea acesteia, cu braţele şi pardesiul atârnând ca o pătură.

— Rezistă, Tuck.

A închis ochii strâns şi a încercat să alunge din nou furtuna, dar nu era a ei şi n-o putea stăpâni. Ninsoarea era atât de deasă acum încât se lipea de ei în straturi umede. Ţestoasa stătea neclintită şi rece sub trupul ei.

— Te rog, a şoptit Red. Te rog să rezişti, Tuck.

Mugetul viscolului era asurzitor. Vântul urla şi ţipa în urechile lui Red. Un suspin sec îi ardea gâtlejul. Îşi dorea ca Celine să fie aici Celine ar fi ştiut ce să facă.

Un fluierat a răsunat în întuneric, clar şi tăios

împotriva vântului. Red a ridicat capul. Tot trupul îi era înţepenit de frig.

A auzit din nou fluieratul. Ca melodia unui flaut.

Speranţa s-a aprins în inima lui Red. S-a răsucit, uitându-se la cer.

— Acolo! Uite, Tuck! Uită-te!

În spatele lor, un mic petic de nori s-a dat la o parte, formând un cerc aproape perfect. Şi acolo au apărut Pleiadele, sclipind cu îndrăzneală în mijlocul furtunii. Red auzea acum cu claritate cântecul celor Şapte Surori, cald şi călăuzitor.

— SUNTEM AICI! a strigat ea, dar furtuna i-a înăbuşit glasul.

Red a închis ochii, ascultând muzica stelelor. A inspirat profund şi a simţit un fior bine cunoscut. O senzaţie de căldură i-a cuprins braţele şi palmele. Muzica s-a învârtejit în jurul ei, făcând-o mai puternică. S-a concentrat asupra bucuriei care-i vibra în interior. S-a gândit la Tuck, la Celine. Şi la muzica asta, despre care ştia că-i e menită.

— Suntem aici, a şoptit ea. Vă rugăm, grăbiţi-vă.

Şi o pală de vânt, caldă ca o briză văratică, i-a purtat cuvintele exact acolo unde trebuiau să ajungă.

Înapoi? *Când se pierde ceva atât de mare, e*

pierdut pentru totdeauna.

înapoi? ***Când se pierde ceva atât de mare, e pierdut pentru totdeauna.***

RMS *Titanic* era un vapor foarte mare și foarte frumos, care putea transporta la bord peste 3 500 de oameni. În prima sa călătorie, trebuia să ajungă la New York, plecând din portul Southampton, Anglia. Pe 15 aprilie 1912 a lovit un aisberg și s-a scufundat în Oceanul Atlantic. Peste 1 500 de oameni au murit în acea noapte.

Toată lumea a crezut că vaporul era pierdut pentru totdeauna. O mulțime de oameni l-au căutat. Dar, pentru foarte mult timp, *Titanicul* a rămas pierdut.

Apoi, 73 de ani mai târziu, pe 1 septembrie 1985, a fost găsit la aproximativ 13 mile nautice de locul unde toată lumea credea că se află. Era la o adâncime de 3 600 de metri sub apă și devenise totuna cu fundul oceanului.

La o distanță de 13 mile și la o adâncime de 3 600 de metri. Camuflat pe fundul oceanului. De-asta a fost imposibil de găsit atât amar de vreme.

Pentru că-l căutau în locurile greșite.

Capitolul 29

— O să-l vizităm pe unchiul meu, pe Big Island. Înainte locuia aproape de Kīlauea, înainte de ultima mare erupţie.

Marvin a sărit de pe un balot de fân, lucru care le-a speriat pe capre.

— Lava i-a distrus casa. Dar el spune că tot ce contează e că familia lui e OK.

Erau în hambar, hrănind animalele şi petrecându-şi vremea cu Tuck. Era ultima zi de şcoală înaintea vacanţei de iarnă, iar Marvin nu mai era în stare să vorbească decât despre călătoria pe care urma s-o facă în Hawaii, cu familia sa.

— Mi-ar plăcea să merg undeva, la căldură, de Crăciun, a zis Red.

Vremea a fost rece din noaptea în care-l găsise pe Tuck, cu aproape trei săptămâni în urmă. Zăpada se topise. Era ger uscat tot timpul. Buzele fetei erau în permanenţă crăpate, din cauza asta.

— Da, e frumos. Dar eu nu am trăit niciodată un Crăciun cu zăpadă. Poate îl vei trăi tu.

Red a râs.

— Am trăit în Colorado toată viaţa mea şi n-am avut niciodată un Crăciun alb. E mereu maroniu!

Marvin s-a strâmbat.

— Vremea din Colorado e atât de ciudată.

— Poţi să mai spui asta o dată.

Fata i-a mai întins o felie de măr lui Billie, care stătea în spinarea lui Tuck. În fiecare dimineaţă de la întoarcerea lui Tuck, Red venise în hambar şi o găsise pe Billie în ţarcul lui Tuck, lipită de el sau urcată pe carapacea lui.

— Mi-ar plăcea totuşi să rămânem în Colorado, a zis Marvin, aruncând felia lui de măr la picioarele lui Lancelot.

— De ce?

Băiatul a dat un şut într-un morcov, care s-a dus drept în paiele din staulul caprelor.

— Tūtū şi Papa vor să se întoarcă în Hawaii.

— Şi ce dacă?

— Adică vor să se întoarcă acolo. De tot.

— Ah.

Red s-a holbat la el. Băiatul avea lacrimi în ochi.

— Ce căcat.

Marvin şi-a şters nasul.

— N-am voie să spun acel cuvânt. Dar da. Aşa e.

— De ce vor să se întoarcă acolo?

— Furtuna aia mare a speriat-o pe Tūtū. De atunci numai despre mutare vorbeşte. Îi e frică de tornade.

Red s-a simţit împunsă de vinovăţie.

— Dar n-au locuit dintotdeauna cu voi?

Marvin a tras un şut într-o căpiţă de fân.

— Ba da. De când eram bebeluş. Când tata a fost transferat aici, Tūtū a zis că ea nu poate sta nici măcar o zi fără să-şi vadă *honu,* aşa că s-au mutat şi ei aici.

— *Honu?*

Băiatul s-a îmbujorat.

— Aşa îmi spun ei. Înseamnă ţestoasă.

Red şi-a înăbuşit un zâmbet.

— Ah. Corect.

Înroşeala jenată a dispărut din obrajii lui Marvin.

— Tata spune că le e dor de casă. Nu crede că se vor muta înapoi dacă vom merge în vizită. Dar eu nu ştiu ce să zic. Dacă se vor hotărî să rămână acolo?

Părea atât de dezolat încât Red a întins braţul şi i-a luat degetele într-ale ei. După o clipă, el i-a dat drumul mâinii.

— Dar am un plan de rezervă.

— Chiar ai?

El a dat din cap.

— Da. Fac un filmuleţ. Oricum trebuie să fac unul pentru cursul de film online. Aşa c-o să fac un film care să-i convingă pe Papa şi pe Tūtū să rămână aici.

— Cum?

Red i-a dat lui Billie nişte lucernă.

— O să le arăt tot ce adoră la Colorado. Şi la

mine. O *grămadă* de lucruri despre mine. Doar ca să le reamintesc cât de mult le voi lipsi dacă pleacă.

Băiatul a rânjit diabolic. Billie a behăit de pe spinarea lui Tuck, cerând mai multă mâncare.

— Tuck se simte bine? a-ntrebat Marvin.

Red a dat din cap.

— Mda. Jackson spune că e un miracol.

Fata a scărpinat urechea moale a lui Billie.

— Billie nu-l părăseşte nicio clipă. I-a fost dor de el. Cred că-şi face griji că va fi din nou luat pe sus.

— Luat pe sus?

Red a tresărit.

— Că va dispărea. Cum vrei să-i spui.

Marvin s-a dus spre ţarcul lui Fezzik şi l-a mângâiat pe măgăruş pe botul catifelat. Fezzik s-a răsucit pentru ca Marvin să-l scarpine şi pe urechi.

— Te întâlneşti cu mama ta de Crăciun? a-ntrebat el.

A venit rândul lui Red să tragă un şut unei căpiţe.

— Nu. De Crăciun, nu. Are de lucru. Şi-a găsit o slujbă la un restaurant.

— Asta-i bine, nu-i aşa?

Red a dat din cap. Cu mama ei, lucrurile mergeau destul de bine. Se vedeau acum o dată pe săptămână. Cu câteva zile în urmă,

domnişoara Anders i-a spus lui Red ce-i zisese judecătorul că trebuie să facă Wanda pentru a obţine custodia lui Red. Practic, trebuia să dovedească faptul că poate avea grijă de Red, aşa cum trebuie. Nu era foarte complicat: să-şi păstreze slujba, să facă rost de un apartament. Cea mai importantă parte – şi cea care o îngrijora cel mai mult pe Red – era că mama ei nu mai avea voie să se atingă vreodată de pastile. Trebuia să stea trează.

— Nicio problemă, a zis Wanda.

O strânsese pe Red de mână şi avea o expresie cât se poate de serioasă.

— Am chiar aici tot ce-mi trebuie.

Red o strânsese şi ea de mână, tare, ca o promisiune. Ca şi când i-ar fi spus: *Eu voi fi tot ce-ţi trebuie.*

Red i-a întins nişte lucernă lui Fezzik.

— Să sperăm că acum îi place slujba asta. A mai lucrat într-un restaurant şi când eram eu mică, dar nu i-a plăcut. Îi spunea lui Buni că-i mănâncă sufletul.

Fezzik a adulmecat lucerna, apoi s-a răsucit. Marvin i-a luat-o şi a început s-o împletească cu altă crenguţă.

— Ce faci de Crăciun?

Red privea cum băiatul împleteşte lucerna într-o coroniţă subţire.

— Fiica lui Jackson şi familia ei vin la noi.

— Marfă!

Părea sincer fericit la auzul acestei veşti.

— Am cunoscut-o pe Nicole când au venit în vizită, vara trecută. Mi-a plăcut de ea. E o bucătăreasă excelentă.

Red n-a zis nimic. Normal că lui Marvin i-a plăcut de Nicole. Lui Marvin îi plăcea de toată lumea. Şi toată lumea îl plăcea pe Marvin. Dar lui Red nu-i era la fel de uşor. În ultima vreme, Jackson nu vorbise decât despre Nicole, iar asta îi stârnise unele emoţii lui Red. Şi poate şi un strop de gelozie. Jackson ţinea la Red şi ea ştia asta. Dar Nicole *era fiica* lui adevărată. Cum putea Red să concureze cu asta?

Red nu şi-a cunoscut niciodată tatăl. Mama ei refuza să vorbească despre el când Red deschidea subiectul, iar Buni îi spusese doar că tatăl ei „nu era pregătit să aibă un copil”. Red nici măcar nu ştia cum îl cheamă. O dată îşi văzuse certificatul de naştere în dosarul de la stat. Căsuţa unde ar fi trebuit să fie numele tatălui era goală.

Buni obişnuia să-i spună să nu-şi bată capul cu asta.

— Nu lăsa pe nimeni care nu merită să ocupe loc în mintea şi în inima ta, fetiţă dragă, zicea ea.

Aşa că Red i-a urmat sfatul. Dar, în ultima vreme, auzind cum vorbea Jackson despre

Nicole, văzând cum ochii i se îmblânzesc când îi rosteşte numele, Red a început să-şi dorească să fi avut un tată care s-o iubească şi pe ea aşa. Oare Nicole ştia ce norocoasă e că-l are pe Jackson? Şi dacă ştia, de ce se mutase atât de departe? Red nu credea că ea s-ar fi mutat atât de departe dacă Jackson ar fi fost tatăl ei.

Red şi Nicole vorbiseră de câteva ori pe video-chat şi părea de treabă. Dar dacă Nicole n-o va plăcea când o va întâlni în persoană? Oare Celine şi Jackson o mai voiau pe Red în preajma lor dacă lui Nicole nu-i plăcea de ea? S-a gândit la cei trei băieţi ai Mamei cu M mare, cât de mult o urau. Copiii biologici aveau mijloacele lor prin care-şi făceau părinţii să se răzgândească şi să nu mai fie părinţi adoptivi.

— SFINTE SISOE!

Glasul lui Marvin a făcut-o să tresară. Băiatul a arătat spre grămada de căpiţe din fundul hambarului.

— Jur că am văzut ceva, a zis el.

— Ce?

Marvin a scuturat din cap.

— Nu ştiu. Cred că un şobolan sau ceva de genul ăsta. Cel mai mare şi mai grăsan şobolan *din toate timpurile*!

S-au dus într-acolo să investigheze, trăgând cu ochiul în spatele maldărului de căpiţe şi chiar împungând câteva baloturi, ca să vadă dacă

fuge ceva din ele. Dar nu era nimic acolo.

Marvin şi-a deschis braţele, la vreo jumătate de metru unul de altul.

— Jur că l-am văzut! Uite-aşa era de mare!

Nu l-au văzut nici câteva minute mai târziu, când Celine i-a chemat la cină. Dar când au ieşit din hambar, lui Red i s-a părut că aude un foşnet vag în colţul din spate. S-a cutremurat şi a închis uşa în urma ei.

Capitolul 30

— Ajun Fericit! a spus Jackson.

A umplut o oală cu apă şi a aşezat-o pe aragaz să fiarbă, pentru terciul de ovăz.

Red încă încerca să se dezmeticească. Era prima zi a vacanţei de iarnă, dar se trezise devreme, ca să ajute la treburile din hambar. Animalele trebuiau hrănite, chiar şi în Ajunul Crăciunului.

— ’Neaţa, a zis ea căscând.

— Închide gura că intră musca, a tachinat-o Jackson.

Fata şi-a dus mâna la gură cu întârziere. Câinii adulmecau firimiturile de sub masă. Gandalf se izbea cu fundul ei mare de scaunul lui Red.

— Eşti nerăbdătoare? a-ntrebat-o Jackson.

El, evident, era. Toată săptămâna nu putuse lăsa cinci minute să treacă fără s-o pomenească

pe Nicole. *Şi lui Nicole îi place să citească, Red, fac pariu că aţi citit aceleaşi cărţi! Trebuie să guşti din chiliul făcut de Nicole, Red, face un chili dat naibii. O să-i adori pe băieţii lui Nicole, Red, sunt nişte tornade cu cârlionţi.*

Replica din urmă a făcut-o pe Red să se crispeze. Nu mai voia tornade – de dimensiunea unor copilaşi sau de orice altă dimensiune.

Red a prins-o pe Gandalf de coadă, ca să nu se mai izbească de braţul ei. Jackson fredona în timp ce pregătea micul dejun, iar cântecul lui stârnea entuziasmul şi în căţei Celine a apărut în bucătărie puţin mai târziu şi i-a ciufulit părul lui Red.

— Crăciun Fericit, familia mea!

Celine era palidă, dar avea un zâmbet strălucitor. Părul ei jilav mirosea a lavandă şi a mentă.

— Fac terci de ovăz, a zis Jackson, sărutând-o, în timp ce ea a deschis un dulap şi a scos de-acolo o cană.

Celine a zâmbit.

— Nimic nu e mai presus de terciul de babă!

— E doar de modă veche, nu de babă, mulţumesc frumos.

Jackson a tras cu ochiul la oala lui şi a inspirat. Celine i-a făcut cu ochiul lui Red şi şi-a turnat o ceaşcă de cafea.

— La ce oră aterizează avionul lor? a-ntrebat

Celine după ce Jackson le-a aşezat dinainte castroanele cu terci de ovăz – dulce, de modă veche şi plin de cocoloaşe.

— Pe la zece. Ar trebui să ajungă aici pe la prânz, cred. Le-am spus că mă duc eu să-i iau, dar Nicole a zis că le e mai uşor cu o maşină închiriată. A mai zis şi că gemenii vor trebui să tragă un pui de somn când ajung aici.

Celine a izbucnit în râs.

— Baftă cu somnul ăla! Băieţii o să vrea să vadă fiecare animăluţ şi să se joace cu Red, a zis ea, întinzându-se peste masă şi strângând-o uşor de braţ.

Red a luat câteva înghiţituri de terci şi a aruncat câinilor nişte cocoloaşe mai lipicioase. Nici Celine nu părea să aibă prea multă poftă de mâncare. Şi-a luat castronul aproape plin şi şi-a trecut mâna prin părul lui Red, în drum spre chiuvetă.

— Dacă va fi cineva preferata ta din familia asta, fetiţa mea, aceea va fi Nicole. Doar aşteaptă un pic, a zis Jackson.

Câteva ore mai târziu, Red stătea pe podeaua livingului, ajutându-l pe Jackson să asambleze un trenuleţ de jucărie sub bradul de Crăciun. Aproape terminaseră când au auzit scrâşnetul pietrişului de pe alee sub nişte cauciucuri. Brontë şi Frodo au dat buzna

străbătând camera şi aruncând şinele şi vagoanele în toate direcţiile.

Jackson a sărit în picioare şi a bătut din palme. Un zâmbet până la urechi i-a luminat faţa.

— Cee! Au venit!

— Am auzit.

Celine a apărut de la bucătărie, masându-şi scobitura dintre gât şi umăr.

Red a rămas în urmă, în vreme ce Celine şi Jackson s-au năpustit afară. De la fereastră, a privit cum câinii dădeau fericiţi ocol maşinii, lipindu-şi nasurile de fiecare nou picior care le ieşea în cale.

Nicole era înaltă şi subţire, cu bucle castanii, roşcate şi blonde. Era tunsă astfel încât părul îi era mai lung într-o parte decât în cealaltă. Soţul ei, Anthony, era un tip mai scund şi mai durduliu, cu o barbă scurtă, maronie. Băieţii lor, Noah şi Jack, au dat să alerge după câini, cu mânuţele întinse şi cu chipurile pline de bucurie.

— Aeroportul a fost un coşmar. Ne-a luat o oră să ne recuperăm bagajele. Şi la centrul de închirieri nu aveau decât chestia asta. Am cerut o maşină de dimensiune medie şi tipul de-acolo tot spunea: *Am ceva* doar un pic *mai mare.* Ha! a spus Nicole râzând.

Avea un râs la fel de muzical ca al tatălui ei.

— Stai să te ajut, Nic.

Jackson s-a repezit la ea şi a îmbrăţişat-o strâns.

— Hei, Ursuleţ, a zis el.

Ea l-a sărutat pe obraz.

— Bună, tati.

Preţ de-o clipă s-au legănat înainte şi înapoi. În cele din urmă, Nicole s-a desprins şi s-a întins spre Celine. Red s-a vârât la loc după perdele când Nicole început să cerceteze veranda din priviri.

— Red nu e aici? a-ntrebat ea.

Inima lui Red s-a zbătut şi a fluturat şi n-a auzit răspunsul lui Celine.

Grupul a intrat zgomotos în casă. Jackson a agăţat haina lui Nicole în cuier şi s-a aplecat să-l ridice pe unul dintre băieţi. L-a aruncat în sus, iar copilul a început să râdă şi să ţipe de bucurie.

— Salutare, prinţişorul meu!

Şi-au frecat nasurile. Băiatul l-a prins pe Jackson de obraji cu degetele, strângându-l până când buzele bărbatului s-au adunat într-o strâmbătură.

— Tataie!

Îi mişca gura lui Jackson ca să pară că acesta vorbeşte.

— Tataie!

Cel de-al doilea copilaş s-a izbit de picioarele lui Celine, cu mâinile întinse. Ea a lăsat bagajele

jos şi l-a luat în braţe. Băiatul s-a cuibărit la pieptul ei, cu capul vârât sub bărbia ei, şi a căscat.

— Sunt foarte obosiţi, a zis Nicole. N-au dormit deloc azi-noapte.

— Prea bucuroşi că au venit acasă la Tataie şi la Nuni.

Anthony a zâmbit şi l-a bătut uşor pe spate pe băiatul din braţele lui Celine.

— Ce mari sunt! a murmurat Celine aproape de părul cârlionţat al copilului. Mai opriţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu.

Cei şase au rămas aşa, neclintiţi, tăcuţi şi bucuroşi preţ de un moment, care s-a întins ca o gumă de mestecat încolăcită în jurul unui deget. Red a stat retrasă, privind scena ca o intrusă ce era. Nu aparţinea acelei scene, dar îşi dorea din toată inima s-o facă.

— O, Doamne.

În clipa în care s-a desprins din îmbrăţişare, ochii lui Nicole au aterizat asupra lui Red.

— Red? Tata, ce faci aici? a zis ea, prinzându-l de braţ. Prezintă-mă imediat surorii mele!

Jackson a zâmbit larg privindu-le pe amândouă.

— Vino-ncoace, Red, a zis el, chemând-o mai aproape. Ea e fata mea.

Şi-a pus mâna pe umărul lui Red şi a strâns

uşor, iar Red şi-a dat seama că tot despre ea vorbea. *Ea e fata mea. Red. Red e fata mea.*

— Bună.

A făcut cu mâna, stingheră.

— Uită-te la tine!

Nicole şi-a făcut loc printre câini şi a întins mâna.

— E minunat să te văd *de-adevăratelea,* nu pe un ecran!

Red i-a strâns mâna. Era surprinsă de forţa strânsorii lui Nicole.

— Bună, a zis ea din nou, de data asta mai încrezătoare.

Zâmbetul lui Nicole era magnetic.

— Pot să te iau în braţe? îmi place să iau oamenii în braţe. Iar tu eşti *sora mea!* Întotdeauna mi-am dorit o soră!

Mirosea a sos de mere şi a aer stătut de avion, iar părul ei îi gâdila obrazul şi urechea lui Red. Fata voia să-i spună: *Nu sunt sora ta.* Dar îmbrăţişarea lui Nicole a făcut-o să creadă că asta ar fi posibil.

Anthony surâdea într-o parte. Şi-a scos ochelarii de pe nas şi i-a şters de marginea cămăşii.

— Mă bucur să te văd, Red.

Gemenii au chiuit şi s-au foit, gata să fie coborâţi la nivelul căţeilor cu limbi curioase şi cozi năzdrăvane. Roţile bagajelor au huruit pe

parchet când Jackson le-a târât spre camera de oaspeţi.

Era clar că gemenii nu aveau chef să tragă vreun pui de somn. Pentru scurt timp, toată lumea s-a strâns în living. Nicole şi Anthony s-au aşezat pe podea, transformându-se în obstacole între copii şi grămada de cadouri de Crăciun. Red a construit la loc şinele de tren şi a pornit trenuleţul electric, distrăgându-i cu succes pe băieţi. Nicole i-a surâs recunoscătoare. Cât timp adulţii au stat de vorbă, Red a avut grijă de băieţei, aruncându-i din când în când câte o privire lui Nicole.

Era de treabă. Poate că de data aceasta va fi altcumva să aibă o soră vitregă. Poate că Nicole nu-i va întoarce pe Jackson şi pe Celine împotriva ei. Poate că o va trata pe Red exact ca pe o soră.

Mai târziu, Red şi Nicole au ajutat-o pe Celine să termine pregătirile pentru cină. Plănuiseră o cină mai devreme, înaintea slujbei de Ajun, de la biserică. Celine şi Nicole trăncăneau, mişcându-se una în jurul celeilalte, ca într-un dans bine cunoscut. Când Nicole a fost chemată pentru a schimba un scutec, Red i-a luat locul. Ea şi Celine au trebăluit într-o tăcere confortabilă, ştiindu-şi fiecare partea ei de coregrafie din bucătărie.

— Dacă nu dorm ăştia mici la noapte, mă-

ncui în hambar şi dorm cu caii, a mormăit Nicole când s-a întors, trântindu-se pe un taburet de lângă blat.

Celine a zâmbit.

— Trebuie doar să mănânce.

Nicole şi-a sprijinit capul în palme.

— Sper că vor fi liniştiţi diseară de slujba de Ajun.

— Vor fi îngeraşi. Pui tu asta pe masă?

Celine a ridicat un castron uriaş cu cartofi dulci, iar Nicole l-a luat şi a dispărut în salon.

— Red, te rog, duci tu asta? a-ntrebat Celine.

S-a întins peste blat cu un coş cu chifle. Dar dintr-odată a scos un ţipăt, scăpând coşuleţul şi ţinându-se dintr-o parte. Red a sărit de pe taburetul ei înalt, unde amesteca zahărul în ceainic, şi a încercat să prindă chiflele zburătoare înainte ca acestea să se rostogolească de pe blat.

— Te simţi bine?

Celine era cenuşie la faţă. A inspirat scurt printre dinţi. După o clipă, s-a îndreptat la loc.

— Da, da. Scuze, a spus ea, închizând ochii preţ de o clipă. Mă simt bine. Mulţumesc că ai prins chiflele.

Nicole s-a întors în bucătărie.

— Ar trebui să vedeţi fortăreaţa pe care o construiesc copiii din cadourile de Crăciun! Eu…

S-a oprit brusc.

— Cee? Ce ai păţit?

— Nimic. Sunt bine.

Celine a alungat întrebarea cu un gest. În obraji i se reîntorsese culoarea.

Nicole şi Red au schimbat o privire, iar fetiţa a ridicat din umeri, neştiind dacă ar trebui s-o trădeze pe Celine povestind ce s-a întâmplat. A luat coşuleţul cu chifle şi s-a grăbit să-l ducă în salon. În scurt timp, cele două femei au urmat-o cu restul bucatelor, chemându-i pe băieţi la masă. Red s-a aşezat, ca de obicei, lângă Celine.

— Mă simt bine, a şoptit Celine, remarcând îngrijorarea lui Red.

Fata a dat din cap, dorindu-şi s-o creadă. Dar când a prins-o de mână pentru rugăciune, degetele lui Celine erau reci ca gheaţa.

Capitolul 31

Celine a fost tăcută la cină şi aproape că n-a mâncat nimic, dar altminteri părea în regulă. Cel puţin era mai bine decât fusese la bucătărie. Când Celine a prins-o pe Red uitându-se agitată la ea a treia oară, s-a înclinat spre ea.

— Sunt bine, a asigurat-o ea. Doar că nu mi-e foarte foame.

Red s-a străduit s-o creadă.

— Aşadar, Red, ce-ar trebui să ştiu despre

tine? a întrebat Anthony la desert. Îţi place vreun sport sau să cânţi la vreun instrument?

Red şi-a înghiţit îmbucătura de plăcintă de dovleac.

— Îmi plac animalele.

Jackson a izbucnit în râs.

— S-o vezi cum se descurcă cu Tuck! Ţestoasa e înnebunită după fata asta!

— Aşa am auzit şi eu!

Nicole a luat o îmbucătură din farfuria lui Noah.

— Tata mi-a povestit că s-a pierdut şi tu l-ai găsit în mijlocul viscolului.

A privit-o impresionată pe Red.

— Mi se pare o poveste fenomenală.

Red a roşit.

— Eu l-am găsit pe el, dar Celine m-a găsit pe mine.

În noaptea aceea, când Celine apăruse din omăt şi beznă, Red a plâns de uşurare. Celine s-a uitat fix, pentru un moment, la cei doi – fetiţă şi ţestoasă –, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, apoi a adăpostit-o pe Red în braţele sale.

— Sunt aici, a şoptit ea la nesfârşit la urechea lui Red. Sunt chiar aici.

Mai târziu, când Jackson a-ntrebat cum Dumnezeu o auzise Celine pe Red prin furtună, ea doar i-a zâmbit vag fetiţei şi a ridicat din

umeri.

— Nu ştiu. Am auzit vocea lui Red pe aripile vântului, presupun, a zis ea.

Jackson a împins la o parte farfuria goală de desert şi a bătut din palme o singură dată, cu o expresie de fericire copilărească pe faţă.

— OK! Ştiţi cu toţii ce moment a sosit!

Nicole a izbucnit în râs, ştergând dârele de plăcintă cu dovleac de pe obrajii lui Noah.

— Avem timp înainte de biserică?

Jackson s-a ridicat în picioare, scoţându-l pe Jack de pe scaunul cu înălţător.

— Întotdeauna avem timp de cadouri!

— *Ca-doui!* a ciripit Noah, dând la o parte mâna mamei sale.

— Bine, omuleţule.

Nicole l-a mai şters pe Noah o dată pe faţă, apoi l-a ridicat de pe locul lui. Băieţelul s-a zbătut în strânsoarea ei şi a sărit, înainte ca ea să mai apuce să-i scoată baveţica de plastic, dând buzna în living. Nicole a scuturat din cap.

— Pregăteşte-te de haos, Red.

Cu toţii i-au urmat pe gemeni în living. Afară se întuneca deja, deşi era abia ora patru, iar încăperea strălucea datorită luminiţelor albe şi calde ale pomului de Crăciun. Jackson, cu Jack încă în braţe, l-a înhăţat pe Noah înainte ca băieţelul să se înfigă într-un cadou imens, aşezat la marginea grămezii.

— Oau, amice. Acesta e pentru Red. Vino-ncoace şi lasă-mă să te scap de baveţica asta.

Anthony s-a apropiat şi i l-a luat pe Jack din braţe.

— Băieţi, vă aduceţi aminte ce am vorbit? Deschidem fiecare un *singur cadou* în seara asta.

Nicole şi-a trecut braţul peste umerii lui Red, cu un gest plin de afecţiune.

— Tradiţia de Ajun, a zis ea. Toată lumea deschide un cadou înainte de biserică. *Unul singur.*

A ridicat vocea la ultimele cuvinte, încruntându-se uşor înspre gemeni. Apoi a clătinat din cap, a zâmbit spre Red şi a şoptit:

— Baftă multă cu asta.

Red a surâs cu subînţeles şi s-a uitat la Celine, care se sprijinea de cadrul uşii. Avea un braţ încolăcit în jurul stomacului, iar cu celălalt îşi masa umărul. Expresia îi era pierdută şi ochii – sticloşi.

— Haide, Red! Alege-l pe cel pe care vrei să-l deschizi.

Jackson a reuşit, în cele din urmă, să-i scoată lui Noah baveţica de la gât. Nicole a luat-o şi a îngenuncheat între băieţii ei, în faţa bradului. Celine a clipit, apoi a observat-o pe Red privind-o şi i-a surâs încurajator.

— Haide, a spus ea. Orice cadou doreşti.

Anthony şi Jackson îi ajutau pe copii să-şi aleagă fiecare un dar.

— Unele mici, vă rog, a zis Nicole, scuturând din cap când a văzut pachetul lunguieţ spre care se îndrepta Noah. Şi poate ceva fără gălăgie, ca să le poată lua la biserică?

Red şi-a muşcat buza, uitându-se la mormanul de cadouri. Erau atât de multe. Anthony şi Nicole adăugaseră ceva înainte de cină şi avea senzaţia că şi Jackson mai strecurase acolo câteva. Nu mai văzuse vreodată atâtea daruri sub bradul de Crăciun, mai ales atât de multe care erau pentru ea. Îi venea să plângă şi să râdă în acelaşi timp.

— Cee, n-am telefonul la mine, a zis Jackson. Filmezi tu?

S-a uitat peste umăr, în timp ce Red s-a întins pe lângă el, lăsând deoparte cea mai mare cutie, cu numele ei pe ea, şi alegând un cadou mai mic, în forma unei cărţi. Jackson s-a răsucit brusc, aproape răsturnând-o pe Red şi încredinţându-i-l pe Noah.

— Celine!

Red s-a împleticit, iar Noah – speriat şi furios că n-a mai ajuns la cadoul lui – a început instantaneu să plângă. Ţipetele sale îi zgâriau lui Red urechile. S-a întors şi l-a zărit pe Jackson prinzând-o pe Celine, care se prăbuşise înainte. A sprijinit-o, iar capul ei se rezema de pieptul

lui.

— Mi se face rău, a spus Celine, cu glas moale şi răguşit.

Nicole se ridicase în picioare. L-a urmat pe Jackson, care a fugit cu Celine afară din cameră, spre baia din celălalt capăt al holului. Lui Red i s-au înmuiat genunchii, se simţea greoaie şi inutilă. O clipă mai târziu, a auzit-o pe Celine vomitând, un zgomot care a reverberat în parchet şi în zidurile de rigips. Era un sunet violent, sfâşietor, care a îngheţat-o pe Red pe dinăuntru.

Anthony l-a luat din braţele lui Red pe Noah, care continua să urle. Băiatul s-a zbătut până când tatăl lui l-a pus pe podea din nou, lângă cadouri.

De-a lungul holului, zgomotele se auzeau în continuare. Sunete îngrozitoare şi sfâşietoare, care o făceau pe Red să tremure din toate încheieturile.

Peste câteva minute, Nicole a revenit în prag, cu ochii disperaţi şi cu glasul gâtuit.

— Anthony, sună la 911.

Şi a dispărut din nou.

Anthony şi-a scos telefonul din buzunar şi a format numărul. S-a auzit zăngănitul unor ornamente de Crăciun care s-au izbit unele de altele, iar Anthony s-a întins după Jack, care se împiedicase de cutii şi căzuse cu faţa în brad. L-

a ridicat pe Jack, care acum bâzâia, de unul dintre braţe.

— Da, avem nevoie de o ambulanţă... Soacrei mele i s-a făcut rău. Nu sunt, de fapt, sigur. Pur şi simplu...

L-a bătut uşor pe Jack pe spate, încercând să-l liniştească. Între timp, Noah începuse să sfâşie mai multe ambalaje în acelaşi timp.

— Red? Poţi să mă ajuţi? a implorat-o Anthony.

Red a inspirat scurt, concentrându-se asupra gemenilor.

— Sigur, a zis ea, întinzându-se după Jack.

Anthony i-a aruncat o privire recunoscătoare şi a ieşit val vârtej din cameră, vorbind agitat la telefon.

Jack nu era deloc mulţumit la Red în braţe şi plângea după tatăl lui. Când Red l-a strâns mai tare, a început să urle. Fata şi-a lăsat capul pe spate, încercând să-l facă să se uite la ea. Feţişoara copilului era schimonosită şi furioasă. Cu pumnişorii o împingea în umăr, zbătându-se să scape.

— Hai să mergem afară!

Glasul îi părea venit din desenele animate. Cu mâna liberă l-a prins pe Noah de mânecă. Băieţelul, cu faţa plină de bucurie, reuşise să ia cu el un camion pe care-l desfăcuse.

— *Camoonul!*

Pe hol, vomiturile erau întrerupte de nişte suspine. Red a clipit ca să-şi oprească lacrimile.

— Da, un camion. Haide! Hai să-l arătăm găinilor!

Noah era încântat. S-a repezit spre uşa din spate, iar Red a luat-o la fugă după el, cu Jack încă zbătându-se la ea în braţe. Trebuia să se îndepărteze de zgomotele care veneau de la baie. Trebuia să iasă de-acolo. *Acum.*

Red s-a balansat pe un singur picior ca să împiedice câinii să intre în casă şi a ţinut uşa deschisă pentru Noah. El s-a strecurat pe sub genunchiul ridicat al fetei şi a zbughit-o spre hambar. Trupul lui, iute ca argintul viu, a abătut atenţia câinilor de la uşă suficient cât să iasă şi Red cu Jack.

Fata a închis uşa la loc şi lumea a încremenit instantaneu. Ţipetele lui Jack au amuţit la fel de brusc cum se porniseră, iar băieţelul şi-a sprijinit capul de umărul lui Red. Îi simţea valurile fierbinţi ale răsuflării pe gât. Aerul mirosea a zăpadă. Aici nu mai auzea sunetele agonizante care veneau de pe hol. Aici putea închide ochii şi se putea preface că totul era bine.

Capitolul 32

Noah a izbit camionul de uşa nouă a hambarului.

Câinii au scheunat şi s-au înghesuit în jurul lui. Ambii băieţei tremurau deja, iar Red ştia că ar fi trebuit să le ia hainele, însă nu avusese timp. Cel puţin în hambar era cald.

Aerul dinăuntru mirosea a fân. Noah s-a dus direct la coteţul găinilor. Cârlionţii i se legănau în jurul urechilor şi, zâmbind, a întins un deget grăsunei şi încreţit. Jack stătea cuibărit în Red. Se ghemuise în braţele ei, vârându-şi mânuţele între pieptul lui şi al fetei când aceasta a încercat să-i arate găinile. Avea răsuflarea întretăiată şi greoaie.

— Haide, a spus fata, ridicându-l.

Gandalf era lângă ea, privind-o cu ochii ei maronii şi îngrijoraţi.

Noah şi-a lipit faţa de gardul de sârmă de la găini, vârându-şi nasul şi limba printr-una dintre găuri. Când şi-a pierdut interesul, s-a răsucit spre capre, care se aflau înăuntru, din cauza frigului. Şi-a trecut camionul peste baloţii de fân şi peste podelele denivelate. Red i-a arătat lui Jack cum să-i hrănească pe Billie şi pe Ţap cu nişte paie. Gruff era nepăsător şi stătea într-un colţ, alături de Lancelot şi Merlin, privindu-i pe vizitatori cu o mutră morocănoasă. Jack a stat lipit de Red cât timp fata a hrănit caprele. Pielea îi era transpirată din cauza plânsului, iar cârlionţii i se lipeau de gât.

Oare ce se întâmpla în casă? În cât timp va

sosi ambulanţa?

Şi-a alungat aceste întrebări din minte. A încercat să-l facă pe băieţelul de doi ani să-şi ţină degetele departe de dinţii ascuţiţi ai caprei. A încercat să-mpiedice vârtejul de nelinişte care i se forma în piept să se ridice în aerul de-afară.

După o vreme, Noah s-a plictisit de camion şi l-a lăsat în seama lui Billie, care l-a ros, curioasă. Băieţelul a pornit, bufnind din picioare pe planşele de lemn ale podelei hambarului, spre muntele de baloţi de paie înghesuiţi lângă perete. În cele din urmă, Jack s-a dat jos din braţe şi s-a luat după fratele lui.

Red a luat-o după ei, urmărindu-i doar pe jumătate când au început să escaladeze baloţii. În mintea ei răsunau sunetele scoase de Celine, bolnavă, urlând de durere.

Ar fi trebuit să-i spun lui Jackson. S-a aşezat pe un balot, întinzându-i lui Jack un deget de care acesta să se sprijine în timp ce urca. Vinovăţia şi teama fierbeau pe dinăuntrul ei. Ar fi trebuit să-i spună lui Jackson că Celine scăpase chiflele, că ceva era în neregulă. Dar poate că n-ar fi fost nicio diferenţă.

Hambarul scârţâia uşor în bătaia vântului ce se stârnea. Red s-a concentrat asupra propriei respiraţii. *O să fie bine. O să fie bine.*

— Şoricelul! a ţipat Noah.

Red a fost străbătută de un nou fior de

panică. A ridicat privirea spre locul arătat de Noah. Acolo, în vârful balotului de fân, stătea cel mai mare şobolan pe care l-a văzut vreodată Red.

A sărit în picioare şi s-a dat în spate. Gemenii au început să se caţere cu un entuziasm proaspăt, îndreptându-se fix spre rozătoarea argintie. Dacă asta era chestia pe care o văzuse Marvin, atunci a avut dreptate – era enorm. Animalul se uita precaut la copii, mişcând din mustăţi. Când Red a încercat să-l alunge, a şuierat la ea. Ce fel de şobolan *şuieră?* Teama s-a răsucit în inima ei ca un şurub.

— Nu-l atingeţi! s-a răstit ea.

Dar băieţii se căţărau direct spre el. Red a luat prima unealtă care i-a căzut în mâini – o greblă grea, de metal. A ridicat-o deasupra capului şi a rotit-o, ţintind spre şobolan şi spre ochii lui negri şi sclipitori.

— PLEACĂ DE-AICI!

Ţipătul ei a făcut aerul să foşnească, iar întregul morman de fân a tremurat. Cârlionţii din părul gemenilor s-au netezit sub forţa rafalei, iar degetele lui Noah s-au desprins. Red a văzut, cu groază, cum copilul cade. Nu se putea mişca, nu putea reacţiona. Noah s-a izbit de Jack, care era în urma lui. S-a auzit un zgomot îngrozitor de oase rupte când băieţii s-au lovit de podea. Şobolanul a scos un singur

chiţăit şi a dispărut în umbră, în timp ce lui Red i-a căzut grebla din mână.

Nicole a apărut brusc acolo. Red n-a auzit când intrase, dar uşa hambarului era deschisă şi Nicole alerga spre copiii ei, tropăind cu picioarele în podea. Băieţii, amândoi de data aceasta, frângeau aerul cu ţipetele lor.

— Nu! Nu nu nu, a făcut Nicole, încercând să-i ridice.

Jack s-a luptat cu ea, mai degrabă speriat decât rănit, dar Noah urla din braţele mamei sale.

— Ce făceai aici? s-a răstit Nicole, ridicând privirea spre Red.

Fata stătea acolo, neajutorată, amorţită de groază.

— Noah? Iubire, şşş, stai să mă uit la capul tău.

Nicole i-a îndepărtat cârlionţii, căutând vreo rană.

— Şşş, dragule, eşti în regulă. Jack, şi tu ai făcut buf?

Nicole l-a tras pe Jack mai aproape. În mod uimitor, băieţelul se calmase. Nu-şi desprindea privirea de fratele său, care încă urla.

A apărut şi Anthony.

— Ce s-a întâmplat?

Nicole s-a ridicat, cu Noah pe un braţ şi ţinându-l strâns pe Jack cu mâna liberă. Avea

ochii roşii.

— Băieţii au căzut. Noah s-a lovit la cap. Tare.

A privit spre Red, dar mai degrabă prin ea. Anthony s-a repezit şi l-a luat în braţe pe Jack. Cu toţii au pornit spre casă. Anthony i-a aruncat peste umăr lui Red:

— A venit ambulanţa.

I-a privit cum se îndepărtează, iar mâinile şi picioarele îi tremurau de ruşine. Ar fi trebuit să-i urmeze? Oare Nicole o mai voia acum alături de familia ei? Chiar dacă n-o mai voia, Red dorea s-o vadă pe Celine, să se asigure că e bine.

A fugit din hambar, urmând lătratul căţeilor. Pe alee era parcată o ambulanţă, ale cărei faruri străluceau dureros în lumina vagă. Trei paramedici cărau în jos, pe scări, targa pe care se afla Celine. Red s-a oprit brusc pe pietriş. Celine era alarmant de albă la faţă şi răsăritul îi dispăruse din păr. Capul i se legăna dintr-o parte în alta şi avea ochii pe jumătate închişi.

Amintirile au luat-o pe Red pe sus. *Mama ei, în ziua în care Red şi Buni au găsit-o prăbuşită în cadă, cu pastilele risipite în jurul ei ca nişte seminţe. Buni, inconştientă pe podea, când Red a coborât într-o dimineaţă, la micul dejun.*

Red nu se putea mişca, nu putea respira.

Jackson i-a urmat pe paramedici în vreme ce aceştia o urcau pe Celine în ambulanţă. Avea

haina pusă doar pe un braţ. După ce au instalat-o, el s-a răsucit, cercetând din priviri intrarea în casă. Nicole a ieşit pe verandă, însoţită de cel de-al patrulea paramedic. Niciunul dintre ei n-a văzut-o pe Red stând lângă poarta grădinii. Nicole semăna cu un robot cu mişcări smucite.

— Nic, mă duc cu ei, a strigat Jackson de pe alee.

Nicole şi-a îndreptat brusc ochii spre el.

— Sigur. Ne vedem acolo.

— Rămâneţi aici, a zis el, apoi a zărit-o pe Red.

Chipul i s-a schimonosit, de parcă i-ar fi făcut rău să se uite la ea.

— Vă sun când aflu ceva, i-a spus el lui Nicole.

Apoi s-a suit în ambulanţă, alături de soţia sa.

Red voia să alerge după ei, dar nu-şi putea convinge picioarele să se mişte. Părul îi biciuia frenetic chipul. A strâns pumnii şi şi-a ţinut răsuflarea.

Cel de-al patrulea paramedic a închis portierele din spate cu un zgomot tăios, apoi s-a urcat în faţă. Sirena a pornit şi vehiculul a întors pe alee şi a accelerat pe strada înfundată.

Red a urmărit ambulanţa din priviri până când girofarul scânteietor a dispărut în noaptea care se lăsa. Când s-a uitat din nou spre casă,

veranda era goală, iar uşa de la intrare era închisă.

Era singură.

Capitolul 33

O oră mai târziu a sunat telefonul. Red s-a strecurat la bucătărie şi a găsit-o pe Nicole sprijinită de blat, ascultând cu atenţie.

— OK. Cât timp?

Tăcere.

— De ce aveţi nevoie?

O tăcere mai lungă. A ridicat capul şi a dat cu ochii de Red.

— Am înţeles. Nu, e-n regulă. Aha. OK. Unde...?

Red a privit-o cum răsfoieşte printr-un teanc de hârtii aflate pe capătul blatului şi cum scoate de-acolo o carte de vizită.

— Dap, am priceput. E-n regulă, tată, serios. Nu, nu-ţi face griji. E OK.

Şi-a dus palma la ochi, ascultând.

— Încearcă să nu-ţi faci griji. Ne ţii la curent? Da. OK. Te iubesc.

Telefonul a ţiuit când Nicole a închis. Tăcerea s-a înghesuit în spaţiul lăsat în urmă. Nicole a expirat prelung şi şi-a rotit gâtul.

— Celine e în operaţie, a zis ea, cu privirea în jos. Îi scot vezica biliară şi apendicele.

Red s-a mutat de pe un picior pe altul. Nicole şi-a apăsat din nou degetele peste ochi, apoi s-a răsucit şi, în cele din urmă, s-a uitat la Red.

— O să fie bine, Red. Sunt sigură c-o să fie bine.

Avea o expresie împietrită, indescifrabilă.

Noah se oprise din plâns de ceva vreme. Acum casa amuţise, în afara rafalelor periodice de vânt de la ferestre. Pe Red o durea capul de cât încerca să-şi ţină furtuna pe dinăuntru.

— Băieţii s-au culcat, a zis Nicole.

Se sprijinea pe blat, cu degetele prinse de marginea acestuia.

— Red…

Glasul i s-a frânt. Şi-a dres vocea.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat în hambar.

Red a-ncercat să înghită, dar parcă avea nisip în gură. N-a răspuns, aşa că Nicole a adăugat:

— Nu prea… nu pot să-mi scot din cap ce-am văzut când am intrat acolo.

Red s-a încruntat. Nu putea să explice. Chiar dacă ar fi voit, n-ar fi avut nicio logică pentru Nicole. *A fost vântul. Nu l-am mai putut controla. Nu voiam să se întâmple aşa. Nu ştiam că eşti acolo.*

Din toate cuvintele care s-au rostogolit prin mintea lui Red, doar ultima frază a ieşit la

suprafaţă. Cea greşită.

— Nu ştiam că eşti acolo.

Ochii lui Nicole erau ca soarele. Enormi, arzători, furioşi.

— Nu ştiai că sunt acolo?

Vocea îi era din ce în ce mai înaltă şi mai piţigăiată, cu fiecare cuvânt rostit.

— Ce vrei să-mi spui, mai exact? Că dacă n-aş fi fost acolo, mi-ai fi lovit copiii cu grebla aia?

Pământul părea să se cutremure sub tălpile lui Red. *Grebla?* Nicole era furioasă din cauza greblei? A încercat să-şi dea seama de logica situaţiei, să-şi imagineze ce văzuse Nicole când intrase în hambar.

— Eu… nu!

Dar cuvintele ei erau prea mici, prea slabe în faţa furiei lui Nicole.

— Voiai să le faci rău copiilor mei?

Nicole s-a apropiat. Red a făcut un pas în spate, poticnindu-se. *Nu nu nu!*

Ceva greu şi negru a trecut pe lângă picioarele lui Red. Gandalf. Câinele s-a aşezat între cele două, cu capul sus şi cu coada ridicată. În această poziţie, părea şi mai mare ca de obicei. Stătea cu faţa la Nicole, adăpostind-o pe Red în spatele trupului său.

O secundă mai târziu, a apărut şi Anthony.

— Ce se întâmplă?

Glasul lui a părut s-o trezească pe Nicole din

furia sa.

S-a retras şi şi-a acoperit faţa cu mâinile. Când le-a lăsat în jos, vâlvătaia se domolise.

— Red trebuie să plece. Va trebui s-o sunăm pe asistenta socială să vină s-o ia. Numărul de telefon e pe masă.

Capitolul 34

Red a închis uşa camerei ei, încuind-o pe Gandalf pe dinafară, şi s-a aşezat pe pat. Furia, ruşinea şi confuzia îi asaltau inima. Cum a putut Nicole să creadă că le făcea vreun rău băieţilor? Ea doar încerca să scape de şobolan. Nicole nu-l zărise? Pe acel şobolan uriaş şi şuierător care probabil i-ar fi retezat degetele lui Noah cu colţii lui dacă s-ar fi apropiat mai tare?

O şoaptă rece a străbătut-o. Dar ea *le făcuse rău.* Vântul *ei* îi dărâmase la podea. Nu a vrut să se întâmple una ca asta şi totuşi era vina ei.

Indiferent cât de mult se străduia, continua să piardă controlul. Nu voia să fie înspăimântătoare sau primejdioasă. Nu voia să facă rău nimănui.

Voia ca vântul ei să protejeze, nu să rănească. Aşa cum vântul mamei lui Red făcuse odinioară pentru ea*. Înainte*. Înainte ca pastilele s-o transforme într-o fiinţă pe care Red n-o mai recunoştea.

Dar vântul lui Red nu era aşa. Întotdeauna fusese ca vântul *de după* al mamei sale. Haotic. Lipsit de control. Distructiv.

Dacă vântul ei n-ar fi existat, băieţii n-ar fi căzut. Noah nu s-ar fi lovit; Nicole nu s-ar fi înfuriat. Iar Red n-ar fi aşteptat-o pe domnişoara Anders să vină şi s-o ia. Din nou.

Gandalf a scheunat pe hol, dar Red a ignorat-o şi s-a ghemuit în pat. De ce vântul ei trebuia să fie rău? De ce nu-l putea controla?

S-a gândit la frunzele pe care le-a trimis în zbor pentru căţei. S-a gândit cum Celine îi auzise glasul prin viscol. De când venise la familia Groove, fusese în stare să-şi controleze puţin vântul. Dar, categoric, nu suficient.

Poate că asta se putea schimba.

Gândul acesta a făcut-o să spere. *Poate că asta se putea schimba.*

Atât de multe lucruri se schimbaseră de când a sosit la familia Groove. A început să creadă din nou în lucrurile imposibile. Mama ei s-a întors. L-a găsit pe Tuck. Poate că şi vântul i se va schimba. Poate că-l va face să fie bun.

Poate că Celine şi Jackson n-o vor da afară când ea îşi va putea stăpâni mai mine vântul.

Dar cum?

Jumătatea rămasă în picioare a stejarului de lângă fereastra dormitorului ei a scârţâit ca o balama neunsă. Ningea din nou, un milion de

dorinţe ca fulgii de păpădie, scânteind şi evaporându-se înainte de a atinge pământul. S-a gândit vag că, până la urmă, era un Crăciun alb.

Două ore mai târziu a sosit un asistent social. Nu era domnişoara Anders. Un nou val de frică a cuprins-o. Asistentul social – Peter Nu-Mai-Ştiu-Cum – a zis:

— Eşti gata de plecare?

Red a dat din cap. Anthony era acolo, dar nu şi Nicole. Probabil că nu voia să aibă de-a face cu Red. Gandalf şi ceilalţi câini şi-au lipit nasurile de picioarele ei, dar n-au scheunat şi nici n-au sărit.

— În seara asta o să stai la familia Kline, a spus Peter.

A strâns cu putere bareta rucsacului său. *Nu la familia Kapule?* Soţii Kapule erau familia de sprijin pentru familia Groove. Dacă nu se ducea la ei, asta nu-nsemna decât că nu mai era în plasament temporar la Celine şi Jackson.

Peter tot vorbea, dar Red nu auzea nimic din ce spunea ea. Asta era. Pleca. Nimic altceva nu mai conta.

Uşa din faţă s-a deschis brusc, izbindu-se de perete. Peter şi Anthony au tresărit, iar trei dintre câini au schelălăit şi s-au pitit. Red a închis ochii, iar vântul ei a întors pe dos toată casa. Nu avea niciun sens să-ncerce să-l

stăpânească. Vântul ei nu va fi bun niciodată. *Ea* nu va fi bună niciodată.

Un nas rece a împuns-o în palmă. S-a uitat în jos la Gandalf, care-i lingea degetele. Teama lui Red s-a domolit un pic.

— Trebuie să mergem, a zis Peter.

S-a apropiat precaut de uşă, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu i se trântească în nas.

Gandalf a rămas pe verandă, holbându-se după ei. Copacii care mărgineau aleea s-au înclinat când a trecut maşina, iar norii au acoperit stelele. Peter a dat radioul pe colinde, dar Red de-abia auzea muzica. Nu auzea decât urletul furios al vântului dinăuntrul ei.

Capitolul 35

ÎNAINTE

Auzea râsetele venind din capătul culoarului. Şi muzica. Părea a fi o petrecere.

Red, pe atunci în vârstă de trei ani, s-a dat jos de pe salteluţa ei, aşezată pe podeaua dormitorului, şi a încercat să deschidă uşa, dar aceasta era închisă pe dinafară. A tras de clanţă şi a strigat-o pe mama ei.

Mama însă n-a venit.

A bătut cu mânuţele în uşă. Şi ea voia să se joace! Paşi. Apoi uşa s-a mişcat. Red s-a dat în

spate, entuziasmată. Venise mama ei. O s-o ia la petrecere!

Un bărbat a deschis însă uşa. Red era atât de surprinsă, încât nici n-a tresărit când acesta a luat-o în braţe. Mirosea a pământ, a transpiraţie şi a ceva dulce.

— Ce-ai păţit, fetiţo? a-ntrebat el, cu faţa prea aproape de a ei.

Red a strigat-o pe mama ei, de data asta mai tare.

— Vrei şi tu la petrecere, prinţesă?

A gâdilat-o pe picioare şi pe burtică şi avea nişte degete atât de aspre încât îi răneau pielea. Red a ţipat şi l-a împins de umeri. El a izbucnit în râs.

Brusc, uşa s-a dat de perete şi a apărut mama.

— Ce faci cu copilul meu? a-ntrebat ea, întinzând mâinile după Red.

Ţipetele fetiţei se transformaseră în suspine sufocante. Bărbatul a fentat mâinile Wandei, de parcă Red ar fi fost o minge de fotbal şi acesta ar fi fost un meci.

— Făceam şi noi cunoştinţă unul cu celălalt!

— Dă-o-ncoace, Taps. E speriată!

El a izbucnit în râs.

— Neah! Îl iubeşte pe unchiul Taps!

A ocolit-o pe Wanda şi şi-a lipit buzele de gâtul lui Red, suflând cu putere. Fetiţa a urlat,

înspăimântată de violenţa gestului şi de buzele ude apăsate pe pielea ei.

Din senin, o rafală furtunoasă l-a izbit pe Taps, lipindu-l de perete. Părul rar i s-a dat pe spate şi ochii i s-au umplut de lacrimi. I-a dat drumul lui Red, iar mama a smuls-o din aer, înainte să cadă. Părul Wandei era ca o creatură sălbatică şi dezlănţuită în mijlocul stihiilor. A strâns-o pe Red aproape de trupul ei şi s-a înclinat apoi înspre Taps.

— Să nu mai pui mâna *niciodată* pe copilul meu! Auzi? Niciodată!

Red şi-a înfipt degeţelele în tricoul mamei şi şi-a vârât căpşorul sub bărbia acesteia. În prag a apărut al doilea bărbat, cu ochii căscaţi de uimire. Wanda s-a îndepărtat de Taps şi vântul s-a calmat imediat.

— Ricky, tu şi Taps ar trebui să vă căraţi.

Taps s-a prelins pe perete ca o pată, iar Ricky l-a cules de pe jos şi l-a pus pe picioare. Au ieşit amândoi în grabă din apartament.

O briză blândă bătea peste braţele, picioarele şi faţa lui Red, răcorind locurile care o dureau.

— Acum eşti în siguranţă, a şoptit mama ei.

Iar Red a crezut că e adevărat.

DUPĂ

— Nu poţi face asta la nesfârşit!

Buni a izbit un coş cu rufe de pat. Acesta a ricoşat, iar hainele au explodat în toate părţile şi s-au risipit pe podea. Wanda a prins-o pe Red de braţ şi a ridicat-o de pe pat.

— E copilul *meu.*

— Da, este. Dar pare că uiţi asta. Îţi petreci fiecare seară în oraş. Nu poţi păstra nicio slujbă. Red are nevoie de tine *să fii aici,* Wanda! Are cinci ani. Are nevoie de mama ei.

— Acum sunt aici, nu-i aşa? a mârâit Wanda. Haide, Red. Plecăm.

Degetele ei erau înfipte dureros în braţul lui Red şi fetiţa a încercat să se tragă înapoi, văicărindu-se. Wanda aproape că a târât-o până în hol.

— Nu face asta, Wanda! N-o lua aşa!

— Tocmai ai zis că are nevoie de mama ei, a zis Wanda, întorcându-se spre Buni. Aşa că sunt mama ei şi o duc acasă!

Red s-a desprins din strânsoare şi a încercat să fugă la loc în dormitor. Wanda a dat s-o urmeze, iar Buni s-a pus între ele.

— Nu aşa, a spus ea.

— Dă-te la o parte din calea mea, *mamă.*

Buni a ridicat bărbia.

— De data asta nu te las s-o iei, Wanda. Nu e siguranţă lângă tine. Nu aşa.

— Haide, Red, s-a răstit Wanda.

Red s-a prins, prin spate, de picioarele lui Buni. Wandei i s-a zbătut ochiul. Avea părul aţos şi pielea cenuşie şi temă. Pe mâini avea cruste pe care şi le tot scărpina cu unghiile ei ştirbite.

— Haide, a repetat ea, întinzând o mână.

Red a clătinat din cap.

— Nu vreau.

Preţ de o clipă, mama ei nu s-a clintit. Şi apoi, înainte ca Red să-şi dea seama ce pe petrece, un zid de aer s-a lovit de ea şi de Buni, dărâmându-le. Buni a aterizat peste Red, iar fetiţa a simţit cum s-a rapt ceva. Vântul mamei sale vâjâia prin încăpere.

— Încetează! a strigat Buni.

Wanda a urlat furioasă, s-a răsucit şi a dispărut pe culoar, luându-şi vântul cu ea. Red i-a auzit paşii bufnind pe scări, urmaţi de o uşă trântită.

Buni s-a ridicat în capul oaselor şi a luat-o pe Red în braţele sale. A întrebat-o, plângând:

— Te simţi bine, fetiţo?

Red îşi simţea încheietura zvâcnind şi îi tremura tot corpul, dar nu avea nicio lacrimă în ochi. Buni a scos un geamăt înăbuşit când a văzut încheietura fetiţei, care se umfla deja. Dar Red nu simţea durerea. Nu simţea decât povara gândului că mama ei plecase din nou. Şi că era vina ei.

Capitolul 36

În acea dimineaţă târzie de Crăciun, când a sunat telefonul, Red era încă în pat. A spus c-o doare stomacul când doamna Kline a venit să o cheme la micul dejun şi a refuzat să deschidă cadourile din jurul bradului. Ştia că stricase Crăciunul familiei Kline. Era mai bine dacă stătea deoparte.

— Red, scumpo. E domnul Groove la telefon.

— Jackson?

Red s-a ridicat dintre perne. O suna Jackson? Aici? Doamna Kline a zâmbit.

— Da, drăguţă.

I-a întins un telefon galben fără fir. Red l-a luat, simţind plasticul rece lipit de ureche.

— Hei, puştoaico.

Glasul lui Jackson era răguşit.

— Ce face fata mea?

Red a şovăit, trăgând cu coada ochiului la doamna Kline. Fusese sigură că n-o să-i revadă în veci pe soţii Groove. Că nu le va mai auzi niciodată glasul. Sau că, dacă le-ar fi auzit, acestea ar fi fost pline de furie, cum fusese al lui Nicole. Dar, în afară de faptul că părea obosit, Jackson vorbea… ca Jackson.

Red voia să spună *îmi pare rău.* Voia să spună *N-aveam de gând să le fac vreun rău.* Voia să spună *Vreau să vin acasă*. În loc de

toate astea, a zis:

— Cum e Celine?

— Se odihneşte. Operaţia a decurs bine. I-au scos fierea şi apendicele.

— O să fie bine?

— Da, o să fie.

Glasul parcă îi era agăţat într-un cârlig invizibil.

— O să fie. O s-o mai ţină internată câteva zile. Pentru nişte analize.

Vocea i s-a poticnit din nou, iar Red s-a încruntat. Ceva nu era în regulă. Ceva ce Jackson nu-i spunea.

— Tu te simţi bine? a-ntrebat el.

— De ce nu mă pot duce la mama?

Îşi simţea vorbele amare pe vârful limbii.

— De ce a trebuit să mă trimiteţi la familia Kline? Mă pot duce acasă la mama!

Jackson şi-a dres glasul.

— Red, ştii bine că judecătorul a zis că mama ta nu e încă pregătită. Noi…

— Ba e! Este pregătită! Nu vreau să mă-ntorc la loc în sistemul ăsta cretin. E destul de pregătită!

— Să te întorci la loc…? Red, ascultă-mă. Nicole mi-a spus că ieri s-a întâmplat ceva.

Asta era. Motivul pentru care n-o mai voiau. *Nicole.* Nicole, care a văzut ceva greşit. Nicole, care n-a lăsat-o să explice. Nicole, care era fiica

lor *adevărată.* Red s-a întins pe o parte şi s-a ghemuit, strângând cu putere telefonul între pernă şi faţa ei.

— A spus că şi-a ieşit din fire şi a fost nedreaptă faţă de tine. Şi se temea că nu ai înţeles poate de ce a trebuit să vină asistentul social.

Red a scâncit. Nu se putea abţine.

— O să discutăm despre asta mai târziu, dar vreau să ştii că *singurul* motiv pentru care te afli la familia Kline este că Nicole şi Anthony nu sunt autorizaţi să aibă grijă de tine în absenţa mea sau a lui Celine. Iar familia Kapule e plecată din oraş de Crăciun. A fost doar o situaţie de urgenţă. OK?

Familia Kapule e plecată din oraş. Dintr-odată s-a simţit cuprinsă de uşurare şi s-a ridicat din nou în capul oaselor. Cum de uitase că familia Kapule plecase în Hawaii? Jackson a continuat:

— Nicole se simte îngrozitor din cauza celor petrecute. Nimeni n-a intenţionat să te deruteze sau să te supere. Îmi pare rău că n-am vorbit eu însumi cu tine. Ne poţi ierta?

Avea gâtlejul uscat şi solzos ca labele lui Tuck.

— N-o să mă… daţi afară?

În telefon s-a auzit o răsuflare întretăiată.

— Nu! O, Red, nu. Nu, nu te dăm afară. Nu

te vom da afară *niciodată.* Indiferent ce se va întâmpla. Întreaga situaţie a fost o neînţelegere şi-mi pare rău. Dar suntem în continuare căminul tău, Red.

Nu voiau s-o dea afară. Îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Cu toate astea, voia să se întoarcă la mama ei – nu-i aşa? Era atât de rău că, dintr-odată, voia să stea cu Celine şi Jackson? A închis ochii.

— OK, a şoptit ea.

— OK.

În telefon s-au auzit paraziţi şi sirena îndepărtată a unei ambulanţe.

— Ar fi bine să mă duc înăuntru. Vrei să le mulţumeşti tu soţilor Kline din partea mea că te-au găzduit?

Red a întrebat:

— Pentru cât timp?

— O să te iau mâine, dacă nu intervine vreo schimbare pe aici. Te descurci încă o noapte?

Încă o noapte. Doar una. Nu tot restul nopţilor vieţii ei. O singură noapte. Putea face asta.

— Da.

— Ce fată cuminte.

Red a simţit un zâmbet în vocea lui Jackson.

— Spune-i lui Celine că…

Glasul i s-a topit. Voia să spună o *iubesc.* Voia să spună *Mi-a fost atât de frică.* A spus

doar:

— Mă bucur că se simte bine.

— O să-i spun. Şi eu mă bucur că se simte bine.

— Jackson?

— Ce e, scumpa mea?

— Crăciun fericit!

El a mormăit, ca şi cum aceste vorbe erau o lovitură în coaste. De parcă ar fi uitat că era sărbătoare.

— Crăciun fericit, Red.

Seara următoare, când Jackson a venit s-o ia, şi ultimii nori de furtună se calmaseră, iar aerul era tăios şi rece. A intrat în foaierul casei familiei Kline, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele hainei şi cu umerii ridicaţi până la urechi.

— Hei, puştoaico, a zis el.

Avea un zâmbet cam pierdut. Când Red s-a uitat mai atent, a văzut că Jackson avea ochii roşii, ca şi cum ar fi plâns.

— Haide, Red, a zis doamna Kline, făcându-i semn să se grăbească.

Red şi-a înghiţit nodul din gât şi şi-a luat rucsacul. Jackson şi-a mutat prea iute privirea de la a ei, dând mâna cu doamna Kline.

— Mulţumesc frumos. Sper că nu v-am stricat planurile de sărbători.

— Deloc, a spus ea. De-asta suntem aici. Acum aveţi numărul meu de telefon?

Jackson a dat din cap.

— Îl avem. Mulţumim.

— Ne puteţi suna oricând. Dacă putem, vă ajutăm! Acesta e mottoul nostru.

I-a zâmbit lui Red.

— Iar tu, domnişoară. Mulţumesc că ai petrecut Crăciunul cu noi.

A tras-o pe Red într-o îmbrăţişare băţoasă.

— Hai să mergem acasă, a zis Jackson, ţinându-i uşa.

Pe drumul de întoarcere la fermă, Red i-a povestit despre filmele de Crăciun la care se uitaseră şi i-a arătat cartea pe care i-o dăruise doamna Kline. Jackson n-a spus mai multe despre Celine, în afara faptului că Nicole şi Anthony o ajutaseră să se instaleze acasă. Conversaţia lor nu era lejeră ca de obicei. Clopoţeii din capul lui Red zornăiau ameninţător. *Ceva e greşit. Ceva e greşit.*

Când au intrat pe alee, cu roţile maşinii scârţâind pe pietriş, Jackson a oprit motorul şi a rămas neclintit.

Camioneta a amuţit şi s-a oprit. Red aştepta. În cele din urmă, Jackson şi-a revenit, şi-a alungat expresia bântuită din priviri şi a zâmbit.

— Hai să intrăm.

Voia să urle în faţa acestor mistere. Voia

răspunsuri şi cuvinte şi să înţeleagă. Dar, pe de altă parte, nu voia nimic din toate astea. Îi plăceau la fel de mult siguranţa tăcută din maşină şi faptul că nu ştia nimic.

Celine era învelită într-o pătură şi stătea în balansoarul ei din living. Red s-a simţit imediat uşurată când a văzut-o. Se temuse că Celine nu va mai veni deloc acasă. Dar senzaţia iniţială de uşurare a pălit când a privit-o mai îndeaproape pe mama ei adoptivă. Părul lui Celine era pleoştit şi lipsit de viaţă. Obrajii îi erau palizi ca hârtia, iar ea părea mai slabă, deşi trecuseră doar câteva zile.

Dar cea mai rea parte erau ochii. Verdele lor era pal şi sticlos, iar pleoapele îi erau umflate.

Şi ea plânsese.

Capitolul 37

Celine avea un zâmbet ostenit, dar cald. I-a strâns mâna lui Red şi şi-a dus-o la faţă.

— Te-aş îmbrăţişa, dar nu e prea distractiv să mă mişc, a zis ea. Eşti bine?

Red a dat din cap şi a ridicat din umeri în acelaşi timp.

— Dar tu?

Gandalf a venit grăbită la Red, lipindu-şi nasul umed de palma ei. Fata a scărpinat-o pe urechi, dar nu şi-a luat privirea de la Celine.

— Ia loc, scumpo, a zis Celine.

A aşteptat ca Red să se aşeze pe canapea, cu pantofii scoşi şi picioarele vârâte sub ea. Gandal nu i s-a alăturat lui Red, ci s-a postat lângă Celine şi şi-a sprijinit capul de picioarele ei Celine a mângâiat urechile mătăsoase ale câinelui la nesfârşit. A inspirat apoi profund.

— Era ceva ciudat cu fierea şi cu apendicele meu. Medicii erau îngrijoraţi şi voiau să facă nişte analize. Nu voiam să te speriem, aşa că nu ţi-am spus ieri.

A zâmbit împăciuitor.

— Sincer, credeam că analizele vor dura mai mult.

Dar azi, chiar înainte de a mă externa, medicul a venit cu rezultatele.

Glasul îi era stabil şi calm, dar emoţia răzbătea la suprafaţă.

— Veştile n-au fost bune.

Jackson mărşăluia prin cameră. Şi-a trecut o mână peste faţă, apoi şi-a privit palmele de parcă ar fi dorit să verifice dacă mai erau acolo.

— E cancer, a zis Celine.

Teama a sclipit în aer în jurul pielii lui Red. *Cancer.* Mai văzuse cancer. Ştia ce făcea.

— Se numeşte…

Celine a făcut o pauză, uitându-se la Jackson.

— Mă rog, are un nume lung. Dar pe scurt i

se spune PMP.

— Pseudomixom peritoneal, a spus Jackson.

Celine s-a întins şi l-a luat de mână, oprindu-i plimbarea agitată. I-a sărutat palma, apoi şi-a lipit obrazul de ea. Mâna lui îi acoperea cu uşurinţă întreaga faţă. Părea atât de mică şi de fragilă. El a inspirat scurt.

Buni, subţiindu-se în fiecare zi. Buni dispărând ca respiraţia de pe o fereastră.

Red şi-a înfipt degetele în cusătura pernelor canapelei.

— E... rău?

— E cancer, a zis Celine, cu un aer obosit. Cancerul e înspăimântător indiferent de felul său. Dar vestea bună e că l-au prins într-un stadiu incipient. Doctorul a zis că tratamentul poate fi eficient dacă e depistat suficient de devreme.

Celine încă o mângâia pe Gandalf pe urechi.

— Mi-am petrecut ultimele câteva ore citind despre asta online. Ceea ce este o idee foarte, foarte proastă. Cine să ştie că internetul e plin de veşti proaste şi filme cu pisici?

Jackson a scos un sunet care era o combinaţie între tuse, râs şi suspin. Celine l-a strâns din nou de mână, apoi s-a uitat la Red în felul acela care o făcea pe fetiţă să se simtă prezentă şi importantă.

— Vrei să-ţi povestesc mai multe despre

asta chiar acum?

Red a clătinat din cap. Apoi a încuviinţat. A ridicat din umeri. A încuviinţat din nou. O briză neliniştită îi cutremura pielea, dar ea aproape că n-a observat.

Vânătăile ce se întindeau ca nişte pete de ceai peste braţele lui Buni. Pielea lui Buni, rece, uscată ca hârtia la atingere.

— Mai bine îmi pui tu întrebări cânt te simţi pregătită. Întreabă-mă tot ce vrei să afli, iar eu îţi voi răspunde cinstit. Până atunci nu-ţi spun nimic. E bine aşa? a-ntrebat Celine.

Red a încercat să se gândească la o întrebare care să aplaneze un strop din explozia îngrozitoare care era cancerul. Paginile revistelor de pe măsuţa de cafea au foşnit. Gandalf a adulmecat aerul, privind-o pe Red.

— O să faci chimioterapie? a-ntrebat fetiţa.

Ea şi Buni jucând cărţi în timpul primelor şedinţe de chimioterapie, cele care o făceau pe Buni să se simtă atât de rău, dar n-au scăpat-o complet de boală.

— Nu sunt sigură, a zis Celine. Depinde de cursul tratamentului asupra căruia vom cădea de acord. Sunt multe întrebări la care trebuie să găsim răspuns. Mai întâi, trebuie să găsim un medic specializat în PMP. Săptămâna aceasta mă-ntâlnesc cu un oncolog, aşa că atunci voi afla mai multe.

Buni dormind atât de profund încât nu se putea trezi, nici măcar când Red plângea pe pat, alături de ea.

— Ce se va întâmpla cu mine?

Ultima ţiuitură prelungă a monitorului cardiac al lui Buni.

— Va trebui să discutăm cu domnişoara Anders.

Jackson s-a mutat pe un fotoliu şi s-a cufundat în el.

— Nu ştiu care e procedura.

Celine a dat din cap.

— O voi suna chiar mâine.

Buni moartă. Buni moartă şi nimeni rămas acolo să aibă grijă de Red când mama ei uita să se întoarcă acasă.

Red a început să tremure. Şi-a strâns pumnii, cu unghiile înfipte în podul palmelor.

— Deci va trebui să plec? a-ntrebat ea, apoi a adăugat, cu înflăcărare: Chiar dacă mi-aţi promis că pot rămâne aici? Trebuie să plec din nou?

Celine părea surprinsă.

— Ah, Red, nu! Nu, nu. Nu asta voiam să spunem. Spuneam doar că nu ştim ce urmează să se întâmple, orice-ar fi. Tu faci parte din familia noastră. Ne aflăm în situaţia asta împreună.

Dar Red nu asculta. A sărit în picioare, iar

revistele de pe masă au zburat şi s-au risipit pe jos. Părul îi flutura sălbatic în jurul obrajilor.

— Vreau să locuiesc cu mama!

Voia să spună: *Măcar ştiu ce să fac când mama pleacă.* Voia să spună: *Dacă mă părăseşti, cum o să mai aud stelele?* Voia să spună: *Dacă mă părăseşti, o să fiu şi mai singură decât atunci când m-a părăsit Buni.* Lacrimile au înecat-o, i-au absorbit vorbele.

— Red…

— NU!

Glasul lui Red s-a frânt, iar pieptul i-a tresărit violent.

— Nu mai vreau să stau aici! Deja m-aţi trimis o dată de aici! Urăsc locul ăsta! Vreau la MAMA!

Şi atunci Celine a început să plângă. Suspine copleşitoare care-i făceau tot trupul să se cutremure. Şi-a acoperit faţa, cerându-şi iertare printre degete şi printre suspine. Şi-a încolăcit un braţ în jurul mijlocului şi a gemut, ca şi cum fiecare suspin o despica pe jumătate. Gandalf a scheunat şi şi-a pus lăbuţa pe piciorul ei, iar Jackson a fugit spre ea, îngenunchind în faţa ei. Şi el plângea.

Red era stânjenită de suferinţa lor necamuflată. Stânjenită şi furioasă şi înspăimântată. Voia să se ducă la ei, să-i lase s-o ia în braţele lor şi s-o strângă la piept. Dar în

acelaşi timp îşi dorea s-o ia la fugă. Cât de departe putea. Departe de lacrimi, de cancer, de orice sentiment frânt şi imposibil care o copleşea.

S-a dat dat în spate, lovindu-se de canapea, apoi s-a răsucit şi a fugit.

Capitolul 38

Nu a venit nimeni după ea şi Red s-a bucurat. S-a oprit în dreptul uşii din spate doar cât să-şi îndese picioarele în cizmele ei de cauciuc şi a ieşit în bezna nopţii. Pământul era acoperit cu un strat subţire de zăpadă şi cu raze de lună, iar lumina galbenă din faţa hambarului a atras-o ca un magnet. A deschis uşa şi s-a strecurat în întunericul mătăsos şi cald. Hooves s-a mişcat şi unul dintre cai a nechezat de întâmpinare. Un cor de cotcodăceli somnoroase s-a ridicat din coteţul găinilor, apoi a amuţit la loc.

A stat aşa mult timp, în întuneric. Doar lampa care-l încălzea pe Tuck îşi arunca lumina portocalie în ţarcul din spatele hambarului. Degetele i-au bâjbâit pe perete, găsind, într-un final, întrerupătorul. Dintr-odată, hambarul a început să sclipească plin de steluţe mute şi rotitoare.

Cancer.

Picioarele îi trăgeau cu greu trupul înainte, pe lângă găini şi pe lângă boxele cailor. Pe lângă Fezzik, care a dat din cap, salutând-o ca de obicei, şi pe lângă capre, care au clipit spre ea, în vreme ce Lancelot s-a uitat urât şi Merlin părea indiferent. Zăvorul porţii lui Tuck s-a închis cu un zgomot subtil în urma ei după ce a intrat în ţarcul lui. Ţestoasa şi-a legănat capul către ea şi apoi s-a îndreptat cu totul înspre Red.

A înaintat cu greu, sprijinită de perete. Lemnul era cald datorită radiatorului. A luat un morcov care căzuse din farfurie. Broasca s-a apropiat, cu ochii ei negri şi sclipitori ca nişte pietre negre. Red şi-a trecut mâna peste cicatricea lui profundă.

— Tu mai ţii mine? l-a întrebat pe Tuck.

Era o întrebare tâmpită. Desigur că ţinea minte. Durerea n-a trecut cu adevărat niciodată. A fost acoperită de o cicatrice. A amorţit. Dar umbra ei a rămas mereu acolo.

— Urăsc lucrul ăsta, a şoptit ea.

Tuck a clipit.

— Urăsc lucrul ăsta, Tuck. Urăsc faptul că familia ta te-a abandonat. Urăsc faptul că primii oameni care te-au găsit ţi-au făcut rău.

Şi-a lipit mâinile de ochi, suspinând.

— Urăsc faptul că ai ajuns aici, în sfârşit, şi Celine şi Jackson te iubesc, apoi am venit *eu*... şi

vântul…

Cuvintele au tăiat-o ca un cuţit în capul pieptului. A gemut, ghemuindu-se.

— Vântul… meu… te-a rănit… şi pe tine.

Ţestoasa s-a întors spre ea. Genunchiul ei îndoit şi solzos a lovit-o peste fluierele picioarelor. Ea şi-a mişcat trupul astfel încât Tuck să poată veni mai aproape. Animalul şi-a ridicat faţa spre Red. Ea şi-a tras nasul, gâfâind. Tuck şi-a înălţat capul şi şi-a lipit nasul de braţul ei.

— Urăsc faptul că te-ai pierdut, a şoptit ea, mângâindu-l pe gât.

Ţestoasa a oftat atât de profund, încât tot trupul i s-a pleoştit, lăsându-se la podea.

— Iar acum Celine e bolnavă. Mereu ţi se întâmplă lucruri rele, Tuck. Oriunde te-ai duce. Nu e corect.

Tuck a legănat lent din cap. Genunchii lui şi marginea ascuţită din faţă a carapacei s-au lipit de ea. Fata a inspirat profund şi tremurat, ştergându-şi apoi nasul şi ochii. Lumina globului de discotecă dansa în jurul lor, mângâind carapacea, părul, faţa fetei, picioarele solzoase ale ţestoasei.

— Nu e corect, a repetat ea.

Uneori, întreaga viaţă a lui Red părea guvernată de această propoziţie: *Nu e corect.* Buni, mama ei, vântul… Iar acum Celine era

bolnavă.

— Am fost rea cu ea, i-a şoptit lui Tuck.

Acesta a clipit.

— Cred că nici asta n-a fost corect, nu-i aşa?

Fetiţa a oftat. Nu era ca şi cum Celine s-ar fi îmbolnăvit intenţionat, doar ca s-o supere pe Red. Buni cu siguranţă nu făcuse asta.

— Şi eu urăsc cancerul, Ruby dragă, spunea ea. Dar nu are sens să te-ntrebi dacă e sau nu corect. Tot ce pot face e să-ncerc să fac lumea asta mai bună cât timp sunt încă aici.

Buni *făcuse* lucrurile mai bune, indiferent de cât de bolnavă era. Poate nu pentru lumea-ntreagă, dar pentru Red cu siguranţă. Dansase ca să readucă obiectele stricate la viaţă. Îi arătase lui Red cum să creadă în lucrurile imposibile. O făcuse pe Red să râdă.

Suferinţa dorului de Buni care-şi făcuse culcuş în inima lui Red a început să zvâcnească. Fata şi-a trecut degetele peste modelul de pe carapacea lui Tuck. Nu erau multe lucruri din viaţa ei pe care le putea controla. N-o putea aduce înapoi pe Buni şi nici nu putea alunga cancerul lui Celine.

Dar îşi putea cere scuze. Nu însemna mare lucru, dar uneori, dacă-ţi ceri scuze, lucrurile devin mult mai suportabile.

— Nu vreau să-ţi mai facă niciodată vreun rău, i-a spus ţestoasei.

Tuck a zgâriat podeaua cu unghiile. Fata şi-a muşcat buza şi l-a mângâiat pe ţestos peste cicatricea în forma literei J de deasupra ochiului. El a privit-o, ca şi cum i-ar fi spus*: Încă mă doare. Toată lumea uită. Eu nu uit nicicând.*

— Ştiu, a zis fata.

S-a aplecat în faţă şi şi-a lipit obrazul de Tuck. Lacrimile îi curgeau, lăsând dâre pe carapacea lui.

— Nici eu nu uit.

Capitolul 39

Mai târziu, când Red a revenit în casă, Celine era în camera de oaspeţi de la parter, sprijinită de ceea ce păreau a fi o sută de perne dolofane. Părul ei lipsit de strălucire era încâlcit la spate şi câteva şuviţe blond-argintii îi ieşeau dezordonate din vârful capului. Dar ochii îi erau limpezi, ca şi cum plânsul i-ar fi spălat toată amorţeala lăsată în urmă de boală şi operaţie.

— Unde au plecat? a-ntrebat Red.

Tocmai îşi dăduse seama că Nicole, Anthony şi gemenii dispăruseră. Celine a bătut uşor așternuturile de lângă ea, invitând-o pe Red să se aşeze.

— Au decis să-i ducă pe băieţi la un hotel din apropierea aeroportului, pentru că mâine pleacă devreme. Aşa e mai mult loc pentru toată

lumea.

– Ah.

Red a auzit şoapta din spatele cuvintelor lui Celine. *Mai mult loc departe de ea.*

Celine a mângâiat urmele lăsate de carapacea ţestoasei pe obrazul lui Red.

— Te simţi bine?

Red şi-a muşcat buza şi a dat din cap. O clipă mai târziu, Jackson a intrat cu două căni aburinde.

— Ciocolată caldă şi ceai, a anunţat el, oferind-o pe una lui Celine şi pe cealaltă lui Red.

Şi ochii lui erau mai limpezi.

— Mă gândeam că v-ar prinde bine să vă-ncălziţi niţel.

Fata a luat cana cu cacao. Jackson şi-a adus şi el cana şi s-a aşezat pe un scaun de lângă pat. Cu toţii au suflat în băuturi înainte de a spune ceva. A început Celine:

— Au fost câteva zile grele şi ştiu că suntem cu toţii obosiţi. Dar voiam să discutăm cu tine mai întâi, Red, înainte ca lucrurile s-o ia razna.

Înainte ca lucrurile s-o ia razna. Cuvintele acestea i se rostogoleau în minte, iar fetiţa şi-a dat seama că-i descriau întreaga viaţă. Lucrurile o luau întotdeauna razna şi nimeni nu s-a deranjat vreodată să vorbească despre asta înainte de a se întâmpla.

În afară de Celine şi Jackson.

— Nicole ne-a povestit ce s-a întâmplat în hambar.

Jackson se holba în cana pe care o ţinea între palme.

Red şi-a pus ciocolata caldă pe noptieră şi s-a îndepărtat de Celine, ajungând spre capătul patului. Şi-a tras genunchii sub bărbie. Un fior i s-a iscat sub piele, dar şi-a înfrânat vântul, ţinându-l înăuntru, acolo unde nu putea face rău nimănui.

— Vrem să auzim şi versiunea ta, a zis Celine.

Jackson a ridicat privirea. Obrajii lui Red ardeau sub ochii lor tăcuţi şi insistenţi. Nu le putea spune adevărul. N-ar fi crezut-o. Şi-a muşcat buza. Şi-a înfipt unghiile în propriile încheieturi.

Poate o vor crede. Celine îi urmărise glasul purtat de vânt ca s-o găsească în mijlocul viscolului. Celine le ceruse stelelor să cânte. Celine credea în lucruri imposibile.

Aşa că poate ar fi crezut şi în Red.

— Red.

Celine s-a întins după piciorul fetei, strâmbându-se puţin când s-a aplecat în faţă.

— Scumpo, uită-te la mine.

Red a zăbovit puţin, apoi a ridicat privirea. În ochii lui Celine nu era niciun strop de furie. Doar o expresie calmă care spunea: *E-n regulă,*

spunea, *Te văd aici,* spunea, *Te ascult.*

— Te rog, Red. Ajută-ne să înţelegem.

— Era pentru şobolan.

— Şobolan?

Red a dat din cap.

— Grebla. Era pentru şobolan. Nu pentru băieţi.

A aşteptat să le audă oftatul profund care să spună: *Minte.* Dar acesta nu a venit. A aruncat o privire rapidă soţilor Groove şi a constatat că amândoi se uitau la ea, nu unul la celălalt. Nu purtau o conversaţie secretă din priviri, aşa cum fac adesea adulţii când ştiu deja răspunsurile la propriile întrebări. În schimb, se uitau la ea, aşteptând, ascultând răspunsurile *ei.* Ceva invizibil şi greu i s-a ridicat de pe umeri.

— Era... era un şobolan. În hambar. Era uriaş. A şuierat la mine. Noah încerca să-l atingă, iar eu... m-am speriat. Voiam să-l fac să dispară. E vina mea că au căzut. N-ar fi trebuit să-i lase să se urce acolo.

Vorbele i s-au rostogolit de pe buze ca nişte bulgări de zăpadă de pe ramurile unui molid, eliberând-o de greutatea lor.

— Dar n-am intenţionat să se întâmple aşa ceva. Vă jur. Nu încercam să... să le fac vreun rău. Nic... Nicole aşa a zis. Dar nu făceam asta. Voiam doar să-i ajut. Anthony încerca să sune... dar Jack... care plângea atât de tare... i-am

dus… în hambar pentru că era mai linişte şi… mai cald… şi găinile…

Acum plângea. Grozav, cu suspine care-i sfârtecau frazele.

Iar Celine era acolo. Cumva, fără ca Red să-şi fi dat seama, Celine se târâse la capătul patului şi-şi încolăcise braţele în jurul umerilor fetiţei. Cămaşa ei de noapte mirosea a lavandă şi ceai de mentă, iar strânsoarea degetelor sale era rece şi fermă.

— OK, a şoptit ea în părul lui Red. E-n regulă.

Red ştia că n-ar trebui s-o strângă atât de tare pe Celine, dar nu se putea stăpâni. *Avea nevoie* de ea. Avea nevoie de strângerea braţelor lui Celine. De căldura răsuflării lui Celine în urechea ei. Avea nevoie de fermitatea, de forţa, de cântecul ei.

— Îmi pare rău, a gemut ea în pijamaua de flanel ce acoperea pieptul lui Celine. Nu voiam să se întâmple nimic rău. Nu urăsc deloc locul ăsta. Nu vreau să plec. Îmi pare rău, îmi pare rău.

— Ştiu, scumpa mea.

— Îmi pare rău.

— Taci, fetiţa mea, gata. Ţi-ai cerut suficiente scuze, mă auzi? E suficient, ajunge.

PostCard

Aloha!

Aceasta e poza vulcanului Kīlauea din Hawaii. Îl vizităm pe unchiul meu pe Big Island. Ne-am dus să-i vedem vechiul cartier care a fost distrus. Voiam să fac o filmare ca să-ţi arăt lava, dar Tutu a spus că e lipsă de respect să filmezi nenorocirea cuiva pentru divertisment. I-am spus că nu-i divertisment şi, în plus, filmam lava, nu nenorocirea. Dar tot mi-a interzis. În fine.

Mele Kalikimaka! Aloha nui loa[6],

Marvin

Capitolul 40

Câteva zile mai târziu, când Celine s-a simţit suficient de bine, au sărbătorit toţi trei Crăciunul împreună. Jackson a făcut supă de tăieţei, pentru că numai asta putea înghiţi Celine. După cină au stins toate luminile, în afara instalaţiei din brad, şi au aprins câteva lumânări. Jackson şi Celine au citit pe rând povestea de Crăciun din Biblie. Red n-o auzise citită astfel până atunci şi era mult mai puţin plictisitoare decât se aşteptase. Era o poveste plină de lucruri imposibile – îngeri ce umpleau cerul nopţii, o

6 Crăciun fericit! Mulţumesc frumos (trad. din lb. hawaiiană).

stea care strălucea puternic anunţând naşterea unui copil, magi care aduceau daruri unui prunc.

Au şi cântat. Colinde cunoscute, cum ar fi „Silent Night” şi câteva pe care nu le ştia, dar pe care le-a învăţat. Jackson a cântat la chitară. Nu foarte bine, dar pe Red n-au deranjat-o cele câteva acorduri greşite. Chiar şi muzica imperfectă făcea ca totul să fie mai plăcut şi mai familiar. În cele din urmă, au aprins la loc luminile, ca să deschidă cadourile.

— Ajunul şi Crăciunul într-o singură seară! a spus Jackson, aducând o tavă cu rulouri cu scorţişoară şi ciocolată caldă.

— Eu o să sar peste tradiţionalul rulou cu scorţişoară din dimineaţa de Crăciun, a zis Celine, strâmbând din nas.

A luat totuşi o cană cu cacao.

— Cel mai bun medicament, a zis ea, făcându-i cu ochiul lui Red.

După ce au deschis toate cadourile – şi au *fost foarte multe,* mai ales pentru Red – au lăsat câinii să intre din nou în casă. Aceştia au început să alerge ca nişte demenţi, sfâşiind hârtia de ambalaj pe care Jackson o transformase în mingi. Gandalf, care era de două ori mai mare decât ceilalţi câini, plonja în grămada de hârtii şi ieşea la suprafaţă cu panglici lipite de blana ei lungă. Îi atârnau de picioare şi de coadă ca nişte adevărate

ornamente. Celine şi Red stăteau una lângă alta pe canapea, distrându-se de minune.

A fost cel mai frumos Crăciun al lui Red de când murise Buni. Chiar dacă venise cu câteva zile întârziere.

A doua zi de dimineaţă, Red a luat *Wishtree,* una dintre noile cărţi pe care le primise, şi s-a dus la piatra de pe care privea stelele. Gandalf a urmat-o, cărând în gură o minge de plastic. Deşi mai era zăpadă pe jos, piatra în sine era uscată, ba chiar caldă în lumina soarelui. S-a întins pe ea, cu Gandalf alături, şi a privit o vreme cum norii îşi schimbă forma de-a lungul cerului albastru şi strălucitor.

În cele din urmă, Gandalf s-a săturat de nemişcare. S-a ridicat în picioare şi a lăsat mingea să cadă peste chipul lui Red. Fata a izbucnit în râs.

— Am înţeles aluzia.

S-a ridicat în capul oaselor şi a aruncat mingea pe câmp. Gandalf s-a repezit după ea, cu trupul mare foşnind prin iarba uscată. S-a întors un minut mai târziu, cu mici bulgări de zăpadă atârnaţi de blană şi cu mingea roz în bot. Red a aruncat-o din nou. Când Gandalf a adus-o înapoi a doua oară, a lăsat-o la picioarele lui Red şi a lătrat.

— Ce-i?

Red a aruncat din nou mingea înspre câmp,

dar Gandalf s-a uitat pur şi simplu la ea, apoi din nou la Red. A scuturat din cap şi a strănutat.

— Du-te şi adu-o!

Câinele a plecat după minge, nu la fel de entuziasmat ca înainte. Când a adus-o, nu i-a mai dat-o fetiţei, ci a privit-o insistent.

— Nu vrei să te mai joci? a-ntrebat Red, ridicând din umeri. Bine. Atunci o să citesc.

Gandalf i-a pus lăbuţa pe picior când s-a aşezat. A lăsat mingea jos şi a adulmecat aerul, apoi s-a uitat la Red nerăbdătoare şi dând din coadă.

— Ce faci?

Gandalf a adulmecat din nou aerul, cu nările puţin umflate, apoi a strănutat şi s-a ghemuit la picioarele lui Red, cu coada în sus. Red a izbucnit în râs şi a luat mingea.

— Nu ştiu dacă pot s-o fac, a zis ea.

S-a uitat la cer. Era albastru şi sclipitor şi perfect.

— Eu fac lucrurile furtunoase, mai ţii minte?

Gandalf a lătrat scurt, iar Red şi-a dat ochii peste cap.

— Nu-ţi pasă deloc, nu-i aşa?

Gandalf a privit înspre minge, dând din coadă. Red a aruncat-o în sus. Era una dintre acele mingi de plastic cu găuri în ea. Subţire şi uşoară. Numai bună să zboare. Gandalf a strănutat.

— Bine.

Red a închis ochii şi s-a concentrat. A deschis un ochi ca să vadă ce face Gandalf. Căţelul dădea din coadă ca un apucat. Fetiţa a zâmbit, a inspirat şi s-a concentrat şi mai mult.

O furnicătură i-a străbătut pielea. Degetele au început să-i armoţească. A deschis ochii şi a aruncat mingea, încercând din toate puterile să trimită o briză de aer odată cu aceasta. Mingea a zburat deasupra ierbii, apoi a căzut în zăpadă. Gandalf a alergat după ea şi a adus-o înapoi.

Red a încercat din nou. S-a gândit la senzaţia pe care i-o stârnea vântul mamei sale, caldă şi blândă. Ca un hohot de râs. De data asta, mingea a plutit ceva mai departe. Gandalf i-a adus-o cu un strănut.

— *Fac* tot ce pot, i-a spus Red.

A lăsat vântul să-i mângâie pielea, fără să se preocupe să-l controleze. Părul i s-a răzvrătit în jurul feţei iar blana lui Gandalf a fluturat în aer. A întins mingea şi şi-a imaginat cum vântul o împresoară, ridicând-o, jucându-se cu ea. A simţit cum jucăria de plastic îi tremură în mâini. Şi-a tras braţul înapoi şi a aruncat mingea cât a putut de tare, trimiţând vântul în urmărirea ei. Mingea s-a îndreptat căzând spre câmp, apoi, brusc, a luat-o spre cer, purtată de un curent, pentru ca mai apoi să se prăbuşească în zăpadă. Gandalf fugea după ea, lătrând fericită

şi nerăbdătoare. A alergat de câteva ori în cerc, ca şi cum ar fi sărbătorit reuşita lui Red. Fata a râs, smulgând mingea din colţii lui Gandalf când aceasta i-a adus-o înapoi.

La următoarea aruncare, mingea a plutit pur şi simplu deasupra ierbii. Gandalf a fugit după ea în viteză, lătrând când jucăria a luat-o prin surprindere şi a început să zboare deasupra capului său. Red vibra de entuziasm din toate încheieturile. Reuşise! Îşi controla vântul!

S-au jucat până când pe Red a început s-o doară braţul de la atâta aruncat şi capul de la atâta concentrare. Vântul făcea mingea să sară în aer ca o piatră săltăreaţă pe suprafaţa unei ape. Rostogolea mingea pe sol, încet, apoi mai repede, în timp ce Gandalf fugea după ea. La fiecare aruncare, vântul lui Red încerca trucuri noi, ţinând mingea în plutire sau trimiţând-o departe, pe câmp.

Când Gandalf a adus mingea înapoi pentru ultima oară, a lăsat-o jos, apoi s-a prăbuşit la pământ, gâfâind. Red s-a aşezat pe piatra de pe care privea stelele şi s-a uitat cum Gandalf se rostogoleşte într-un petic de zăpadă ca să se răcorească. Fata a ridicat ochii şi a zâmbit.

Cerul era în continuare albastru şi sclipitor şi perfect. Nici urmă de furtună la orizont.

Capitolul 41

— A ajuns!

Red şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a sărit din maşină când furgoneta Wandei a apărut în parcare. La început, maşina acesteia înainta încet, ca şi cum Wanda nu-i văzuse, apoi a accelerat spre maşina lui Celine, cu un muget al motorului.

Celine a aruncat o privire spre ceasul de pe bord, care arăta că trecuseră 17 minute peste ora convenită, şi s-a dat jos din maşină fără să spună vreun cuvânt. Red i-a făcut cu mâna mamei sale, zâmbindu-i atât de tare încât o durea faţa. Maşina Wandei s-a oprit scârţâind. A lăsat-o cu motorul pornit şi a coborât.

— Mamă!

Red a alergat spre ea, încolăcindu-şi braţele în jurul taliei Wandei. Aceasta a bătut-o pe spate.

— Hei, tu.

Celine i-a întins mâna.

— Mă bucur să te revăd, Wanda. Cum îţi merge în noul an?

Wanda a şovăit înainte de a strânge mâna lui Celine, strângând din buze.

— Bine, mulţumesc.

— Red e foarte entuziasmată.

Celine zâmbea cald, în ciuda oboselii din

ochii ei. Deşi nu se simţea bine, insistase s-o ducă pe Red cu maşina pentru a se întâlni cu Wanda, la prima lor vizită nesupravegheată. A zis că voia să fie acolo, în cazul în care Red ar fi avut emoţii.

Red s-a uitat de la una la cealaltă. Chipul lui Celine era palid şi străveziu. Avea un nor de păr argintiu în jurul capului. Pletele Wandei îi atârnau până la mijlocul spinării, într-o perdea întunecată şi deasă. Îşi tot trecea mâna prin ele, smulgând şuviţe lungi şi rulându-le între degete, pentru ca mai apoi să le arunce pe jos. Îşi mişca ochii în toate direcţiile. Red a simţit un fior de agitaţie în atmosferă.

— N-am fost niciodată la acvariu, i-a spus Celine lui Red. Va trebui să-mi povesteşti tot când te întorci acasă.

— Hai să mergem, a spus Wanda, privind ecranul telefonului.

— Sigur. Ne vedem mai târziu, Red, a zis Celine.

Red a îmbrăţişat-o pe Celine, apoi a observat cum mama ei strânge din buze.

— Pa, a zis ea, desprinzându-se din îmbrăţişare.

După ce au suit în maşină şi au demarat, Wanda a apăsat pe butoanele aparatului radio, hotărându-se la nişte muzică rock zgomotoasă.

— Cum e la muncă? a-ntrebat Red.

Femeia de la radio urla nişte cuvinte pe care Red nu le înţelegea, suprapuse peste vaietele unei chitare. Wanda şi-a trecut mâna prin păr.

— E-n regulă. Şeful meu e cam dobitoc.

A expirat şi a clătinat din cap. Red a tras de partea de sus a centurii de siguranţă, ca să n-o răneascăla gât. *Zbang zbang zbang.*

— Opreşte-te, te rog. O s-o strici.

Red a izbucnit în râs.

— Nu poţi strica o centură *trăgând* de ea, mamă. Asta e ideea centurilor de siguranţă.

— Red.

Mama i-a aruncat o privire ameninţătoare, iar zâmbetul lui Red s-a evaporat.

— Scuze.

Când s-a isprăvit cântecul plin de urlete, Red a dat radioul mai încet. A ignorat mutra încruntată a mamei sale şi a început să vorbească despre fişa pe care trebuie s-o termine înainte de începerea şcolii, săptămâna următoare. I-a povestit despre ultimele escapade ale lui Billie. Capra intrase cumva în magazia încuiată din spatele hambarului, unde Jackson depozitase toată mâncarea animalelor, şi mâncase până i se făcuse rău.

Dar ceea ce voia să-i spună cu adevărat era că Celine e bolnavă.

A încercat să-şi imagineze expresia mamei ei când îi va spune acel cuvânt. *Cancer.*

Poate că de data asta cuvântul n-o va alunga pe Wanda, aşa cum se întâmplase când Buni s-a îmbolnăvit de cancer. Poate că de data asta va fi alături de Red. Poate că-şi va da seama cât de mult avea Red nevoie ca ea să urmeze toate lucrurile spuse de judecător pentru ca fetiţa să se poată întoarce, în cele din urmă, acasă.

Căci acum, mai mult ca niciodată, Red avea nevoie de mama ei.

Dar oare îi putea spune asta?

Wanda a râs la povestea despre Billie şi în inima lui Red s-a reaprins speranţa. A deschis gura, dar Wanda a vorbit înaintea ei.

— Ghici cu cine m-am întâlnit zilele trecute.

Wanda şi-a aranjat oglinda retrovizoare ca să-şi verifice rujul.

— Cu cine?

— Ricky! Îl mai ţii minte?

A strâns-o pe Red de genunchi, ca şi cum ar fi fost o veste care s-o entuziasmeze pe fată. Red s-a foit şi a tras din nou de partea de sus a centurii de siguranţă. *Zbang.*

— Te-ai văzut cu Ricky?

— O nebunie, nu? Au trecut secole de-atunci. Se descurcă bine. Chiar bine de tot.

Speranţa s-a stins.

— Credeam c-ai spus că nu mai vorbeşti cu el.

Wanda a scos un hohot de râs batjocoritor.

— De ce să fi spus aşa ceva? E prietenul meu, Red.

I-a aruncat o privire urâtă.

— Am voie să am prieteni.

Red s-a strâmbat.

— Hai, nu fi aşa! E ziua *noastră.*

Wanda a privit-o cu ochi mari şi voioşi.

— E prima oară când putem sta împreună, doar noi două, după atât timp.

— Trei ani, a mormăit Red.

— Corect! *Trei ani.*

Wanda a strâns-o pe Red de genunchi, dar fata i-a dat mâna la o parte.

— Haide, scumpa mea. Hai să ne promitem că ne vom distra azi. Fără ceartă pe prostioare, a spus mama ei, lovind-o uşor peste umăr. Eu, una, promit, Red. Azi e vorba doar despre tine. OK?

S-a uitat bosumflată la Red.

— Te rog?

— Promiți-promiţi?

Wanda a dat din cap, făcându-şi semnul crucii în dreptul inimii. În sfârşit, Red a surâs. Trei ani însemnau foarte mult timp.

— Bine.

S-a întins să cuprindă mâna mamei sale.

— Mă bucur că te-ai întors.

Wanda i-a strâns degetele. Zâmbea cald şi

sclipitor.

— Şi eu. Mi-a fost dor de tine.

Capitolul 42

— Natura sălbatică din America de Nord? Acolo mergem? a-ntrebat Wanda, privind harta acvariului.

— Sigur, a zis Red.

S-au plimbat pe culoarul expoziţiei, în care se amestecau zgomotul apelor curgătoare şi mirosul înţepător al animalelor acvatice. Un grup de copii pleca de lângă vidre exact când Red şi Wanda se apropiau, lăsând liber spaţiul din faţa geamului. Red a privit creaturile maronii răsucindu-se şi plonjând în apa verzuie.

— Ce drăgălaşe sunt!

S-a întors, aşteptându-se ca Wanda să fie lângă ea, dar nu era.

— Mamă?

Wanda stătea pe o bancă în spatele ei, cu ochii-n telefon. Red a strigat-o din nou.

— Mamă!

Wanda a ridicat privirea, de-a dreptul surprinsă.

— Ah, da, sunt foarte drăguţe. Stai o clipă.

Red i-a făcut semn să vină şi ea mai aproape.

— Vino să te uiţi la ele! Asta se joacă cu un

inel de cauciuc.

Wanda a terminat de scris mesajul, apoi şi-a vârât telefonul în geantă şi a venit la geam. A zâmbit când a văzut scena jucăuşă.

— Seamănă cu jucăria unui căţel.

Red a dat din cap, privind cum vidra dă drumul inelului şi face o răsucire rapidă, scufundându-se pe sub el şi smulgându-l înainte ca jucăria să atingă fundul bazinului. Fata a ridicat o mână lipită de sticla groasă. Vidra a luat jucăria de căţel pe lăbuţă şi a înotat lejer o tură, fără să-şi desprindă ochii de la Red. Animalul a ieşit apoi din apă şi a sărit pe o piatră, lângă prietenul lui. S-au ciondănit puţin, apoi au plonjat la unison şi au ieşit din apă lângă geam, faţă în faţă cu Red.

— Oau, a făcut Wanda.

Red s-a înclinat şi şi-a lipit ambele mâini de acvariul rece. Vidrele au ridicat fiecare câte o lăbuţă.

— Ce demenţă, a şoptit Wanda.

Şi-a pus şi ea mâna alături de a lui Red. Vidrele s-au aruncat pe spate, răsucindu-se înainte de a dispărea în apele tulburi din cealaltă parte a bazinului. Red s-a uitat la Wanda, care a ridicat din sprâncene.

— Senzaţional, a spus ea. Vorbeşti limba vidrelor sau ceva de genul ăsta?

Red a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Poate.

Mama a tras-o uşurel de păr.

— Înseamnă că am fost plecată foarte mult timp.

— Mda.

Red s-a lăsat pe braţul mamei sale.

— Categoric.

Au hoinărit apoi prin partea de expoziţie dedicată deşertului. Wanda a privit în fiecare bazin, arătându-i din când în când ceva lui Red. Trecea repede de la unul la altul, mai ales pe lângă şarpele cu clopoţei, căci nu avea deloc încredere în peretele de sticlă care stătea între ele şi creatură.

— De ce e un deşert într-un acvariu, în orice caz? a întrebat Wanda, strâmbându-se la o colecţie de tarantule uriaşe.

Red a ridicat din umeri.

— Dar e tare.

Fetiţa mergea spre următoarea sală cu exponate. Tocurile Wandei răsunau în urma ei.

Când au intrat în încăpere, lumina galbenă s-a schimbat, devenind verde-albăstruie. În faţa lor se afla un tub enorm de sticlă. Şi peste tot, deasupra şi în jurul lor, într-o apă limpede şi albastră, înotau laolaltă tot felul de peşti, rechini şi pisici-de-mare. De pe fundul apei răsăreau recife de corali, ca nişte dealuri rotunde şi colorate, şi sute de creaturi se strecurau printre

anemone-de-mare şi feluriţi corali. Lumina dansa peste tricoul argintiu al Wandei şi-i arunca în păr nuanţe aurii, albastre şi verzi.

— E cam ciudat aici, nu-i aşa? a zis Wanda.

Red era fascinată de burta unui peşte cu pete care înota deasupra capului ei. Wanda a bătut cu unghiile ei roz în sticla curbată. A privit peste umăr înspre Red, cu ochi întunecaţi şi sclipitori.

— Cum de nu-i mănâncă rechinii pe peşti? s-a minunat ea. Dacă aş fi captivă într-un castron cu mâncare, aş mânca-o pe toată.

Red s-a apropiat de peretele bazinului tubular. Un peştişor s-a avântat spre reflexia vagă a chipului său.

— Hai să mergem mai departe, a zis Wanda.

Şi-a scos din nou telefonul şi a scris un alt mesaj. Red s-a încruntat, dar a continuat să meargă. A încercat să ignore faptul că mama ei se uita foarte des la telefon. De câte ori primea un nou mesaj, Wanda zâmbea larg şi se oprea să răspundă. De-abia se uita la animalele din bazinele pe lângă care treceau.

— Mamă, s-a văicărit Red. Asta e ziua *noastră,* ai uitat?

Wanda a mai trimis un mesaj şi a lăsat telefonul deoparte.

— Ştiu. Scuze, scuze. Era doar un prieten.

Un sunet slab *vbbtt* din geantă a anunţat că

venise un nou mesaj. Red s-a întors cu spatele când Wanda a scos iar telefonul.

— Doar o secundă, a zis Wanda, îndepărtându-se.

Red a auzit cum se îndepărtează tocurile mamei sale, în timp ce se uita cum un bazin se umplea rapid cu apă, iar peştii dinăuntru rătăceau în sus şi-n jos, odată cu curentul. Iritarea îi ieşea prin piele, dar Red s-a forţat să se calmeze. *Fără vânt. Nu aici.*

Un băieţel a apărut lângă Red. Şi-a lipit nasul de sticlă şi s-a uitat la peştii care se luptau neputincioşi cu potopul. Amândoi au privit în tăcere, preţ de-o clipă. Apa a început din nou să se scurgă. Asta însemna că peştii se puteau mişca un pic mai liber acum, aşa că pluteau la întâmplare, căutând mâncarea agitată de puterea fluxului.

— Dacă aş fi în locul lor, mi-aş lua zborul, a zis băieţelul încrezător.

Red voia să spună: *Şi eu.*

— Corin! Hei, să nu mai dispari aşa!

Mama băiatului a apărut de după colţ, cu obrajii aprinşi de îngrijorare.

— Scuze, i-a spus ea lui Red. Sper că nu te-a deranjat.

Red i-a zâmbit şi a scuturat din cap. I-a urmat la scurtă distanţă pe băieţel şi pe mama lui în sala cu aer umed a pădurii tropicale.

Păsările se dondăneau deasupra lor şi ceaţa atârna peste frunzele enorme ale plantelor şi palmierilor care mărgineau cărarea. Mirosul de peşte nu mai era atât de rău aici. Aerul mirosea a pământ, a sol jilav şi bogat.

Când a cotit, lumina soarelui a năvălit în încăpere prin tavanul transparent de sticlă. A mijit ochii şi s-a apropiat de un grup de copii entuziasmaţi care se holbau într-un bazin atât de mare încât pereţii lui aproape că atingeau tavanul străveziu.

Red s-a oprit, uluită. În faţa ei, doi tigri enormi înotau într-o piscină din spatele peretelui de sticlă, lovindu-se reciproc cu labele şi deschizând fălcile puternice. Între ei era o minge de cauciuc, cu suprafaţa plină de urme de colţi şi gheare. Unul se lupta cu mingea, strângând-o, încercând s-o muşte, până când o pierdea. Al doilea tigru plonja atunci după ea, cuprinzând-o cu ambele labe şi ridicându-se la suprafaţă. Tigrul mai mic s-a urcat pe o piatră şi a sărit din nou în apă, cu labele din faţă întinse ca Superman în zbor. Trupul lui a trimis un val de apă înspumată peste căpăţâna tovarăşului lui. Copiii au chiţăit de încântare.

Red s-a uitat în jur după mama ei şi, în cele din urmă, a descoperit-o în celălalt capăt al încăperii. Era gata s-o strige, dar s-a oprit. Wanda vorbea cu cineva.

Red s-a îndepărtat de bazinul cu tigri, ca să vadă mai bine. Mama ei se afla sub o arcadă, aproape de ieşire, ascunsă în umbră. Vorbea cu un bărbat slăbănog, cu un ciuf de păr şaten şi cu o încrengătură de tatuaje colorate pe ambele braţe. Red a simţit cum tot trupul i se răceşte. *Ricky.*

Wanda l-a atins pe braţ şi a zâmbit. Red şi-a strâns pumnii şi s-a îndreptat spre ei. Palmierii înalţi, cu frunze late, din încăpere au foşnit şi s-au legănat odată cu trecerea fetiţei.

— Mamă.

Wanda a sărit cât colo şi s-a îmbujorat de uimire şi de stânjeneală.

— Ah! Red! Aici erai. Uite cine a venit!

Ricky zâmbea strâmb. A lovit-o uşor pe Red peste umăr.

— Hei, puştoaico. Ţi-a fost dor de unchiul Ricky?

Red nu l-a băgat în seamă.

— Ce caută aici? a-ntrebat-o pe mama ei.

Wanda s-a încruntat.

— Ţi-am spus că ne-am întâlnit zilele trecute din întâmplare. Fii politicoasă, te rog.

A ciupit-o pe Red de braţ uşor, dar ferm.

— Ricky ne-a ajutat să venim azi aici. Lucrează aici. El ne-a făcut rost de bilete.

Red s-a îndepărtat de salutul lui Ricky şi de ciupitura mamei sale. În jurul lor, frunzele

copacilor au început să tremure şi să foşnească. *Şşşşkk şşşkk.*

— Ai *promis,* a şuierat Red.

— Nu fi obraznică, Red, a spus Wanda, vorbind întretăiat. Spune *salutare.*

Red s-a uitat sfidător în ochii mamei ei. În cele din urmă, şi-a mutat privirea furioasă asupra lui Ricky.

— Bună, a zis ea, iar Ricky a chicotit.

— Cineva va fi o adolescentă irascibilă.

— Îmi cer scuze în numele *copilului meu care e foarte nepoliticos,* a zis Wanda, trimiţându-şi ultimele cuvinte spre Red.

Şi-a dat ochii peste cap spre Ricky ca şi cum ar fi dorit să spună: *E atât de dramatică.*

— E-n regulă. Doamnelor, sunteţi gata să mergem la masă? Am făcut rezervare la restaurant. Putem sta chiar în faţa acvariului cu sirene.

Ricky a privit-o pe Red ridicând din sprâncene. O credea copil mic sau ce?

— Sună bine, nu-i aşa, Red?

Wanda a întins mâna s-o ciupească din nou.

— Bine, a zis Red, ferindu-se de degetele mamei sale.

Ricky şi-a trecut mâna prin părul răvăşit. Şi-a ridicat ochii spre gurile de ventilaţie din perete, ca şi cum nu putea pricepe de unde venea aerul. Wanda i-a aruncat lui Red o privire cu

subînţeles. Red şi-a încrucişat braţele, încercând să se stăpânească. Ricky le-a făcut semn să se grăbească.

— Hai să mâncăm!

S-a aplecat spre Wanda şi i-a spus, pe un ton coborât:

— Putem să ne apropiem din nou unii de alţii. Wanda a roşit şi s-a hlizit. Şi-a pus mâinile pe umerii lui Red şi a ghidat-o spre ieşire.

— E doar o masă de prânz, i-a şoptit ea la ureche fetiţei. Calmează-te.

Capitolul 43

Problema cu Ricky era că o făcea pe Wanda să uite. Aşa spunea odinioară Buni. *Te face să uiţi de tine.*

S-au certat mult pe tema asta. Buni a spus că Wanda îşi trata propria viaţa ca şi cum ar fi fost ceva ieftin. Wanda a urlat că e viaţa *ei* şi că poate face ce vrea cu ea.

— Nu, zisese Buni, plesnind cu palma în blatul de la bucătărie. Nu, nu poţi, Wanda. Nu mai poţi! Nu când ai un copil.

— E mai mult a ta decât a mea, a spus Wanda. Pe tine te iubeşte mai mult şi amândouă ştim asta.

— Eu sunt *aici.* Asta e *singura* diferenţă *când vine vorba despre dragostea pe care ne-o*

poartă.

Red a alungat acea amintire şi s-a uitat fix la Ricky. Nu putea s-o lase pe mama ei să uite de sine. Nu şi de data asta. Red avea nevoie de ea mai mult decât oricând. Wanda promisese c-o va sprijini. *Promisese.* Iar Red trebuia să-i aducă aminte de asta.

Dar singura cale la care se putea gândi era să vorbească despre Buni.

S-a simţit dintr-odată copleşită de anxietate. Nu voia să vorbească despre Buni, despre cancerul acesteia. Nu voia să-şi amintească acele săptămâni când s-a simţit atât de singură şi de înspăimântată pentru că Buni era din ce în ce mai bolnavă.

Când Buni a primit diagnosticul, mama lui Red a plecat. Pur şi simplu *aplecat*. Într-o zi era acolo, ascultând veştile de la Buni, alături de Red, punând întrebări despre planul de tratament şi îngrijire alternativă. Şi a doua zi Red a coborât la micul dejun, iar Buni se ţinea cu mâinile de cap, aşezată la masă. Red a ştiut fără s-o mai întrebe ceva. A ştiut fără ca Buni să rostească o vorbă.

Mama ei dispăruse.

Wanda s-a întors o singură dată. Buni era la a şasea şedinţă de chimioterapie şi era tot timpul foarte obosită şi slăbită. Avea dureri foarte mari. Red o auzea noaptea plângând, prin

peretele dormitorului. Plângea pentru că suferea atât de tare şi nimic n-o alina, nici măcar pastilele pe care i le dădeau doctorii.

Când s-a întors, Wanda pierduse în greutate şi avea cearcăne întunecate în jurul ochilor. Era irascibilă şi îmbufnată, răstindu-se la Red din te miri ce. Spunea că vrea să ajute, că-i pare rău că plecase. Spunea că ştia că Buni are nevoie de ea şi că Red n-ar trebui să aibă singură grijă de Buni. Red voia s-o creadă şi-şi dădea seama că şi Buni îşi dorea acelaşi lucru.

Dar, două zile mai târziu, Wanda şi Buni s-au certat. Rău de tot. În după-amiaza aceea, Buni i-a cumpărat lui Red caietul imposibil şi i-a spus *că greu* nu e acelaşi lucru cu *imposibil.* A doua zi, Wanda a furat sticluţa cu analgezice a lui Buni şi s-a evaporat din nou.

Red şi-a pus lingura jos. Îngheţata pe care mama ei o comandase la desert era mult prea dulce. Vizavi, la masă, Wanda vorbea cu Ricky, gesticulând. Nici măcar nu se uita la Red.

Oare ar fi ajutat cu ceva dacă-i amintea mamei sale despre promisiunile pe care le făcuse după moartea lui Buni, dacă i-ar fi povestit despre Celine? Ar fi împiedicat-o pe Wanda să dispară sau ar fi făcut-o să o ia la fugă?

Wanda îşi încălcase deja promisiunile. Dar asta a fost înainte să meargă la închisoare,

înainte de reabilitare. Acum era mai puternică, nu-i aşa? Avea o slujbă, mergea la şcoală. *Voia* să fie o persoană mai bună. Şi încerca să obţină din nou custodia fiicei sale. Încerca s-o ia de la început. Şi o făcea cu succes.

Cât timp stătea departe de Ricky.

Red s-a îndreptat de spinare.

— Mamă, ce fel de cancer a avut Buni?

Wanda a îngheţat cu mâinile în mijlocul unui gest.

— Poftim?

Red încerca să stea calmă.

— Ce fel de cancer a avut Buni?

Mama ei şi-a schimbat poziţia pe scaun ca s-o privească în faţă pe Red.

— A avut leucemie.

— Ah, da.

Red s-a uitat la Ricky, care se îndepărtase puţin de Wanda.

— Am mers la o mulţime de şedinţe de tratament cu buni a mea.

El a ridicat din sprâncene.

— Da? Păi, ce să zic. Eşti un copil bun.

— Mama însă n-a putut să vină la nicio programare. De obicei eram doar eu cu Buni. Singure.

Red a oftat.

— A fost foarte greu.

Bărbatul a dat din cap.

— Te cred.

Wanda a mijit ochii.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a zis ea.

— Ştiai că am fost dată în plasament temporar?

Red nu-şi lua ochii de la Ricky.

— Ăă. Da. Da, mi-a spus mama ta.

A luat din farfurie un cartof rătăcit, iar Red a dat din cap.

— A fost singura soluţie, după ce mama a fost arestată.

Se juca la nesfârşit cu îngheţata din farfurie, fără să se atingă de ea.

— Familiile adoptive sunt nasoale rău.

Ricky şi-a dres glasul.

— Ăăă, mda. Sunt sigur.

— Familia la care sunt acum e totuşi de treabă. Au o grămadă de animale.

El s-a uitat scurt la Wanda, foindu-se pe scaun.

— Serios?

Red a dat din cap.

— Dar eu mă bucur mult că mama s-a întors.

— Şi eu la fel, puştoaico, a spus Ricky, zâmbind. Mama ta e senzaţională.

Red şi-a muşcat buza şi a lăsat lingura deoparte. Au privit expresia schimonosită a fetei, schimbând apoi o nouă privire.

— Ce s-a întâmplat? a-ntrebat Wanda.

Ochii lui Red s-au umplut de lacrimi.

— Doar că…

Mama ei s-a aplecat în faţă.

— Ce?

— Mama mea adoptivă… Celine are cancer.

Wanda a ridicat surprinsă din sprâncene şi s-a lăsat brusc pe spătar, de parcă ar fi împins-o. Red a continuat cu glas tremurat.

— Au aflat de curând. Şi nu ştiu dacă vor mai putea să aibă grijă de mine mult timp. Dar e-n regulă. Ştii de ce?

— … De ce? a-ntrebat Ricky.

Red simţea stânjeneala care-i respira mamei sale prin piele. Wanda şi-a dat părul peste umăr, strângându-l în pumn ca să-l împiedice să-i fluture în jurul feţei.

— Pentru că atât timp cât mama face ce spune judecătorul şi nu mai ia pastile din alea, o să pot locui din nou cu ea. O să fie *alături de mine.*

Şi-a mutat privirea la mama sa.

— Exact aşa cum a promis.

Preţ de-o clipă, Red n-a fost foarte sigură de ceea ce a citit pe chipul Wandei. Ruşine? Suferinţă? Umilinţă? Dar apoi a zărit ceva foarte cunoscut: furie. Presiunea aerului din încăpere s-a modificat, iar Red a simţit că-i vor pocni urechile când Wanda şi-a smuls şervetul din

poală şi l-a trântit în farfurie.

— Hai să mergem mai bine, a zis ea, ridicându-se în picioare. Mulţumim pentru prânz, Ricky.

Acesta s-a ridicat şi el.

— Da, sigur, cu plăcere, a zis bărbatul, frecându-şi mâinile. Ăăă. Mă bucur că te-am văzut.

Wanda şi-a luat geanta.

— Mda. Şi eu. Haide, Red.

Red şi-a înăbuşit un zâmbet în timp ce-şi croiau loc, printre mese, spre ieşire. Aerul din holul acvariului a lovit-o pe Red, rece, peste faţă. Vântul mamei sale ar fi trebuit s-o sperie, dar nu-i păsa. A obţinut ce a dorit. Acum Wanda n-o mai putea ignora.

Merita să îndure orice furtună.

Capitolul 44

— Ce-a fost asta, Red?

Wanda a trântit portiera şi a vârât cheia în contact.

— Încerci *cumva* să mă umileşti?

Red şi-a simţit părul zburându-i în spate în timp ce şi-a prins centura de siguranţă.

— Nu.

— Ah, serios? *Am fost trimisă în plasament temporar după ce mama a fost arestată,* a

imitat-o ea pe Red, cu un glas piţigăiat şi plângăcios. *Mama m-a abandonat în timp ce Buni murea.* Doamne, Red! a continuat ea, lovind cu mâinile în volan.

Vântul lui Red s-a împotrivit vântului Wandei, stârnind chitanţele şi hârtiuţele risipite pe jos şi lipindu-le de geamuri.

— N-am spus asta.

— Ba da, cam asta ai spus, Red.

Mama i-a aruncat o privire ucigătoare, apoi şi-a luat ochii de la ea. A inspirat profund şi dintr-odată brizele sale s-au liniştit.

Red vedea reflexia Wandei în geam. Avea ochi mari şi strălucitori, ca şi cum avea să izbucnească în plâns. Fetiţa şi-a muşcat buza.

— Îmi pare rău, a zis ea cu blândeţe. N-am vrut.

Wanda a tăcut multă vreme. Apoi s-a şters la ochi şi s-a întors spre fiica ei.

— Mă rog, presupun că e adevărat.

Şi-a răsucit vârfurile şuviţelor de păr. Expresia de pe chip o făcea să pară mai tânără.

— Nu ţi-am fost aproape.

Red n-a spus nimic.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus că Ricky lucrează aici. Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere în felul ăsta.

Red a strâns pumnii

— Era ziua *noastră,* mamă.

Wanda a dat din cap, muşcându-se de buză.

— Mda. Ştiu. Scuze.

Şi vântul lui Red se potolise. Nu-şi vorbeau. Începuse să ningă. Fulgii erau micuţi şi tăioşi Se izbeau de parbriz ca nişte fire de nisip. Wanda şi-a trecut o mână prin păr.

— De ce-l urăşti atât de mult pe Ricky?

— Ţi-a dat pastile.

Mama ei a strâns din buze şi a închis ochii.

— Mda. Aşa e. Dar eram distrusă dinainte de asta. Eram distrusă de o grămadă de vreme.

Wanda a deschis ochii şi s-a uitat la Red.

— E prietenul meu. Dar, dacă te superi, n-o să mă mai întâlnesc cu el.

— Promiţi?

Wanda şi-a dat ochii peste cap şi o briză i-a răvăşit părul lui Red.

— Da, *promit.* Frate. Jur, uneori semeni prea mult cu Buni.

Red era bucuroasă. Wanda a pornit motorul. Aerul rece a năvălit prin gurile de ventilaţie şi amândouă au îndreptat lamele deschizăturilor departe de ele. Wanda a deschis radioul şi şi-a prins centura de siguranţă.

— Deci… chiar are cancer?

Red a dat din cap. Maşina a huruit când Wanda a băgat-o în viteză şi a luat piciorul de pe frână.

— Îmi pare rău. Cred că eşti îngrozită.

O familie a traversat parcarea prin faţa lor. Red i-a privit pe cei trei copii. Cel mai mic se afla în braţele mamei lui şi un băieţel îşi ţinea tatăl de mână şi strângea la piept o jucărie de pluş în formă de vidră. O fetiţă cam de vârsta lui Red mergea între ei, gesticulând în timp ce vorbea, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Vreau să locuiesc din nou cu tine.

Vorbise calm, neaşteptat. Dar foarte sincer. Wanda a ieşit din parcare imediat ce familia respectivă s-a îndepărtat. Ceva din motorul maşinii zornăia ca o cutie goală de conserve.

— Mă străduiesc, Red. Fac ce mi-a cerut judecătorul.

În glasul ei plutea un *dar.* Red îl auzea cu claritate.

Şi-a privit mama, aşteptând.

— Doar că pare… imposibil. Cu toţii ştiu greşelile pe care le-am făcut. Ştiu că Buni m-a ajutat mult cu tine când erai mică. Şi apoi, după ce-a murit, nu te-am dus la şcoală şi a trebuit să repeţi un an. Plus… problema mea. Şi arestarea. Ştii tu. Am multe de dovedit, asta-i tot.

— Întotdeauna pare imposibil până se îndeplineşte, mamă.

Wanda a râs şi a clătinat din cap. Red a privit fix la cadrele metalice întortocheate ale instalaţiilor roller-coasterului din Elitch Gardens, de peste drum. Parcul de distracţii era pustiu în

această perioadă a anului, iar turnul alb cu roşu abandonat şi roller-coasterul albastru semănau cu nişte jucării uitate.

— Pot să te ajut cu ceva? a-ntrebat Red, iar Wanda a zâmbit.

— Poate. Spune-le pur şi simplu ce grozavă sunt.

I-a făcut cu ochiul lui Red, apoi surâsul i-a devenit un pic trist.

— Şi poate nu pomeneşti despre Ricky? S-ar putea să nu înţeleagă.

Red a dat din nou din cap. Nici ea nu înţelegea, dar mama îi făcuse o promisiune. Pentru moment, era suficient.

Vulcanii sunt periculoși.

Când erup, pot îngropa orașe întregi. S-a întâmplat într-un loc numit Pompeii cu multă vreme în urmă. Oamenii au fost uciși de cenușa fierbinte în timp ce mâncau sau dormeau sau pur și simplu își trăiau viețile. Nu a existat niciun avertisment.

Lucrul acesta încă se întâmplă, chiar și acum.

Vulcanul Fuego a erupt în Guatemala și sate întregi au dispărut de pe fața pământului.

În Hawaii, râurile de lavă au izbucnit pur și simplu din Kilauea. Sute de case au fost distruse.

Pare imposibil să te gândești la vulcani ca la niște lucruri bune.

Cu toate acestea, ei sunt importanți.

Solul vulcanic e plin de minerale care ajută plantele și recoltele să crească. Gazele provenite din vulcani formează atmosfera Pământului. Vulcanii creează pământ în mijlocul oceanului, așa cum e Hawaii.

Uneori lucrurile care formează lumea în care trăim sunt înspăimântătoare. Uneori ne fac rău. Uneori distrug ceea ce iubim.

Dar asta nu-nseamnă că nu avem nevoie de ele.

Capitolul 45

— Am fost la un festival organizat în onoarea lui Pele.

E zeiţa focului. Parcul unde a avut loc se află în apropierea unui râu uriaş de lavă care nu mai e activ. Toată chestia aia e neagră ca noaptea. E o demenţă!

Marvin ţopăia de pe un picior pe altul în timp ce vorbea, prefăcându-se că merge tiptil de-a lungul unei întinderi de lavă fierbinte. Red a-ncercat să-şi imagineze un peisaj complet negru, dar cum cel pe care-l avea în faţa ochilor era alb datorită zăpezii, îi era dificil.

— Mama şi Tutu erau bucuroase pentru că le cunoşteau pe câteva dintre dansatoare. Le-au fost eleve, iar acum concurează şi dansează la nivel profesionist. În timpul spectacolului, câteva au prins-o pe Tūtū de mână şi au luat-o pe scenă, să danseze. Toată lumea aplauda. A fost foarte tare.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta, a zis Red.

Încă n-o văzuse pe doamna Kapule dansând de când furtuna ei le întrerupsese petrecerea atunci, în noiembrie. Marvin îi arătase filme online şi fata credea că hula este ceva minunat.

— A fost tare. Păzea!

Băiatul sărea de pe un nămete pe altul, absorbit de propriul joc.

Red şi-a îndreptat atenţia asupra unui morman de frunze veştejite care ieşeau de sub zăpadă şi a trimis un curent de aer în acea direcţie, încercând să le îngroape. Câţiva fulgi sclipitori dansau şi scânteiau deasupra frunzelor maronii. Îşi exersase vântul în săptămânile care trecuseră de la Crăciun, încercând să-l controleze, să-l facă blând şi jucăuş. Sau cel puţin neprimejdios. Era mijlocul lunii ianuarie, dar nu făcuse progrese importante. De câte ori era supărată, vântul i se ridica din piele şi tremura ca întotdeauna.

S-a încruntat, renunţând la îngropatul frunzelor.

— Te-ai văzut cu toţi verii tăi?

Marvin avea o grămadă de verişori. Atât de mulţi încât pe unii nici măcar nu-i cunoştea. Devenise o glumă de-a lor, mai ales că Red nu ştia nici măcar dacă are sau nu veri. Băiatul s-a oprit din ţopăială.

— Nici pe departe. Ah, dar mi-am cunoscut un nou văr de-al doilea. Stai aşa. Sau nepot de văr?

Faţa i s-a schimonosit.

— Poate de-al treilea? Există veri de gradul trei?

Red a ridicat din umeri.

— Eu nici nu ştiam că există *nepot de văr.*

— Poate că e văr de-al doilea. În orice caz, o

rudă de-ale mele are un bebeluş. Îl cheamă Nolan şi e super-moale şi drăguţ.

Se aflau în curtea din spate a familiei Kapule, încotoşmănaţi cu haine groase şi fulare. Red stătea la ei peste weekend, în vreme ce Jackson şi Celine plecaseră să viziteze un spital specializat în tratament oncologic din Texas. Potrivit cercetărilor lui Jackson, unul dintre doctorii de-acolo era un expert de top în tipul de cancer pe care-l avea Celine.

— Bunicii tăi tot mai vor să se mute acolo? a-ntrebat Red, alungându-şi îngrijorarea privitoare la Celine.

Gropiţele lui Marvin şi-au făcut apariţia chiar deasupra gulerului înălţat al pardesiului.

— Nu! În fine, poate puţin. Dar le-am arătat filmul pe care l-am făcut şi Tūtū m-a luat în braţe şi m-a strâns tare şi a început să plângă şi a zis că mă iubeşte mai mult decât iubeşte oceanul. Şi femeia asta iubeşte oceanul *la nebunie!*

Zăpada din jurul picioarelor lui Marvin era distrusă de cât sărise şi tropăise. Încercau să facă un om de zăpadă, dar neaua nu se prindea aşa cum trebuie. Red şi-a pus mănuşa la loc, apoi a adunat încă un morman de omăt la baza omului de zăpadă. Renunţaseră la ideea de a face trei bulgări uriaşi şi de a-i sui unul deasupra celuilalt. De fiecare dată, zăpada se

prăbuşea ca nisipul uscat. Acum construiau o movilă, sperând că apoi îi vor sculpta trăsăturile.

Marvin a făcut un pas în spate şi a analizat din priviri mormanul de omăt.

— Nu arată deloc ca un om de zăpadă.

— Nup.

— Seamănă mai degrabă cu casa lui Luke Skywalker de pe Tatooine. Doar că e mai murdar.

Marvin s-a întors spre ea, cu ochii strălucind datorită ideii sale geniale.

— Hei! Putem face casa lui Luke Skywalker de pe Tatooine!

Red a izbucnit în râs.

— Nu ştiu ce-nseamnă asta.

— Sfinte Sisoe, Red. În weekendul ăsta trebuie să-ţi completezi cunoştinţele despre *Războiul Stelelor.*

În timp ce Marvin îi dădea instrucţiuni despre cum să transforme omul de zăpadă într-o versiune fidelă a casei strămoşeşti a lui Luke Skywalker, cum o descria el, şi lui Red îi venise o idee. La ultima şedinţă de terapie, îl întrebase pe dr. Teddy dacă ea poate face ceva ca să-l convingă pe judecător că Wanda era pregătită să primească din nou custodia copilului. El i-a spus că unii copii scriu o scrisoare în care spun ce-şi doresc. I-a spus că întotdeauna judecătorul

ia în considerare şi opinia copilului. Următoarea apariţie a Wandei era programată la sfârşitul lunii februarie. Un răstimp de şase săptămâni pentru Red ca să-şi dea seama ce vrea să spună. Dacă, în loc de scrisoare, Red ar fi făcut ceva mai impresionant? Poate un filmuleţ. Era sigură că Marvin ar ajuta-o. Ar fi mult mai bun decât o scrisoare. Filmul lui Marvin îi convinsese pe bunicii lui să nu se mute la loc în Hawaii, aşa că poate înregistrarea lui Red îl va convinge pe judecător că trebuie să se mute din nou cu mama ei. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Celine urma să fie operată şi să înceapă în curând tratamentul, iar Red ţinea minte cât de îngrozitor fusese tratamentul lui Buni. Cum îi era rău zile întregi şi cum era prea slăbită ca să mai poată face ceva. O dată a adormit pe podeaua de la baie trei zile la rând, pentru că nu s-a putut întoarce în pat după ce vomitase. Red îi adusese pături şi prosoape, mâncare şi apă. Buni îşi tot cerea scuze, spunea că Red e prea mică pentru a avea grijă de o babă bolnavă. Dar nu era altcineva în jur care să facă asta.

Amintirile despre tratamentul lui Buni o umpleau de groază. Chiar dacă-i plăcea să locuiască alături de Celine şi Jackson, ştia că ultimul lucru de care vor avea nevoie e să aibă grijă de un copil adoptiv cât timp Celine era

bolnavă.

Nu. Red trebuia să trăiască alături de mama ei.

— Poate că putem construi şi peşterile de gheaţă de pe Hoth!

Glasul lui Marvin i-a întrerupt şirul gândurilor.

— Adică nu pe cele reale, că nu avem cum. Nu e destulă zăpadă. Dar putem face o miniatură, cum facem cu casa de pe Tatooine. Putem face copii după o mulţime de lucruri. Şi apoi putem face un film cu întreaga scenă!

A început să sară-n sus şi-n jos.

— ÎMI PLACE LA NEBUNIE CĂ STAI LA NOI TOT WEEKENDUL!

Red a râs, a scobit în zăpadă şi a aruncat-o spre el, lovindu-l chiar în umăr. El a încremenit, uluit, apoi s-a luat după ea, aruncând pulberea de zăpadă care se dezintegra în aer. Pentru următoarele câteva ore, toate gândurile despre cancer, filme sau termene în faţa instanţei au fost îngropate de râsete, în deşertul înzăpezit de pe Tatooine.

Capitolul 46

Marvin stătea lângă tabla albă atârnată de peretele din dormitorul lui Deja trasase un tabel ordonat, cu trei coloane desenate cu un marker

albastru. În fiecare coloană începuse să scrie sarcinile.

Preproducţie Producţie Postproducţie

scenariu filmare editare
amplasament documentare muzică
storyboard avanpremieră/montaj final

— Primul lucru de care avem nevoie, a zis el, e să hotărâm ce poveste vrei să spui.

Red a aruncat în aer perna în formă de ananas şi a prins-o la loc.

— Vreau doar să locuiesc cu mama, a zis ea.

Marvin a fluturat din mână.

— Principalul scop al unui film e să spună o poveste. Tu vrei ca publicul tău să experimenteze nişte *eeemoooţii.*

În timp ce vorbea, a scos capacul unui marker verde şi a scris *EMOŢIE.*

— Emoţia este ceea ce provoacă o reacţie.

Red şi-a dat ochii peste cap.

— Cursul acela de film te-a înnebunit. Vorbeşti ca un profesor.

El a surâs larg.

— Mulţumesc!

— Putem face ceva în genul clipurilor tale cu *Kitchen Kahuna?*

Marvin şi-a pus mâinile în şold şi a început

să se plimbe în jos şi-n sus.

— *Kitchen Kahuna* e senzaţional, a zis el. Dar nu cred că formatul ţi se potriveşte. Tu ai nevoie de o naraţiune.

A scris *NARAŢIUNE* sub *EMOŢIE,* pe tablă.

— E un fel de călătorie. Orice poveste bună începe într-un loc şi se sfârşeşte în altul.

Red trăgea de un fir rebel ieşit din cuvertura lui Marvin şi se holba la tablă, cu faţa schimonosită de atâtea gânduri. Băiatul aştepta, legănându-se în faţă şi-n spate pe vârful degetelor de la picioare.

— Cred că… a spus ea, apoi a făcut o pauză. Cred că vreau să-i spun judecătorului că mama se descurcă bine în comparaţie cu ce s-a întâmplat în trecut?

Marvin a reflectat preţ de-o clipă, lovindu-şi bărbia cu degetele. Apoi a clătinat din cap.

— Cred că trebuie să-i arăţi, nu să-i spui. În acest fel judecătorul simte ceva.

Băiatul şi-a luat laptopul şi s-a aşezat pe pat, alături de ea.

— Ai văzut vreodată o filmare cu căţei foarte trişti sau bolnavi şi care la finalul clipului sunt drăguţi şi fericiţi şi gata să fie luaţi în noile lor cămine?

— Cred că da.

— Şi când îi vezi pe căţei fericiţi, te simţi şi tu fericită, nu-i aşa?

Fata a ridicat din umeri. Marvin şi-a înălţat sprâncenele.

— *De ce?* De ce eşti fericită pentru căţel?

— Pentru că şi el e fericit?

— Nu. Priveşte.

A pus un filmuleţ.

S-au uitat cum salvatorii au scos dintr-o fântână nişte căţeluşi care tremurau. Camera s-a rotit în jurul căţeilor care stăteau, cu ochii mari, pe un prosop dintr-o maşină. Erau slăbănogi şi atât de plini de noroi şi de scaieţi că nici nu-ţi puteai da seama ce culoare aveau. Pe măsură ce înregistrarea continua, căţeii erau trataţi de un veterinar şi primeau castroane mari cu hrană. Red a zâmbit când i-a zărit alunecând şi împleticindu-se pe parchet, trăgând de jucării şi rostogolindu-se pe o pernă. Filmul nu avea mai mult de un minut, dar la final căţeii slăbănogi şi pe jumătate înecaţi deveniseră nişte câini zdraveni şi sănătoşi.

— Vezi? a spus Marvin când s-a terminat.

— Aşa cred, a zis ea, căzută pe gânduri. La sfârşit sunt fericită pentru căţei, pentru că văd că acum o duc mult mai bine.

— Corect!

Marvin a închis laptopul şi a zâmbit.

— Ai văzut călătoria. Îţi aminteşti cât erau de trişti şi asta te face să fii fericită pentru că acum sunt bine-mersi. Şi asta te face să donezi bani

organizaţiei care salvează căţei din fântâni, nu-i aşa?

— Da.

— Deci trebuie să-i arătăm judecătorului călătoria *ta.* Trebuie să le arătăm tuturor cât eşti de tristă fără mama ta şi cum alături de ea îţi este mult mai bine.

— OK. Are logică.

Marvin s-a ridicat în picioare şi a aşezat laptopul pe birou, luând un alt marker.

— Hai să ne gândim.

În ora care a urmat, au notat diverse idei pentru povestea lui Red. Majoritatea ideilor lui Marvin aveau de-a face cu *Războiul Stelelor,* lucru pe care Red l-a refuzat. Dar nici vreuna dintre ideile ei nu părea potrivită.

— Poţi face un montaj de fotografii, a zis Marvin. Unele de când erai bebeluş? Când mama ta nu era bolnavă?

Red a clătinat din cap.

— Nu am fotografii.

— Nici măcar una?

Fata a aruncat şi a prins din nou perna în formă de ananas.

— Copiii aflaţi în plasament temporar nu apucă să-şi ia toate lucrurile cu ei. Mai ales când poliţiştii te iau de-acolo în miez de noapte.

— Ţi s-a întâmplat şi ţie?

Fata a luat perna în braţe şi a ridicat din

umeri, dintr-odată stânjenită.

— Nu-i mare scofală.

El s-a holbat la ea o secundă, apoi a părut preocupat de markerul din mâinile sale.

— Nu ştiu, eu aş fi foarte speriat dacă mi s-ar întâmpla una ca asta.

Fata şi-a simţit inima urcându-i-se în gât. *Fusese* şi ea speriată. Foarte speriată.

— Da, a zis ea încet.

Marvin s-a răsucit spre tablă şi a tăiat ideea *ca fotografiile.*

— OK. Mă rog, ai putea povesti despre mama ta. Despre lucrurile bune pe care le-a făcut.

Red a reflectat la asta.

— Cred c-aş putea vorbi despre ziua aceea în care m-a dus la înot.

Marvin a dat din cap, încurajând-o să continue.

— Aveam, cred, şase ani. Era o vară caniculară şi Buni nu avea aer condiţionat. Într-o zi, mama a zis că n-avea de gând să stea şi să se topească precum o îngheţată pe băţ! Aşa că ne-am dus la un hotel care avea piscină. Poarta era zăvorâtă, aşa că mama s-a căţărat pe un ghiveci S-a zgâriat toată în copacul care se afla acolo. Dar a sărit gardul şi mi-a dat drumul înăuntru şi am înotat toată ziua. Chiar m-a învăţat cum să mă scufund până la fundul

bazinului.

Marvin părea impresionat.

— Ce tare! Nu cred că mama s-ar cățăra vreodată pe poarta vreunui hotel. Probabil ar spune că e ilegal.

Red s-a încruntat.

— Pe bune?

Nu se gândise la asta. Dacă *era* cu adevărat ilegal? Probabil că nu era cea mai bună idee să-i spună judecătorului că mama ei încălcase legea.

— Poate că nu e cea potrivită poveste.

Marvin a oftat.

— E greu să ai idei bune.

— Foarte greu, l-a aprobat fata, aruncând din nou ananasul în sus.

Gropițele i-au apărut în obraji și Marvin a ridicat brațele, declarându-se învins.

— E *imposibil*!

Red a încremenit, cu ochii mari, iar Marvin s-a strâmbat.

— Ce e? a-ntrebat el.

Un val entuziast de aer îi fierbea pe dinăuntru, împingându-i perna în formă de ananas dincolo de mâini Red a surâs larg.

— Am o idee!

Capitolul 47

— La ce lucrezi? a-ntrebat Celine, aşezându-se vizavi de Red la masă.

Red a terminat de scris fraza în caiet.

— La ceva pentru mama.

În ultimele două zile, Red îşi petrecuse fiecare clipă liberă căutând informaţii care să probeze toate lucrurile imposibile pe care ea şi Buni nu le putuseră isprăvi. De când discutase cu Celine despre caiet, a încercat să adauge unele chestii în el. Dar acum voia să termine cât mai curând cu putinţă. Marvin spusese că pot face un film în genul unui documentar, care să arate că tot felul de lucruri imposibile deveneau realitate când oamenii credeau şi făceau eforturi.

— O să fie *atât de* emoţionant, a zis el. Putem folosi nişte muzică bună pentru coloana sonoră. Poate tema din *Războiul Stelelor!* Îi impresionează întotdeauna pe oameni.

La final, Red plănuia să-i arate mamei ei caietul terminat, iar Marvin urma să filmeze reacţia Wandei. Red îi va reaminti că există o diferenţă între *greu* şi *imposibil* şi ştia că mama ei va spune că acum credea că nimic nu este imposibil. Apoi ea şi Red se vor îmbrăţişa şi vor plânge. Marvin spunea că toată lumea care va vedea filmul va plânge. Probabil că şi judecătorul va plânge.

Va fi perfect.

O briză tăioasă şi veselă i-a răvăşit părul şi i-a dat fiori pe şira spinării. Paginile caietului au fluturat şi coperta a săltat, dar Red a apăsat-o imediat cu podul palmei Celine a ridicat dintr-o sprânceană.

— La ce anume te gândeşti, puştoaico?

Cât timp au fost în Texas, Celine şi Jackson au vorbit cu Red în fiecare zi, cu ajutorul apelurilor video. Ba chiar i-au trimis un spin-eo din rezerva lui Celine, spre încântarea lui Marvin. Red îl văzuse şi pe doctorul lui Celine, care-i promisese că va avea grijă de aceasta, dacă avea să urmeze tratamentul acolo. Deşi călătoria era una serioasă, părea să fi decurs excelent. Şi Celine, şi Jackson erau mult mai binedispuşi de când se întorseseră acasă.

Red a tras aer în piept. Spera că lucrurile pe care urma să le spună n-o vor întrista din nou pe Celine.

— Eu… vreau să fac un film. Prin care să-i spun judecătorului de ce ar trebui să locuiesc din nou cu mama.

Celine şi-a împreunat mâinile pe masă şi şi-a dres glasul.

— OK.

Red a continuat repede.

— Nu că nu mi-ar plăcea să locuiesc cu tine şi cu Jackson! Îmi place! Doar că…

A făcut o pauză şi a ridicat din umeri. Celine

i-a mângâiat mâna cu degetele.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii E mama ta şi o iubeşti Ştiu lucrul ăsta. Şi ştiu că dacă vrei să fii cu ea nu înseamnă că pe noi nu ne iubeşti.

Red a dat din cap şi din umeri în acelaşi timp.

— Cum te pot ajuta? a-ntrebat Celine.

Red a deschis caietul şi i l-a întins lui Celine.

— În film vreau să vorbesc despre lucrurile imposibile. Vreau să spun că există o diferenţă între greu şi imposibil. Şi că poate mamei îi e greu să aibă grijă de mine, dar nu imposibil.

Celine a dat din cap, dar în expresia ei era ceva ce Red nu putea descifra cu adevărat.

— Cred că e o idee bună.

— Mulţumesc. Te poţi gândi la ceva pentru asta? a întrebat Red, arătându-i o pagină de la sfârşitul caietului.

Celine a citit câteva cuvinte scrise de Buni. *Imposibil: să vezi ceva invizibil".* S-a lăsat pe spate, pierdută în gânduri, cu buzele strânse. După o clipă s-a ridicat în picioare.

— S-ar putea să am o idee.

Red a urmat-o până în bibliotecă. Celine a cercetat unul dintre corpuri, ridicându-se pe vârfuri ca să scoată o carte de pe ultimul raft.

— Poate e cam greu de citit, dar te pot ajuta să găseşti partea potrivită, a zis ea, întinzându-i cartea lui Red.

Fetiţa a răsucit cartea în mână. Era un volum despre stele şi avea o mulţime de poze lucioase.

— Poţi povesti despre faptul că uneori stelele sunt invizibile.

— Ca atunci când e înnorat?

— Mă gândeam mai degrabă că sunt invizibile în timpul zilei. Stelele sunt mereu acolo, veghindu-ne întotdeauna, a zis Celine, fluturând mâna spre cer. Doar că nu le putem vedea pe lumină. Însă când se lasă întunericul stelele strălucesc cel mai puternic.

Red a simţit un fior bine cunoscut pe piele.

— E perfect. Mulţumesc!

Celine i-a dat lui Red o şuviţă pe după ureche.

— Cu plăcere. O să-i arăţi caietul mamei tale?

Red a răsfoit paginile cărţii, dând din cap.

— Marvin o să filmeze când o să i-l arăt.

— Serios?

— Da. O să adăugăm reacţia ei în filmul pe care i-l voi da judecătorului.

Chipul lui Celine a fost străbătut de o umbră, dar femeia a spus:

— Ar trebui să fii foarte mândră, Red.

S-au întors în bucătărie. Celine a făcut ceai în timp ce Red s-a uitat prin cartea despre stele. Erau o tonă de fotografii senzaţionale, dar şi o *mulţime* de cuvinte necunoscute. Trebuia

neapărat să le caute pe Google. Apoi a pus cartea deoparte şi a privit cum Celine toarnă apă fiartă într-o cană.

— Hei, a zis brusc Red. Nu-ţi mai masezi gâtul. O făceai destul de des.

— Ai dreptate. Durerea nu mai e acolo.

Celine şi-a lipit degetele de scobitura gâtului şi a umărului, ca şi cum voia să verifice dacă e adevărat.

— Doctorul a zis că e ceva numit *durere radiantă.* Credeam că mă doare gâtul, dar de fapt aveam fierea bolnavă.

— Ce ciudăţenie.

Celine a izbucnit în râs.

— Da, aşa cred şi eu. Durerea în sine e ciudată. Uneori te păcăleşte şi te face să crezi că ai o problemă, când de fapt ai cu totul alta.

Red s-a încruntat.

— Şi dacă durerea nu dispare niciodată? a-ntrebat.

Mama ei adoptivă a clătinat din cap.

— Uneori nu dispare. Sunt mulţi oameni pe care-i doare în fiecare zi. Trebuie să fii foarte curajos să înfrunţi o astfel de durere. Dar curajul poate scoate la suprafaţă frumuseţea.

— Buni a avut dureri mult timp, a zis Red, cu glas tremurând. Şi apoi a murit. N-a fost nimic frumos.

Chipul lui Celine oglindea tristeţea lui Red.

— Îmi pare rău că ţi-ai văzut bunica suferind atât de mult. Sunt sigură că s-a bucurat că ai fost acolo cu ea. Ai avut grijă de ea. Ai făcut-o să se simtă iubită.

Red a atins marginile caietului.

— Am dansat pentru ea, a spus fetiţa.

Amintirea i s-a aprins în minte, ca o lumânare care nu se stinsese definitiv.

— Buni dansa ca să readucă la viaţă obiectele stricate. Spunea că lumea îşi arată mereu iubirea prin dans. Aşa cum se leagănă copacii sau cum zboară păsările în stoluri imense. Spunea că, dacă un lucru e stricat, voia să-i arate dragostea ei, aşa că dansa.

Celine a zâmbit.

— Acum *sunt convinsă* că mi-ar fi plăcut de Buni a ta.

Red a aprobat-o.

— Eu dansam mai ales când ea dormea. Dar o dată s-a trezit şi m-a văzut. Când m-am uitat la ea, mă privea şi plângea.

Red s-a oprit şi s-a încruntat.

— Deci cred că nu era, de fapt, un lucru bun.

— Ah, scumpa mea, a zis Celine, apropiindu-se de ea. Era. Era un lucru minunat. Bunica ta te-a văzut dansând şi ştia cât de mult o iubeşti.

— Dar plângea.

Celine şi-a cântărit foarte bine următoarele cuvinte.

— Uneori plânsul nu e trist, a zis ea. Uneori aşa reacţionăm în faţa unui lucru pe care-l considerăm frumos.

— Uite-le pe fetele mele! a bubuit glasul lui Jackson, când a intrat pe uşa din spate.

Zăpada se rotea în jurul lui. Şi-a scos şapca de baseball pe care scria *I Like Big Mutts.*

— Red, n-o să-ţi vină să crezi ce am văzut în hambar.

Fata a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— Un oposum.

Celine a izbucnit în râs.

— Un oposum? Pe bune?

Jackson a dat din cap, rânjind.

— Dap! Era enorm.

Şi-a despărţit palmele la vreo jumătate de metru una de alta.

— Şi a *şuierat* la mine! Red, fac pariu că pe el l-ai văzut şi ai crezut că e şobolan. Mai ales că n-ai mai văzut aşa ceva niciodată.

Celine s-a strâmbat.

— Ai scăpat de el?

— Va trebui să pun o capcană ca să-l pot muta. Sau s-o pot muta. Trebuie să scotocesc prin tot hambarul, ca să fiu sigur că nu are pui pe undeva.

A sărutat-o pe Celine pe obraz şi a tras-o uşor pe Red de ciuf. Mirosea a animale, a

transpiraţie şi a lemne proaspăt tăiate.

— Ce faceţi voi două?

— Vorbeam, a zis Celine.

— I-ai spus lui Red vestea cea bună? a-ntrebat el, iar fetiţa s-a uitat la Celine.

— Vestea cea bună?

Celine s-a lăsat pe spate pe un scaun, cu mâinile încolăcite în jurul cănii de ceai.

— Ei bine, azi m-a sunat medicul din Texas. Mi-au programat operaţia.

Red s-a uitat de la unul la celălalt, simţindu-se dintr-odată îngrijorată. Expresia lui Celine era una precaută.

— E la sfârşitul lui februarie. În Houston.

Capitolul 48

Jackson a venit la parter, cu câinii în urma lui, şi a bătut la uşa bibliotecii. Red se afla la computer. Lucrase la caietul ei imposibil, dar îşi abătuse atenţia încercând să-şi dea seama dacă copiii aflaţi în plasament temporar au voie să meargă cu familia lor adoptivă în alt stat, în situaţia în care unul dintre membrii acesteia urma să se opereze acolo.

Nu era un răspuns uşor. Mai ales pentru că Celine a spus că va sta în spitalul din Texas cel puţin şase săptămâni.

— Hei, puştoaico. Astăzi te duc să te vezi cu mama ta. Celine nu se simte bine.

Era la începutul lunii februarie şi azi era cea de-a treia întâlnire nesupravegheată a lui Red cu mama ei. Ultima oară au fost la un patinoar din centrul oraşului Denver, unde au descoperit că niciuna dintre ele nu se prea pricepea la patinaj. După ce şi-au învineţit noada de câteva ori, şi-au cumpărat cafea şi s-au plimbat prin 16th Street Mall. Red îşi dorise cacao, dar mama ei a convins-o să-şi ia mai bine mocha, spunând ca e pentru oameni mari. Ei nu-i plăcea gustul cafelei şi, până la urmă, a aruncat-o.

În timp ce Red şi Jackson o aşteptau acum pe Wanda să vină la Park-n-Ride, Jackson a-ntrebat:

— Planul e să mergeţi la film?

— Aşa cred.

Red s-a uitat la ceas. Mama ei întârzia. Din nou.

— Filmul tău cum merge? a-ntrebat el.

Red s-a foit pe locul ei. O duruse stomacul toată dimineaţa.

— Bine. Aproape am terminat de găsit lucrurile imposibile şi am filmat deja câteva scene. O s-o rog pe mama ca următoarea noastră întâlnire să fie undeva unde poate veni şi Marvin ca să filmeze.

— Ea ştie despre film?

— Oarecum. I-am spus că lucrez la ceva pentru judecător. O să-i povestesc mai multe

astăzi.

Jackson a părut, preţ de-o clipă, căzut pe gânduri, apoi a dat să spună ceva, dar chiar atunci maşina Wandei a apărut în parcare. Cei doi au coborât din camioneta lui Jackson şi i-au făcut cu mâna. Un vânt muşcător, stârnit din senin, i-a înţepat faţa lui Red, făcând-o să-şi îndese mâinile adânc în buzunarele hainei.

— Salutare, a spus Jackson, aplecându-se ca să privească pe geamul maşinii Wandei.

Aceasta de-abia i-a zâmbit. Nu se simţea niciodată în largul ei în preajma lui Jackson. Vântul îi încurca părul în jurul feţei.

— Bună.

Red s-a suit pe scaunul din dreapta. A fost nevoită să dea la o parte câteva ambalaje de fast-food şi nişte plicuri, ca să se poată aşeza.

— Încă mai aveţi în plan să vă duceţi la mall, la film? a-ntrebat Jackson.

Wanda de-abia s-a uitat la el.

— Mm-hmm.

Jackson şi-a înclinat capiii, încercând s-o privească pe Wanda în ochi.

— Fără alte opriri?

Wanda a oftat.

— Ştiu regulile. E copilul meu, bine?

Jackson a ridicat o mână.

— Mă asigur doar că vorbim aceeaşi limbă, a zis el. Am telefonul la mine, dacă ai nevoie de

ceva.

S-a aplecat şi mai mult, uitându-se la Red.

— Distracţie plăcută, puştoaico.

A bătut uşor în capota maşinii, apoi s-a îndepărtat.

Abia au ieşit din parcare, când s-a auzit telefonul Wandei. O senzaţie de disconfort şi-a făcut loc înlăuntrul lui Red. Wanda a aruncat o privire spre ecran, apoi a răspuns.

— Hei. Ce mai faci?

A ascultat, şi-a dat ochii peste cap, apoi a chicotit, uitându-se spre Red.

— Sunt cu fetiţa mea acum.

O pauză.

— Nu…

Din nou o chicoteală.

— Nu!

O pauză mai lungă. Wanda a oftat.

— Adam…

Cine era Adam? Red şi-a privi mama, roşeaţa din obrajii acesteia, râsul răguşit şi şoptit. Bănuiala i s-a înfipt în minte, ca un dinte ascuţit.

— Ţi-am spus că sunt cu fetiţa mea.

Dar tonul Wandei era mai cald, mai puţin convingător. I-a aruncat o privire întrebătoare lui Red. Adam a mai spus ceva şi ea a râs din nou. Nehotărârea de pe chipul ei s-a evaporat.

— Bine... da, bine. Mda, ne vedem. Dar repede, OK? Avem planuri. Ne oprim pe la tine.

O altă chicoteală.

— Bine. OK. Pa.

Şi-a lăsat telefonul în suportul de pahare şi acesta s-a lovit cu zgomot de beţigaşele pentru amestecat în cafea şi de tuburile de ruj.

— Nu mergem la film? a-ntrebat Red.

Wanda şi-a ochii dat peste cap.

— Nu te bosumfla. Trebuie să mă opresc repede undeva.

Red s-a uitat urât la ea.

— Nu mă bosumflu!

— Un prieten are nevoie să trec repejor pe la el, a zis Wanda. Red, nu mai ofta aşa. Mă mişc repede. Şi n-o să pierdem filmul. Poate reclamele, dar atât.

Red a strâns şi mai tare din pumni.

— De ce nu poţi să te duci mai târziu?

— Am zis că o să mă mişc repede, bine? s-a răstit Wanda.

— *Bine.*

Tăcerea părea instabilă şi primejdioasă, ca un cuib de viespi. Lui Red îi era frică s-o stârnească prea tare. Afară, norii începuseră să se întunece.

Maşina se zgâlţâia pe Colfax Avenue, care avea atât de multe găuri în asfalt iarna încât era imposibil să le ocoleşti Şiragurile de mărgele

colorate de plastic prinse de oglinda retrovizoare se loveau cu zgomot de parbriz. Wanda a aprins o brichetă sub ţigara care-i atârna între buze.

Atunci şi-a dat seama că Red o priveşte.

— Ce?

Red a ridicat din umeri.

— Fumez, Red. E un obicei urât, cum vrei să-i spui Dacă vrei să stai cu mine în maşina *mea,* a subliniat ea, ca şi cum fetiţa ar fi avut de ales, fă-mi un favor şi nu mă mai judeca.

— Nu te judecam!

Wanda a deschis geamul şi a suflat fumul în văzduh. A bătut cu degetele în volan, nerăbdătoare ca semaforul să se facă verde.

Cum de a luat ziua asta o întorsătură atât de urâtă? Ultima oară când ieşiseră împreună s-au distrat de minune. Au râs şi au discutat despre slujba Wandei şi despre cursurile acesteia. Parcă erau nişte prietene.

Red voia senzaţia aceea înapoi.

— Cum îţi merge la cursuri? a-ntrebat ea.

Wanda a ridicat din umeri şi şi-a scuturat scrumul ţigării pe geamul întredeschis. Aerul a mugit pe măsură ce maşina a prins viteză.

— Cum te descurci la muncă? a mai încercat fetiţa.

Mama ei şi-a dat ochii peste cap.

— Totul e-n regulă, Red.

Au cotit pe o stradă îngustă şi au oprit la un semafor, în faţa unei clădiri de cărămidă. În crengile golaşe ale tufelor ce mărgineau zidul era o pungă de plastic şi de liniile de înaltă tensiune atârna o pereche de încălţări, spânzurate de şireturi, ce se legănau în bătaia vântului.

— O să termin repede aici, a zis Wanda, parcând maşina.

Red nu voia să rămână în norul de fum de ţigară.

— Pot să vin cu tine?

Wanda a înţepenit, apoi i-a zâmbit larg.

— Iubito, durează doar un minut. Eşti fetiţă mare. Poţi sta aici câteva minute, nu-i aşa?

Red voia să urle. Voia s-o prindă pe Wanda de părul lung şi s-o lege de volan. Voia să se ducă la film şi să pretindă că totul e OK.

Nu voia să rămână singură în maşină, cu gunoi sub picioare şi cu fumul de ţigară care-i ardea ochii.

Dar Wanda n-a aşteptat un răspuns. I-a zâmbit din nou lui Red, fals şi larg, spunând:

— Ce fetiţă cuminte. Mă-ntorc imediat!

Apoi s-a strecurat afară din maşină, luând cheile cu ea. Alarma maşinii a ciripit piţigăiat – *uuup uuup* –, iar mama ei a dispărut după colţul clădirii.

Capitolul 49

Motorul răcit zăngănea şi trosnea. Traficul vâjâia pe strada aglomerată şi Red auzea nişte strigăte înăbuşite de undeva, din clădire. Vibraţiile unui bass răsunau din spatele ferestrei închise.

Deşi aerul din maşină era rece, sudoarea începuse să-i scalde ceafa. Cifrele micului ceas de la bord mărşăluiau în ritmul lor stabil şi lent. A închis ochii, ignorându-le mersul. O rafală de vânt a zguduit maşina, speriind-o din cale-afară.

Nu. Nu-i va permite vântului să scape de sub control. Nu-i va mai permite.

A inspirat profund şi s-a concentrat să-şi îmbuneze vântul. Cu degetele străbătute de furnicături, a direcţionat un curent stabil de aer spre o bucată de hârtie de pe jos, de la picioarele sale. Foaia a tremurat şi a zburat puţin mai încolo. Fata s-a concentrat, încruntându-se. Hârtia s-a răsucit o dată, de două ori. Brusc, a zburat înapoi, lipindu-se de podea. N-avea niciun sens. Red a mârâit şi s-a încrucişat braţele.

Un bărbat îmbrăcat un o haină verde şi pătată a trecut pe lângă ea. Avea ochi galbeni, acolo unde ar fi trebuit să fie albi, şi se mişca de parcă era făcut din piese şi rotiţe desperecheate. Când s-a uitat spre ea, Red şi-a

întors privirea.

S-a uitat la ceas, dar simţea privirea bărbatului asupra ei.

Zece minute. Cincisprezece.

Stomacul i-a fost străpuns de o crampă tăioasă, ca un pumnal. A-ncercat să se ghemuiască pe scaun, dar era prea mic pentru a fi confortabil. Soarele îi provoca, de asemenea, o durere de cap.

Douăzeci de minute.

Şi-a desprins centura de siguranţă şi s-a răsucit, uitându-se prin geamul din spate. Niciun semn de viaţă de la Wanda. Omul în haină verde stătea pe un zid mic de cărămidă din faţa intrării în clădire, rulându-şi un fel de ţigară. A ridicat privirea la ea şi i-a zâmbit.

Ea s-a lăsat în jos, în aşa fel în cât să-i vadă reflexia în oglinda laterală. Pentru câteva clipe, el s-a uitat spre maşină, apoi s-a întors la ţigara lui.

Douăzeci şi două de minute.

Cum a putut mama ei să-i facă aşa ceva? Trebuiau să fie la film, dar Wanda nu dădea încă niciun semn. Un fior de vânt i s-a ridicat de pe piele, ca un val de căldură. Nu putea transforma această adiere în ceva blând sau bun. Aerul circula prin maşină, făcând hârtiile să foşnească şi gunoaiele să zornăie. Red a închis ochii, a inspirat lent, dar un alt junghi dureros în stomac

a făcut ca vântul să se ridice rotindu-se dinspre ea.

Un plic a lovit-o peste faţă. Şi l-a dezlipit şi s-a uitat urât la el. Era destinat mamei sale şi, pe partea din faţă, scria, cu litere de un roşu-aprins: *Termen depăşit.*

Şi mai milite hârtii au zburat prin aer, iar fetiţa a mârâit furioasă.

Cineva a bătut în geam şi asta a făcut-o să ţipe. Şi-a vârât plicul în buzunar, într-un gest panicat. Bărbatul stătea aplecat, trăgând cu ochiul prin sticlă.

— Eşti bine acolo?

Avea glasul înăbuşit, iar ochii lui cu pleoape căzute erau îndreptaţi asupra hârtiilor zburătoare.

— Sunt bine! a zis ea.

El a privit-o lung, iar Red şi-a ţinut respiraţia, căznindu-se să ţină furtuna în frâu. În cele din urmă, bărbatul a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat împleticindu-se, trăgând cu nesaţ din ţigară. Fetiţa s-a trezit cu o perdea de lacrimi de uşurare întunecându-i vederea, urmate îndeaproape de mânia care o cuprindea din nou. *Unde era mama ei?* A dat să se mute pe bancheta din spate, ca să vadă mai bine intrarea în clădire.

— Au!

Şi-a tras iute mâna înapoi. O dâră de sânge i

se ivise în podul palmei. A examinat locul unde pusese mâna şi a văzut o lucire metalică. Cu grijă, a dat la o parte un tricou vechi şi nişte hârtii. Pe banchetă era o cutie storcită de suc, iar în marginea ei ruptă şi ascuţită se reflectau razele soarelui.

Rana o ustura. Şi-a împreunat mâinile şi s-a uitat din nou la ceas. Wanda era plecată de cincizeci de minute. O căutare scurtă prin buzunarele portierelor după un şerveţel curat s-a dovedit inutilă. A deschis torpedoul şi a răscolit printre chitanţe şi pachete de ţigări pe jumătate goale. Degetele ei au dat peste un obiect de plastic, mic şi familiar. A îngheţat, nevenindu-i să creadă, şi a scos la lumină o pungă de pastile albe.

Nu.

Mama ei n-ar face asta. Nu din nou. Se vindeca! O voia înapoi pe Red. Nu. Nu. *Nu.*

Mânia şi frustrarea fierbeau în ea ca lava. A închis trântind torpedoul. Un nor furtunos de hârtii zburătoare s-a stârnit în jurul ei, dar nu-i păsa. S-a uitat prelung la pungă, apoi a zdrobit-o în pumn. Cum a putut mama ei să-i facă aşa ceva? *I-a promis!* Nu ştia că Red are nevoie de ea? Că are nevoie de ea cu *disperare*? Termenul de la tribunal era la numai trei săptămâni depărtare. Operaţia lui Celine era programată la scurt timp după asta.

— Ce tâmpenie.

O alarmă zgomotoasă a spintecat aerul când Red a deschis portiera. S-a strecurat afară din maşină şi a trântit portiera, îndepărtându-se fără s-o observe careva. Cel puţin bărbatul cu haină verde dispăruse.

Holul clădirii de apartamente mirosea a gunoi. Era o încăpere lungă şi pustie, cu un linoleum plin de pete pe jos, pereţi îngălbeniţi şi un singur lift, acoperit de graffiti. Pe uşa de vizavi de intrare scria SCĂRI. În capul lui Red urlau nişte alarme mai gălăgioase decât cea de la maşina Wandei.

— Nici gând, a zis ea, scuturând din cap spre casa scărilor.

Mai văzuse locuri ca acesta şi nu avea de gând să înceapă să colinde coridoarele.

Cu vântul rece pe faţă, s-a plimbat în sus şi-n jos pe trotuar, uitându-se bănuitoare la puţinii oameni care treceau. Mersul îi alina crampele de la stomac, dar tot îi era greaţă. În cele din urmă a găsit o benzinărie. L-a ignorat pe vânzător şi s-a dus direct la toaletă. Acolo mirosea a benzină şi a canalizare.

Şi-a trecut mâna pe sub jetul de apă. Sângele s-a rotit în mici vârtejuri rozalii şi s-a dus în scurgere. După ce s-a curăţat, s-a ridicat şi s-a uitat în oglindă. Arăta şi se simţea ca o batistă folosită. Oglinda s-a clătinat puţin într-o

parte când înăuntrul ei s-a spart un val de ameţeală. S-a rezemat de chiuvetă, încercând să vomite, dar n-a ieşit nimic.

Ce se întâmpla cu ea?

Dintr-odată şi-a amintit că trebuie să facă pipi. Şi-a dat jos pantalonii şi s-a aşezat pe toaletă.

Panica a purtat o rafală de vânt dinspre ea, atât de puternică încât uşa s-a zguduit din balamale.

Era şi mai mult sânge. Îi pătase chiloţii şi ajunsese până la cusătura pantalonilor, între picioare.

Tremurând, s-a întins după suportul pentru hârtie igienică, dar n-a găsit nimic. Din piept i-a scăpat un mic suspin, iar uşa s-a zgâlţâit din nou, sub o altă rafală de vânt.

Trebuie să mă calmez. Nu-şi putea pierde controlul asupra furtunilor sale. În niciun caz în toaleta unei benzinării. A inspirat încet, numărând invers de la 10 la 0.

E doar menstruaţia. Ştia despre ciclul menstrual, într-unul dintre căminele unde locuise era un afiş, în baie, despre menstruaţie şi stăpâna casei făcuse un adevărat spectacol din a le arăta fetelor unde sunt tampoanele.

Pe-atunci i se părea că îi va veni ciclul, undeva, în viitorul îndepărtat, şi că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa asta. Era doar un copil.

Dar acum avea aproape 12 ani. Creştea. Chiar dacă era pregătită pentru asta, chiar dacă nu.

Dar Red se simţea de mult timp matură. Se săturase de asta. Nu voia decât să fie un copil normal, care se duce la film cu mama lui. Nu voia să aibă menstruaţie. Nu voia să găsească pastilele mamei sale în torpedou. Nu voia secrete şi scuze şi promisiuni încălcate.

Şi-a repetat exerciţiul de respiraţie încă de două ori, până când vântul n-a mai împins uşa şi ea nu s-a mai simţit la fel de panicată. Cu toate acestea, respiraţia nu-i alinase crampele de la stomac şi nici nevoia de a plânge.

A deschis un dulăpior de lângă toaletă, dar nu avea hârtie igienică, ci doar nişte produse de curăţenie care, de bună seamă, nu fuseseră utilizate în ultima vreme. Şi-a tras nasul şi a scos de-acolo câteva prosoape de hârtie.

Nimic din ziua asta nu mergea cum trebuie.

Brusc, o voia pe Celine. Celine ar şti ce să facă, ce să spună. N-ar pune-o pe Red într-o situaţie proastă şi nici n-ar obliga-o să vorbească despre nişte lucruri despre care nu voia să vorbească. Red voia să meargă acasă şi s-o lase pe Celine să-i facă o ciocolată fierbinte, ca să uite de toate astea.

Dar Celine nu era *acasă.* Mama ei însă era.

Nu-i aşa?

Red s-a spălat din nou pe mâini şi s-a holbat

la propria reflexie din oglinda murdară. *Mama e casa mea,* şi-a spus ea, la nesfârşit. *Mama e, mama e, mama e.* Trebuia să fie.

Capitolul 50

Vânzătorul de la benzinărie era un adolescent cu faţa plină de coşuri, cu un păr blond lung până la umeri şi cu cercei groşi în urechi. Tricoul lui uzat era acoperit cu o vestă roşie subţire, pătată la subsuori.

— Eşti bine, puştoaico?

Şi-ar fi dorit ca oamenii să nu-i mai pună această întrebare. Cu toate astea, n-avea nevoie ca băiatul să cheme poliţia şi să raporteze o fetiţă plină de sânge în benzinărie, aşa că a spus, zâmbind:

— Mda, sunt OK. Ai un leucoplast? M-am tăiat la mână.

A ridicat palma, arătându-i rana. El a părut mulţumit de răspuns, căci expresia îngrijorată din priviri i s-a transformat la loc în plictiseală.

— Sigur.

Fata şi-a lipit două bandaje mici peste tăietură şi a mototolit ambalajele. El a privit-o cu atenţie şi a ridicat întrebător din sprânceană când a văzut că Red nu se mişcă din loc.

— Vrei să chemi pe cineva?

Red şi-a muşcat buza, uitându-se fix la

telefonul de pe tejghea. Receptorul bej al acestuia era înnegrit de mizerie şi în partea de jos avea lipită o bucată veche de gumă de mestecat.

Nu fi copil, şi-a spus fata. N-avea nevoie de Celine să vină s-o salveze. Totul era bine.

Chiar era.

Şi-a tras nasul şi a scuturat din cap.

— Nu, mulţumesc.

A ieşit iute din magazin, dând cu nasul de aerul rece de-afară. Soarele fusese acoperit de câţiva nori cenuşii, care se răsuceau neobosiţi pe cer. Temperatura, de asemenea, scăzuse cu câteva grade. Red a ignorat vremea şi a pornit hotărâtă spre maşina mamei sale.

Oricum, dacă o suna pe Celine n-ar fi făcut altceva decât s-o bage pe Wanda în belea. Şi nu voia asta. Chiar dacă mama ei o lăsase aproape o oră singură în maşină. Chiar dacă rataseră filmul. Chiar dacă găsise punguţa plină cu pastile…

Când Red era mică, Buni obişnuia să spună: *Nu te grăbi să tragi concluzii.*

Când schimbările de dispoziţie ale Wandei deveniseră atât de nebuneşti încât dispărea cu zilele, Buni spunea: *Nu te grăbi să tragi concluzii.*

Când medicamentele lui Buni au început să se evapore din sticluţe, ea spunea: *Nu te grăbi*

să tragi concluzii.

Doar când Wanda a fost arestată prima oară şi Red a găsit-o pe Buni plângând deasupra unui coş cu rufe, aceasta din urmă a spus: *Ar fi trebuit să mă grăbesc să trag concluzii. Poate n-ar fi ajuns atât de rău dacă m-aş fi grăbit să trag concluzii.*

Red se-ntreba ce-ar fi spus Buni acum. Ar fi avertizat-o pe Red să nu se grăbească să tragă concluzii? Sau ar spune că punga aceea era fix ceea ce se temea Red că e?

Nu. Mama a promis. Gândul acesta era balustrada de siguranţă a unui carusel instabil şi Red se agăţa de ea cu toate puterile.

A tremurat scurt. Avea jacheta legată în jurul taliei, ca să-i acopere pata de sânge de pe jeanşi. Se analizase din toate unghiurile în oglinda toaletei şi nu credea că pata poate fi zărită, dar n-avea de gând să rişte. Puloverul subţire nu-i prea ţinea de cald, aşa că mergea repede, aproape alerga. Avea crampe la stomac şi spera ca cocoloşul de prosoape de hârtie din chiloţi să nu-i alunece pe cracul pantalonilor.

Plasticul îi scârţâia în buzunarul jeanşilor. În loc să arunce pastilele la toaletă, aşa cum ar fi vrut, Red hotărâse să le păstreze. Să-i ceară mamei sale socoteală în privinţa lor. Să-i ofere şansa de a-i da o explicaţie. Era probabil o greşeală. Poate erau doar aspirine.

Când a cotit, a văzut-o pe Wanda sprijinită de capota maşinii, cu telefonul lipit de ureche. Când Red s-a apropiat, mama ei era cu spatele, cu părul ei negru şi des atârnând ca o cascadă peste umeri. La auzul paşilor, Wanda s-a răsucit. A răsuflat uşurată şi a închis telefonul.

— O, Doamne Dumnezeule, Red. Unde *ai fost?*

— Îmi cer scuze. Eu…

— Scuze?? *Aproape că am chemat poliţia!*

Wanda şi-a aruncat telefonul în maşină, pe geamul deschis. Acesta a sărit de pe scaun şi s-a izbit bufnind de podea.

— Te caut pe-afară de un sfert de oră! Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi sunat pe poliţai?

Lui Red i se făcuse cald şi Mg în acelaşi timp. Şi-a cuprins stomacul cu mâinile şi a clătinat din cap.

— Ia ghiceşte! Cum ar fi fost să-mi pierd copilul într-una dintre vizitele astea nesupravegheate, ha? Îţi garantez că s-ar fi *terminat* cu ele. Definitiv. Asta îţi doreşti?

Red simţea cum i se frânge inima. O peşteră adâncă şi întunecată se căsca în locul ei.

— Nu.

Când Wanda a vorbit din nou, avea un glas mai moale, deşi tot muşcător.

— Te simţi bine?

Pe Red o ustura mâna şi o durea stomacul.

Avea obrajii îngheţaţi de Mg şi ceafa îi zvâcnea vag. Dar cea mai urâtă dintre dureri nu-i afecta trupul.

— Unde ai fost? a şoptit Red.

Mama ei şi-a îngustat ochii.

— Poftim?

— Unde ai fost? Ai lipsit o veşnicie! Am pierdut filmul!

Ruşinea a străbătut chipul Wandei atât de repede încât Red de-abia a observat-o.

— Ţi-am spus, un prieten avea nevoie de ajutorul meu.

— Ai spus că va dura câteva minute. Te-am aşteptat o oră!

Aerul i s-a ridicat în valuri din corp, febril şi frenetic. Nici măcar n-a mai încercat să-l stăpânească. Wanda şi-a dat ochii peste cap.

— Nu fi copil, Red. N-am fost plecată atât timp.

Red a făcut un pas în faţă şi a scos punguţa de plastic din buzunar. A ridicat-o în spaţiul dintre ele.

— Nu. Sunt. Copil. *Copiii* nu se prind când mamele lor *mint.*

Wanda şi-a căscat ochii căprui şi obrajii i s-au colorat în purpuriu.

— Unde a!..

S-a oprit, ferecându-şi buzele. A făcut un pas înapoi, clătinând din cap.

— Nu ştiu la ce te referi.

Red fierbea de mânie, iar Wanda aproape că s-a dezechilibrat când furia fetiţei a dat buzna afară, într-o rafală.

— Nu sunt tâmpită, mamă.

Wanda s-a întins după punguţă.

— Red, eu…

Fata şi-a lăsat mâna în jos, strângând din nou punguţa în pumn, şi s-a uitat urât la mama ei.

— Mamă.

— Nu e nimic, Red! Nu e ce crezi tu.

Şi-a mutat privirea de la pumnul lui Red la chipul acesteia.

— Sunt pentru migrenele mele. Ştii că am migrene. Am nevoie de pastile. Asta e tot.

— Iar *eu* am nevoie de tine, mamă.

De-ndată ce a rostit aceste vorbe, furia care-i străbătea trupul s-a risipit. Dintr-odată s-a simţit fragilă ca zăpada proaspăt căzută. Cu un singur pas, Wanda ar fi putut s-o stâlcească.

Mama ei o privea fix, cu o expresie tăioasă şi indescifrabilă. Apoi, între ele, curentul s-a schimbat, învăluindu-le în lujeri calzi de aer. Red i-a simţit uşor, pe obraz. La fel ca înainte. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

Wanda s-a apropiat de ea.

— Ai dreptate, iubito. Ai dreptate. Îmi pare rău.

Şi-a deschis braţele. Red a ezitat, apoi s-a aruncat în îmbrăţişarea mamei sale. Cu bărbia lipită de creştetul lui Red Wanda a şoptit:

— O dau în bară la nesfârşit.

Wanda s-a retras şi i-a dat lui Red o şuviţă după ureche. Ochii i-au scânteiat de lacrimi. A scuturat din cap.

— Pare ceva imposibil.

Red nu era sigură ce voia să spună. Era imposibil să-şi învingă dependenţa sau să aibă grijă de fiica ei? Şi-a deschis pumnul. S-au holbat amândouă la punga mototolită. Cu cealaltă mână, cea cu leucoplastul însângerat, Red s-a agăţat de degetele mamei sale.

— E aşa cum spunea Buni întotdeauna *pare* imposibil… a zis ea, apoi a aşteptat.

Wanda a expirat scurt şi a închis ochii.

— Până când se împlineşte, a şoptit ea.

În cele din urmă, Wanda a luat punguţa şi a dus-o la un tomberon din apropierea clădirii de cărămidă, ţinându-se în continuare de mâna lui Red.

Să mori de inimă sfâșiată

Lumea spune că e imposibil să mori din cauza unei inimi sfâșiate. Se spune că Dumnezeu nu ne dă niciodată mai mult decât putem duce și că durerea se vindecă întotdeauna.

Dar lumea se înșală.

Există o boală care se numește sindromul inimii frânte. Uneori, când cineva e foarte trist, rănit sau chiar fericit, inima lui se poate opri din funcționare. Vasele de sânge se pot umfla și, uneori, pot chiar exploda.

De cele mai multe ori, oamenii nu mor.

De cele mai multe ori, oamenii își revin după sindromul inimii frânte și se vindecă.

Dar alteori...

alteori nu se-ntâmplă așa.

Capitolul 51

Red începea să piardă noţiunea timpului. Între şcoală şi teme, căutarea lucrurilor imposibile alături de Celine şi grijile pe care şi le făcea pentru mama ei, trecuseră în zbor aproape trei săptămâni şi Red nu-i spusese mamei sale despre video.

— Termenul de prezentare în faţa curţii e peste *patru zile,* Marvin. Patru zile! a oftat ea în telefon.

— Te vezi cu ea mâine, corect? a-ntrebat Marvin. Red a auzit un zăngănit de farfurii în curtea din spate. S-a răsucit pe pat, iar Gandalf a împuns-o cu nasul.

— Da. Dar n-am întrebat-o dacă poţi veni şi tu.

— Nu ai nevoie de mine. Poţi programa camera şi poţi filma aşa.

— Cred că pot.

— Sigur poţi Treci pe la mine diseară să-ţi dau camera mea. O să-ţi arăt cum funcţionează.

Red a lovit cu călcâiele în pat.

— Dacă filmul meu nu e suficient de bun? Dacă judecătorul nu mă ascultă? Dacă voi rămâne la nesfârşit în plasament temporar?

S-a auzit un zăngănit zgomotos de vase aranjate pe blatul din bucătărie.

— Dacă ne invadează extratereştrii mâine?

Fata şi-a dat peste cap.

— Vorbesc serios!

— Şi eu!

Băiatul i-a şoptit ceva mamei sale, iar zgomotul a încetat, ca şi cum Marvin se mutase în altă cameră.

— Uite, Red, ştiu că vrei să locuieşti din nou cu mama ta şi chiar cred că judecătorul va fi de acord cu asta. Dar, dacă nu se va putea... mă rog, e atât de rău?

— Nu pot rămâne aici, Marvin.

— De ce? a-ntrebat el. Celine şi Jackson te adoră. În plus, dacă rămâi, ne vom vedea zilnic. Asta e destul de marfă, nu-i aşa?

Marvin nu pricepea. Nu fusese niciodată despărţit de familia lui Nu ştia ce-nseamnă să-ţi fie dor de ei. În plus, nu văzuse pe nimeni până atunci suferind de cancer. Nu ştia cât poate fi de înspăimântător. Cu toate astea, nu voia să-i rănească sentimentele.

— Mda, a zis ea. Ar fi tare.

Băiatul s-a înveselit.

— Bravo. Vezi? Totul va fi în regulă. În orice caz, sunt convins că judecătorului îi va plăcea la nebunie filmul tău. Vino să iei camera şi filmeaz-o mâine pe mama ta. Te ajut eu să-l editezi duminică seară şi o să-l ai cu siguranţă până marţi, în faţa tribunalului

Red a zâmbit.

— OK. O s-o întreb pe Celine dacă pot să trec pe la tine.

Red a-nchis telefonul şi a coborât într-un suflet. Mama ei adoptivă stătea pe un scaun, lângă fereastra bibliotecii, înfăşurată în puloverul ei preferat şi privind fix cerul care se întuneca.

— Pot să mă duc până la Marvin?

Gandalf a intrat în încăpere pe lângă ea şi şi-a vârât botul în picioarele lui Celine.

— E cam târziu, iubito, a zis Celine, scărpinând câinele pe urechi.

Red s-a uitat la ceas.

— E doar şapte fără un sfert. Te rog. Nu stau mult. Trebuie să iau camera de la Marvin. Şi să-nvăţ cum s-o folosesc.

Celine şi-a rezemat capul de spătarul scaunului.

— Nu vreau să conduc, scumpo. Nu mă simt prea bine.

— Pot să merg pe jos!

— E deja întuneric, Red. Nu vreau să mergi pe jos.

— Nu mă poate duce Jackson?

Fata s-a bosumflat.

— Te rooog. Chiar trebuie să ajung acolo.

Celine a oftat. Gandalf a scheunat uşor şi a ridicat lăbuţa pe coapsa femeii.

— Red…

Copila i-a aruncat lui Celine cea mai tristă privire din lume, cu cei mai mari ochi posibili.

— *Te rog?* E foarte important! E vorba de filmul meu pentru instanţă.

Celine şi-a prins puntea nasului.

— Jackson e în hambar. Du-te şi roagă-l să te ducă.

Marvin avea pentru ea o mie de instrucţiuni de folosire a camerei de filmat. Red dădea din cap în timp ce băiatul îi arăta toate butoanele şi îi explica cel mai bun mod de a filma un cadru, dar ea ştia că nu-şi va aminti toate astea. Când a revenit în livingul familiei Kapule, ca să-i spună lui Jackson că era gata de plecare, capul i se învârtea.

Când au ajuns din nou pe aleea lor, Jackson i-a ciufulit părul fetiţei.

— Sunt mândru de tine, puştoaico, a zis el, iar ea a zâmbit, îndepărtându-i mâna.

— De ce?

El a parcat maşina în faţa casei şi s-a răsucit spre ea.

— Pentru că ai făcut acest film. Uneori trebuie să ai mult curaj ca să spui adevărul despre ceea ce-ţi doreşti.

Red se bucura că afară era prea întuneric ca Jackson să-i vadă chipul. Adevărul era că nici ea nu mai ştia ce-şi dorea. Chiar dacă mama ei îi jura că e OK, Red nu putea uita de punguţa cu

pastile. Dar nu putea uita nici ceea ce-i făcuse cancerul lui Buni Nu putea privi cum şi lui Celine urma să i se întâmple acelaşi lucru.

Gandalf i-a întâmpinat la uşa de la intrare, lătrând zgomotos, cu nerăbdare. Jackson s-a încruntat când a observat că nu-l lasă s-o mângâie.

— Ce s-a întâmplat? a-ntrebat el căţelul.

Şi ceilalţi câini erau acolo, la fel de neliniştiţi Jackson i-a măsurat din priviri, apoi a strigat-o pe Celine. Ea i-a răspuns cu voce slabă, de la etaj. Jackson a urcat câte două trepte deodată. Red îi urma îndeaproape, cu inima bătându-i în disperare.

Au găsit-o pe Celine în baia ei Era pe jos, cu spatele sprijinit de cadă. Era albă la faţă şi plină de sudoare.

Red putea mirosi că lui Celine îi fusese rău. Celine s-a crispat când Jackson i-a atins umărul.

— Ce s-a întâmplat? a-ntrebat el, iar ea a clătinat din cap.

— Sunt bine.

El şi-a lipit mâna de faţa ei.

— Nu eşti. Arzi toată.

Întregul trup al lui Red s-a cutremurat când Jackson i-a verificat pulsul lui Celine. *Buni dormind pe podeaua băii după chimioterapie. Chipul bunicii alb ca emailul din cadă.*

— Te ducem la camera de gardă, a zis

Jackson.

— Sunt bine, a protestat slab Celine.

— Ba nu eşti, a zis el, întorcându-se spre Red. Sună la familia Kapule. Spune-le că mergem la spital. Roagă-l pe domnul Kapule să aibă grijă de animale. Apoi ne vedem la maşină.

Red a dat din cap, prea înspăimântată ca să poată vorbi A ieşit val vârtej din cameră, ocolind câinii agitaţi, şi a făcut cum i s-a spus. Mama lui Marvin a asigurat-o că domnul Kapule va sosi imediat.

Pe drum, lui Celine i s-a făcut de două ori rău în maşină. Red s-a aplecat şi i-a ţinut părul în timp ce Celine a vomitat într-o găleată pe care Jackson o luase cu ei, pentru orice eventualitate. Pielea îi ardea sub atingerea degetelor lui Red.

Când au ajuns la spital nu au aşteptat prea mult. În clipa în care Jackson i-a spus asistentei că Celine avea cancer şi că i-a fost foarte rău, au dus-o degrabă în spatele unor uşi duble, undeva unde Red nu voia s-o urmeze. A rămas în sala de aşteptare, chiar şi când asistenta a venit să-l ducă, puţin mai târziu, pe Jackson în locul unde se afla Celine. Red nu voia să meargă. Nu putea. Nu putea s-o vadă pe Celine legată de nişte aparate. Nu putea asculta bipăitul tăios al altui monitor cardiac, ştiind că fiecare sunet făcea parte din numărătoarea

inversă spre un vaiet ultim şi prelung.

Capitolul 52

Când Jackson şi Red au parcat pe alee, câteva ore mai târziu, orizontul estic era de culoarea purpurei accentuate a zorilor. Jackson a oprit motorul şi şi-a trecut o mână peste faţă.

— Mulţumesc.

Glasul îi era sec ca nisipul. Pe Red o dureau ochii de osteneală şi de-abia mai reuşea să-i ţină deschişi.

— Pentru ce?

El a strâns-o uşor de genunchi.

— Mă bucur mult că ai fost cu mine în seara asta. Ochii lui întunecaţi erau injectaţi din cauza lipsei somnului.

— Ştiu că a fost înfricoşător, dar ai fost foarte curajoasă.

Fetiţa şi-a ferit privirea. Înăuntru, Gandalf şi ceilalţi căţei lătrau, îşi lipeau boturile de picioarele lui Jackson şi-i lingeau mâinile lui Red. Fata a tresărit când domnul Kapule s-a ridicat în picioare, în bezna din living. Nu-l observase dormind în şezlongul lui Jackson.

— Kai, a zis Jackson. Mulţumesc.

— Cum se simte? a-ntrebat domnul Kapule.

— E stabilă. Se odihneşte. E o infecţie, aşa că ia antibiotice grele. Mâine o să-i facă mai multe teste.

Domnul Kapule şi Jackson s-au îmbrăţişat bătându-se pe spate, aşa cum fac uneori bărbaţii, apoi domnul Kapule a strâns-o uşor pe Red de umăr, înainte de apleca.

Visele lui Red au fost haotice şi tensionate. Când s-a trezit, doamna Kapule era în bucătărie, pregătind ceva cu aromă dulce şi condimentată în acelaşi timp.

— Bună dimineaţa, Red, a spus doamna Kapule îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe creştet. Cum te simţi?

Red s-a uitat în jur, derutată.

— Cât e ceasul? Unde e Jackson? Celine e OK?

Doamna Kapule a liniştit-o.

— Celine e OK. Nu-ţi face griji. Jackson e cu ea la spital.

— Cât e ceasul? a-ntrebat Red din nou.

Şi-a vârât degetele în blana moale a urechilor lui Gandalf. Ceilalţi căţei lătrau şi se alergau în curtea din spate.

— E aproape trei.

— Dar mama! Trebuia să mă-ntâlnesc cu ea.

Doamna Kapule şi-a cerut scuze din priviri.

— Jackson a rugat-o pe domnişoara Anders să anuleze. Îmi pare rău, Red. A crezut că vei fi prea obosită astăzi.

Red s-a frecat la ochi şi panica iniţială s-a evaporat. Chiar era obosită.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Marvin. Îl aduce bunicul lui aici în scurt timp.

Doamna Kapule a condus-o uşor pe Red înspre masă şi i-a tras un scaun.

— Vrei micul dejun? Sau mai degrabă ceva mâncare de prânz?

— Puteţi să-mi daţi nişte terci de ovăz?

— Sigur că da, i-a răspuns zâmbind doamna Kapule.

O oră mai târziu, Red şi Marvin erau în hambar, în vizită la Tuck. În jurul lor erau fire de fân aruncate şi împrăştiate peste tot pe podea. Vântul lui Red bătea agitat de când fetiţa se trezise şi, indiferent ce-ar fi făcut, nu-l putea opri. Sperase că prezenţa lui Tuck o va ajuta. De obicei, ţestoasa o ajuta să se echilibreze la loc. Dar deocamdată nu se întâmpla aşa.

Marvin a sărit de pe baloţii de fân şi i-a întins lui Tuck o foaie de salată.

— Deci… mai vrei să-ţi termini filmul?

Red s-a trezit cu ochii inundaţi de lacrimi. A oftat şi şi-a lipit capul de carapacea lui Tuck.

— Nu cred că mai am timp, a mărturisit ea. Întâlnirea de azi cu mama a fost anulată. Audierea e peste trei zile.

Marvin a clătinat din cap.

— Putem schimba finalul. În loc să te filmăm dându-i caietul mamei tale, putem filma doar caietul. Ca să nu ne complicăm. Şi poţi vorbi

despre ce vrei tu.

O rază de lumină aurie intra printr-una dintre ferestrele înalte ale hambarului, scăldând grinzile de pe tavan într-o culoare caldă, în spatele capului lui Marvin. Era încruntat şi o privea pe Red cu seriozitate. Îi dispăruseră chiar şi gropiţele.

— Nu ştiu ce să zic.

Pe Red o durea capul şi în stomac i se ţesuse un nod de îngrijorare.

— Toată chestia asta pare acum o tâmpenie.

— Nicidecum, a zis el. E un film bun, Red. *Foarte* bun. Chiar dacă finalul nu e cel pe care ţi l-ai imaginat tu, cred că judecătorului îi va plăcea foarte mult.

Fata a oftat.

— Totul pare imposibil.

Ochii îi ardeau din cauza lacrimilor de epuizare. Marvin şi-a pus mâna pe umerii copilei.

— Întotdeauna *pare* imposibil, a spus el.

A împins-o uşor până când ea i-a zâmbit vag şi a spus:

— Până când se împlineşte.

Câteva ore mai târziu, s-au întors în casă. Jackson era acasă şi stătea la masa de la bucătărie, alături de domnul Kapule şi de domnul Makani, bunicul lui Marvin.

— Aici era fata mea, a zis Jackson.

A întins braţul şi Red s-a apropiat, înconjurându-i gâtul cu mâna sa, într-o îmbrăţişare.

— Ce-aţi pus la cale voi doi acolo?

— Terminam un proiect, a răspuns Marvin, luând un pumn de popcorn de pe masă.

— Ce face Celine? a-ntrebat Red.

Jackson a legănat uşor din cap.

— Mai bine. Are o perfuzie cu antibiotice şi e încă foarte obosită. Dar i-a trecut febra. Şi-i e dor de tine.

A strâns-o uşor în braţe.

— Asta înseamnă că operaţia va fi amânată? a-ntrebat Kapule.

— Trebuie să-l anunţ mâine pe medicul ei din Texas, dar cred că operaţia se va amâna.

Bunicul lui Marvin a luat o sorbitură din cana lui de ceai.

— Va avea nevoie de chimioterapie?

— În timpul operaţiei, o să-i scoată organele atinse de cancer pe care le pot scoate. O să-i facă o chimio-spălătură, care e exact ce-i spune numele. O să-i clătească interiorul abdomenului şi restul organelor cu un lichid chimic. O să facă o singură doză de chimio, ceea ce e bine. E diferit de tratamentul altor feluri de cancer. Dar e o operaţie majoră şi recuperarea va fi lungă şi dificilă.

Pe măsură ce Jackson vorbea, Red se cufunda într-un scaun. Limerick, Frodo şi Brontë îi adulmecau pantofii pe sub masă, iar Gandalf îşi suise căpăţâna enormă în poala lui Red. Iar ea de-abia observase. Ideea că organele interne ale lui Celine urmau să fie scoase sau spălate cu substanţe chimice – pe care Buni le numea întotdeauna otravă – i-a făcut stomacul să se-ntoarcă pe dos.

Doamna Kapule s-a şters la ochi, iar domnul Makani s-a întins şi a prins-o de mână.

— Toată povestea asta este incredibilă, a zis ea.

Jackson a dat din cap.

— Încă încerc să procesez. Ce se descurcă atât de bine, dar…

Glasul i s-a frânt şi a scuturat din cap. Red a simţit imediat dorinţa de a o lua la goană. Jackson şi-a dres glasul şi s-a frecat la ochi.

— Au spus că probabil va avea aceleaşi efecte secundare ca la chimioterapia obişnuită. Căderea părului, greaţă. Toate chestiile astea.

Red şi-a muşcat buza atât de tare încât a simţit gustul sângelui. Sudoarea i-a asaltat omoplaţii şi i s-a scurs pe şira spinării Iar inima îi bătea cu putere în cutia toracică.

Buni plângând când părul a început să-i cadă în snopuri. Zilele nesfârşite de greaţă şi felul în care ochii i se adânceau tot mai mult în orbite.

Pielea ei uscată și fragilă acoperită de o eczemă agresivă.

— Red?

Glasul lui Jackson a speriat-o. A deschis ochii şi şi-a dat seama că toţi se uitau la ea.

— Te simţi bine, puştoaico?

Ea a clătinat din cap, apoi a făcut semn că da. Scaunul a scârţâit când s-a ridicat, făcându-i pe câini să tresară.

— Mă duc la o plimbare, a zis ea.

Jackson s-a încruntat.

— Vrei să te-nsoţesc?

— Nu, nu. Sunt OK.

S-a întors cu spatele la chipurile lor îngrijorate şi s-a îndreptat spre uşă, cu Gandalf pe urmele ei.

Capitolul 53

Întunericul se lăsase în întregime, iar Red se bucura că avea o mică lanternă în buzunarul hainei, pentru treburile din hambar. Când a scos-o de-acolo, ceva i s-a mototolit între degete. Era un plic şifonat. A trecut lanterna peste el, în mers, şi a văzut numele şi adresa mamei ei. Era plicul care i se lipise de faţă pe când se afla în maşina Wandei, cu câteva săptămâni în urmă. Nici nu mai ţinea minte când şi-l vârâse în buzunar.

Gandalf o însoţea. Cu cât se îndepărtau mai mult de casă, cu atât mai lent îi bătea inima. Aerul rece îi intra dureros în plămâni, dar măcar putea respira din nou.

Picioarele au purtat-o spre piatra de pe care privea stelele fără să-şi dea seama. S-a întins pe suprafaţa netedă a stâncii, sub cerul de catifea neagră. Cu capul pe trupul cald al lui Gandalf, Red s-a uitat fix la văzduh. Stelele străluceau atât de puternic, încât păreau vii Aştri de-un albastru îngheţat, de-un galben canar, ba chiar unele roz priveau în jos spre ea. A închis ochii, să le poată asculta muzica.

Dar nu auzea decât vântul care foşnea prin iarbă.

Celine făcea stelele să cânte, nu Red.

Voia să se-ntoarcă la acea primă noapte în care ea şi Celine veniseră la piatra de pe care se vedeau stelele.

Voia muzica stelară şi mirosul zăpezii şi prezenţa caldă şi constantă a lui Celine lângă ea. Voia să dispară cancerul din burta lui Celine şi să nu lase nicio cicatrice.

— Nu e corect, a şoptit ea.

Stelele nu i-au răspuns.

— Nu e corect! a zis ea, mai tare.

Nici acum stelele n-au spus nimic.

— Trebuia să aveţi grijă de ea!

Glasul i s-a înălţat şi i s-a subţiat.

— Trebuia s-o protejaţi!

Gandalf şi-a ridicat capul. Lacrimile sentorseseră, prelingându-se pe ambii obraji ai lui Red. Simţea cum un suspin îi rupe pieptul şi cum explodează într-un geamăt înăbuşit.

— Are nevoie de voi! a strigat ea. Are nevoie de voi!

Deasupra ei, o singură stea a tremurat, apoi a căzut din cerul întunecat. Red a privit-o cum descrie un arc prelung şi lin.

Şi-a imaginat cum întinde mâna şi o desprinde ca pe o nestemată de pe cer, apoi i-o duce lui Celine. Steaua ar cânta, iar Red ar dansa, şi împreună ar face cancerul să se topească.

Când ochii i s-au obişnuit cu întunericul, a văzut din nou cicatricea neagră şi pustie care străbătea cerul. Era ciudat, dar simţea că înţelege acele locuri fără stele. Ca şi cum erau făcute din ceva familiar, ceva care i se rotea în propria inimă.

Cicatricea din cer se înclina deasupra Pleiadelor, constelaţia preferată a lui Celine. Cele Şapte Surori îi făceau cu ochiul ca nişte prietene vechi.

Red s-a ridicat în capul oaselor. Nu se mai putea uita în sus – la cerul mut, cu umbra lui tristă. Avea nevoie de cineva care să-i spună că totul va fi bine.

Avea nevoie de o mamă.

Jackson era singur în bucătărie când a intrat fetiţa. Avea o cămaşă curată şi mirosea ca şi cum ar fi făcut un duş. Aroma proaspătă a săpunului i-a gâdilat nările cât timp el i-a oferit o ceaşcă de ciocolată fierbinte.

— Ţi-a prins bine plimbarea? a-ntrebat-o el, iar ea a dat din cap şi a suflat în cană.

— Pot s-o sun pe mama?

Jackson a aruncat o privire la ceasul de la aragaz.

— E aproape ora nouă.

— Vreau doar să vorbesc cu ea. Mi-e dor de ea.

El a zâmbit îngândurat.

— Pot să-nţeleg asta. Sigur, puştoaico. Poţi să te duci în bibliotecă dacă vrei.

Fata i-a zâmbit recunoscătoare. Şi-a luat cu ea ciocolata fierbinte şi telefonul fără fir, s-a dus în biblioteca lui Celine şi s-a aşezat pe fotoliul de la fereastră. Wanda a răspuns după primul ţârâit. Avea un glas piţigăiat şi melodios.

— Mamă?

Wanda a râs, oarecum straniu şi delirant.

— Red!

A râs iarăşi. Orice pietricică de speranţă rămasă în inima lui Red a luat-o la vale pe povârniş.

— Te simţi bine?

— Eu? Mă simt minunat, iubito. Minunat.

A întins al doilea *minunat* ca pe o caramea. Prin venele lui Red a început să curgă gheaţă.

— De ce ai glasul ăsta ciudat? a-ntrebat Red.

Te rog, nu. Nu din nou. Nu acum!

— Ciudat? N-am glas ciudat! a chicotit mama ei. Dar tu ai. Hei, cât e ceasul? Ar trebui să fii deja în pat, domnişoară!

Lacrimi fierbinţi şi pline de furie se scurgeau pe obrajii lui Red, adunându-i-se în bărbie. *Nu nu nu nu nu.* Cum putea să facă una ca asta? Îi promisese!

— Mamă.

Red şi-a coborât vocea, sperând că Jackson nu ascultă pe la uşi.

— Ce-ai făcut?

Ceva zornăia şi zăngănea în fundal, dincolo de telefonul Wandei.

— Nimic. Relaxează-te!

Voia să urle: *Ai promis!* Voia să urle şi să plângă.

— Mamă, marţi ai audiere în faţa instanţei!

Wanda a oftat, apoi a chicotit din nou. Părea că nu se poate opri din chicoteală.

— Nu-i mare scofală, a zis ea, poticnindu-se. N-am făcut nimic *rău,* Red. Doar am luat ceva pentru *migrenele* mele, a mai spus ea şi un hohot sforăitor de râs i-a explodat din sinusuri.

Red şi-a închis ochii. Părul îi flutura furios în

jurul feţei şi al telefonului. Întreaga bibliotecă a început să se cutremure, încetişor, dar limpede. Wanda a chicotit din nou, iar sunetul acesta era din ce în ce mai găunos, mai metalic, mai îndepărtat.

— Ai promis, a şoptit Red.

Mama ei râdea către ceva sau către cineva de lângă ea.

— Trebuie să-nchid, Red. Noapte bună, vise plăcute! *Muah muah muah!*

Apoi convorbirea s-a întrerupt.

să merg mai departe cu viața mea.

Dar să trăiesc fără un lucru de care am atâta nevoie? E imposibil.

În 1945, un fermier a tăiat capul unuia dintre puii săi din ogradă. Dar n-a făcut o treabă prea bună. Pentru că puiul n-a murit! L-au numit Mike Puiul Decapitat și a mai trăit doi ani după ce a rămas fără cap. Ba chiar a călătorit de-a lungul Statelor Unite și a devenit celebru. Oamenii plăteau câte 25 de cenți ca să-l vadă mergând și ciugulind pământul ca un pui normal – doar că nu avea cioc, față, ochi sau cap!

Mike Puiul Decapitat a dus existența unei celebrități, ceea ce e mult mai bine decât să ajungi pe masa cuiva drept mâncare.

Așa că poate a trăi fără ceva – chiar dacă e un detaliu de care ai mare nevoie – nu înseamnă sfârșitul. Poate că e începutul unui lucru mai bun.

Capitolul 54

— Ai ceva pe suflet? a-ntrebat-o Jackson.

Fata se uita fix pe geamul camionetei. Cerul era plin de nori groşi şi cenuşii, iar buruienile de pe marginea drumului fluturau în bătaia vântului.

— Sunt OK.

— Eşti sigură? Ai fost foarte tăcută în ultimele câteva zile, a zis el, înghiontind-o uşor cu cotul. Sunt un bun ascultător.

— Da. Sunt în regulă.

Nici nu-i venea să-l privească în ochi.

Jackson a oftat, dar nu i-a pus mai multe întrebări. Ajunseseră pe aleea familiei Kapule, ca să-l ia pe Marvin. Când băiatul a urcat în camionetă, Red s-a strecurat între ei, pe banchetă. Jackson era solid ca un munte, lipit de braţul ei stâng, iar ea ar fi vrut să se rezeme de el şi să-şi pună capul pe umărul său.

Dar nu putea. Dacă ar fi făcut asta, ar fi putut izbucni în plâns. Şi, dacă ar fi izbucnit în plâns, i-ar fi spus, probabil ce plănuia să facă.

Erau la jumătatea drumului către şcoală când Red a observat cât de tăcut era Marvin. Îşi ţinea capul sprijinit de geam şi mâinile moi în poală.

— Te simţi bine? a-ntrebat ea.

Camioneta le huruia în urechi, iar Marvin a

ridicat din umeri.

— Mda.

Când au ajuns în faţa şcolii, Jackson le-a zâmbit cu tristeţe.

— Sunteţi cam plouaţi azi, nu-i aşa?

S-a întins peste capul lui Red şi i-a ciufulit părul lui Marvin, apoi şi-a lăsat braţul peste umerii fetei şi a îmbrăţişat-o scurt.

— Doamna Kapule te va duce la ea acasă după ce te va lua de la şcoală. Am de gând să stau toată ziua la spital, cu Celine, dar o să vin să te recuperez pe la 7. OK?

Fata a dat din cap, temându-se că vocea o va trăda. Jackson a sărutat-o pe creştet şi Red a dat să coboare din camionetă.

— Red?

Ea s-a oprit şi l-a privit. O briză neliniştită îi răscolea pielea, dorind să iasă, dar ea a stăpânit-o. Jackson nu-şi lua privirea de la ea.

— Te iubesc, puştoaico.

Red a surâs tensionat şi s-a dat jos din maşină, trântind uşa înainte ca Jackson să-i vadă inima, zdrobită în zece mii de bucăţi.

După ce Jackson a plecat, Red l-a prins de braţ pe Marvin şi l-a târât după zidul şcolii, într-o tufă de buruieni.

— Sfinte Sisoe! s-a văicărit, smulgându-se din strânsoarea ei.

Privirea pe care i-a aruncat-o băiatul era atât

de necaracteristică încât lui Red aproape îi venea să râdă.

— Ce s-a întâmplat?

Se aştepta să-i spună că totul e în regulă, aşa cum făcuse în camionetă. În schimb Marvin şi-a luat privirea de la ea şi a lovit cu piciorul în pământ.

— Eu… a spus el, smiorcăindu-se şi ştergându-şi nasul cu mâneca. Îmi pare rău, Red. Am dat-o-n bară.

— Ce tot spui acolo?

— Lucram aseară la filmul tău. Voiam să iasă perfect. Dar… l-am pierdut cumva. Am şters fişierul. Tata m-a ajutat *ore întregi* să-l găsesc, dar a dispărut.

O lacrimă i-a apărut în ochi şi a scânteiat pe genele lui lungi, înainte de a se prelinge pe obraz.

— Ah.

— Îmi pare foarte, foarte rău! a spus băiatul, cu glas tremurând. N-am făcut-o intenționat, Red. *Jur!*

— Ştiu, a răspuns ea, ridicând din umeri. E-n regulă. Pe bune.

El şi-a tras din nou nasul şi a privit-o circumspect.

— Nu eşti supărată?

Red a clătinat din cap. Era foarte supărată, dar nu pe Marvin.

— Ce-ai de gând să faci? Pentru judecător?

Zgomotul hohotului dezlănţuit de râs al mamei sale îi răsuna în urechi. Fata a scuturat din nou din cap.

— Nu ştiu.

— Te voi ajuta. Dacă mai vrei ajutorul meu adică.

Fata şi-a muşcat buza, privind peste umăr. Doamna Ward, învăţătoarea de la clasa a patra, era de serviciu la întâmpinarea copiilor, dar stătea cu spatele la ei.

— Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să mă acoperi.

— Ha? a făcut băiatul, ştergându-şi lacrimile cu palmele.

— Trebuie să-i spui domnişoarei Bell că… nu ştiu. C-o vizitez pe Celine la spital sau ceva de genul ăsta.

— De ce? a-ntrebat el, mijind ochii.

— Pentru că… trebuie s-o văd pe mama.

Iată. O spusese. Copacii fremătau şi ambii copii se zgribuleau din cauza frigului. Fulgi mici de nea au început să cadă pe diagonală.

— N-o s-o vezi mâine?

Disperarea a-nceput să se rotească în pieptul lui Red. Intra în criză de timp. Singurul autobuz spre Denver pleca în 15 minute. Trebuia să alerge ca să-l prindă în staţie.

— Trebuie s-o văd *astăzi.* Este… eu… trebuie

s-o văd şi gata.

Marvin a privit-o în ochi, apoi s-a încruntat.

— OK. Pentru că sunt cel mai bun prieten al tău, o să instaurez Codul Celor mai Buni Prieteni şi o să te acopăr.

Red şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului său. Marvin a mormăit surprins, dar a îmbrăţişat-o şi el. Cu toată puterea.

— O să-mi scrii un e-mail? Sau scrisori? Ştiu că-ţi plac mult scrisorile adevărate.

Glasul îi răzbătea înăbuşit din părul fetei. Ea s-a desprins din îmbrăţişare.

— Nu plec *pentru totdeauna,* Marvin. Mă-ntorc până la sfârşitul orelor.

— Când o să pleci să locuieşti din nou cu ea, voiam să spun.

Lucrul acesta a lăsat-o cu gura căscată.

— Ah.

— Trebuie să-mi promiţi. Nu vreau să-mi pierd cea mai bună prietenă, Red.

Glasul i s-a frânt. Fata a lovit cu piciorul în noroiul îngheţat.

— Nu mă pierzi, Marvin. Îţi promit.

El a zâmbit. Cu gropiţe cu tot.

— Bine.

S-a auzit clopoţelul. Red a sărit şi s-a apropiat de copaci. Marvin a pornit spre şcoală. Fetiţa a rămas la adăpost până când toţi au dispărut. Brusc, Marvin s-a întors şi a revenit în

fugă la ea.

— Red! a şoptit el, aplecându-se sub o creangă.

— Ce-i?

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, a zis el. Deci nu face situaţia asta ciudată.

— Care *situaţie?*

El i-a cuprins obrajii cu blândeţe şi şi-a atins fruntea de fruntea ei. Preţ de o clipă, răsuflarea li s-a amestecat sub forma unui rotocol rotund.

— *Aloha nui loa.*

Apoi a dispărut.

Capitolul 55

Când Red s-a dat jos din autobuz, ningea şi mai tare.

Şi-a vârât mâinile la subsuori şi s-a cocoşat sub bătaia vântului. Un bărbat din staţie o urmărea din spatele unei bărbi atât de dese şi de răvăşite, că Red de-abia îi vedea ochii. Şi-a ţinut capul în pământ şi a trecut iute pe lângă el.

Sâmbătă seară, după ce încheiase convorbirea cu mama ei, a stat şi s-a uitat multă vreme în gol. Apoi ochii i-au aterizat asupra micului borcan cu mărunţiş pe care Celine îl păstra pe unul dintre rafturile bibliotecii. Şi brusc a ştiut ce trebuie să facă.

A folosit computerul lui Celine să caute adresa de pe plicul pe care-l luase din maşina mamei ei. Apoi a căutat traseul de autobuz. Locuinţa mamei ei era la câţiva paşi de o staţie de transport în comun. La numai zece străzi distanţă.

Uşor.

În buzunar simţea mărunţişul greu care-i rămăsese pentru drumul de-ntoarcere. Autobuzul făcuse totuşi mai mult decât crezuse ea. Când familia Groove venea cu maşina la Denver, făceau mai puţin de o oră, dar autobuzul s-a oprit de multe ori pe traseu. Într-o staţie a poposit atât de multe timp, încât Red s-a speriat că se suise într-un autobuz cu totul greşit. Abia trecuse de prânz şi un întuneric iernatic lua în stăpânire oraşul. Norii groşi şi lăptoşi înghiţeau soarele.

La cinci străzi de locuinţa mamei sale, Red a încremenit, cu gura căscată de uimire.

Era chiar lângă spital – spitalul lui Celine. Habar nu avea că e atât de aproape de apartamentul Wandei. Din cauza zăpezii, nu erau prea mulţi oameni pe străzi, aşa că Red a vârât capul în pământ şi a luat-o la picior, sperând că Jackson şi Celine nu se vor uita pe fereastră şi n-o vor zări.

A mers înainte, trecând pe lângă un salon de maşini închis. Parcarea goală a acestuia se

întindea de-a lungul unei străzi, ca o rană imensă şi căscată. Clădirile de pe celălalt trotuar păreau şi ele închise, cu ferestre bătute în cuie şi porţi de metal peste uşi. Părea că nimic nu mai e viu în acel cartier.

Un felinar stradal a clipit deasupra capului ei. Vântul a vuit prin pinii de pe stradă. Red s-a cutremurat şi a început să meargă mai repede.

În cele din urmă, a văzut maşina Wandei parcată sub un brad, în faţa unui bloc de cărămidă cafenie. S-a simţit uşurată, apoi anxietatea a lovit-o ca un pumn în plex. Şi-a scuturat zăpada din păr, a urcat treptele de metal şi a bătut la uşa mamei ei. Chiar dacă era închisă, Red simţea mirosul fumului de ţigară şi auzea voci metalice de la televizor.

Paşi. O tuse scurtă, uscată. Uşa s-a deschis. Wanda era desculţă, în colanţi şi-ntr-un hanorac cu însemnele echipei Broncos. Avea părul încurcat şi sub ochi avea cearcăne vineţii. I-a luat o clipă până a recunoscut-o pe Red.

— Ce cauţi aici?

Răceala din salutul mamei ei a usturat-o mai rău decât gerul şi zăpada.

— Voiam să te verific, a zis Red.

Wanda şi-a încrucişat braţele.

— Să mă verifici? De ce?

— Aveai o voce ciudată aseară la telefon.

Mama ei părea căzută din cer.

— La telefon?

Vântul s-a înteţit, dând părul Wandei pe spate.

— Grăbeşte-te şi intră. Paralizez de frig.

Red a urmat-o pe Wanda înăuntru, cu inima în gât. În living era haos. Farfurii murdare, ceşti împrăştiate peste tot. Haine azvârlite pe spătarul canapelei.

În lumina aruncată de televizor se vedea o ceaţă de fum. Wanda s-a trântit pe canapea şi s-a întins după o cutie de suc, din care a sorbit prelung. Red a simţit furnicături pe piele.

— Hai, stai jos sau fă ceva. Mă scoţi din sărite.

Red s-a supus. Şi-a scos rucsacul, a mutat un teanc de plicuri de pe un scaun şi s-a aşezat, trăgându-şi genunchii la bărbie. Wanda era într-o continuă agitaţie, îşi jumulea pieliţele unghiilor de la degetele mari. Îşi mişca picioarele. Chiar şi ochii îi erau neobosiţi, privind la nesfârşit prin încăpere, ba la Red, ba la televizor, ba la orice obiect la întâmplare.

Red şi-a înăbuşit nodul de nori furtunoşi ce i se forma în gâtlej.

— La ce te uiţi?

— La *Wife Wars.*

— Aha.

Dintr-odată, lui Red i s-a făcut dor de Buni atât de intens încât o dureau dinţii.

— Vrei să vând bilete?

Red a clipit, derutată.

— Poftim?

Wanda tot nu se uita la ea.

— Te holbezi la mine. Vrei să vând bilete pentru mutra mea sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Scuze.

Cum de ajunsese mama ei din nou în halul ăsta? Se descurca atât de bine! Avea o slujbă, respecta regulile – în mare parte.

Wanda a scos o bomboană din geanta aflată pe măsuţa de cafea. Foşnetul ambalajului a umplut spaţiul dintre ele. Red simţea cum i se încinge pieptul. Şi-a muşcat buza atât de tare încât a început să lăcrimeze.

— Îmi… îmi fac griji pentru tine, a spus ea.

— Sunt bine, Red.

Fetiţa şi-a aruncat privirea prin cameră.

— Nu ţi-e teamă că vor vedea?

— Să-mi fie teamă că vor vedea ce anume?

— Asta! a zis ea, făcând un gest spre haosul din jur. Nu ţi-e teamă că-ţi vor face o vizită la domiciliu şi vor vedea cât de urât arată?

Mama ei şi-a dat ochii peste cap.

— Calmează-te, Red. Nu va veni nimeni.

— Şi mâine?

— Mâine ce?

Wanda a mai sorbit o dată din cutia de suc. Red simţea cum dă pe dinafară de nervi, aşa că

a sărit în picioare.

— *Audierea ta din faţa instanţei!* a urlat ea. Chiar nu-ţi *pasă deloc?*

Wanda a privit-o fix, iar Red a văzut ceva în expresia ei – o fragilitate care a făcut-o să spere. Preţ de o clipă, mama ei nu mai era femeia asta de pe canapea, cu gulerul bluzei pătat şi cu un tremur imperceptibil în mâini. În locul ei era mama care escaladase gardul piscinei unui hotel, într-o zi fierbinte de vară. Era mama care o învăţase pe Red să stea aproape de ecranul cinematografului când curgea genericul de final şi să ridice mâinile, în timp ce privea şirul de cuvinte. *Cădem!* Acea mamă chicotea, iar Red ţipa încântată.

A văzut-o, în acea clipă, pe mama pe care şi-a dorit-o dintotdeauna.

Wanda şi-a dres glasul şi chipul i-a devenit din nou dur.

— Hei, vrei pizza? Eu aş vrea nişte pizza.

S-a ridicat, şi-a şters mâinile de colanţi şi s-a dus la bucătărie. Ferestrele s-au zgâlţâit şi câţiva fulgi de zăpadă s-au izbit uşor de geam. Red a urmat-o.

— M-ai auzit? *Mâine* e audierea, mamă.

Wanda i-a alungat cuvintele cu un gest din încheietură.

— O vreau cu măsline. Să nu mă contrazici.

— Mamă!

— Vrei s-o luăm vegetariană? Legumele sunt mult mai sănătoase decât carnea.

— Mamă, *ascultă-mă!*

Wanda s-a oprit. S-a întors. Şi-a încrucişat braţele. Red şi le-a încrucişat şi ea, apărându-şi poziţia.

— Ce vrei să zic, Red? *Desigur* că-mi amintesc că mâine e audierea. Toată *viaţa* mea se-nvârte în jurul audierilor, a asistenţilor sociali şi a nenorocitelor de *reguli!*

— Doar până când judecătorul ne va permite să locuim din nou împreună.

Wanda a scos un hohot de râs tăios şi rece.

— Tu *chiar* crezi că asta se va-ntâmpla? Chiar crezi că judecătorul o să se uite la mine – a făcut un gest spre ţinuta ei dezordonată – o femeie căreia propria mamă i-a luat copilul pentru că nu se descurca şi-o să-şi închipuie că sunt un părinte responsabil? Chiar crezi că un judecător întreg la minte o să creadă, fie chiar şi pentru o clipă, c-o să-mi păstrez slujba şi c-o să-mi văd de treabă şi c-o să-mi duc copilul la antrenamente de fotbal şi c-o să merg la şedinţele cu părinţii? E *imposibil,* Red!

Red a clătinat din cap.

— Nu! Întotdeauna pare…

Wanda a răcnit şi o rafală fierbinte de vânt a împins-o pe Red în spate.

— Aaahhh! Red, dacă mai spui o *singură*

dată vorbele alea ale lui Buni, *jur* c-o să-mi ies din fire!

S-a apropiat furioasă de ea, atât de mult încât Red îi simţea răsuflarea stătută.

— Uneori lucrurile par imposibile pentru că *aşa sunt. Sunt* imposibile! Cu cât vei înţelege mai repede chestia asta, cu atât îţi va fi mai bine!

Wanda s-a răsucit şi şi-a luat geanta de pe blat. A scotocit în ea, apoi a azvârlit-o cât colo, mânioasă.

— Unde mi-e telefonul?

Red a închis ochii, strângând pumnii ca să-şi stăpânească furtuna. A încercat să şi-o amintească pe mama aceea al cărei vânt îi făcea zmeul să plutească. Pe mama care-o ajuta să-i readucă la viaţă, dansând, pe urşii-polari aflaţi în hibernare. Cea care o iubea până la *infinit plus unu.*

— O vreau doar pe mama mea.

Glasul îi suna se slab şi fragil. Wanda s-a oprit şi a închis ochii. Apoi a reînceput să scotocească printre hârtii şi reviste.

— Iar *eu îmi vreau doar telefonul.*

Ochii lui Red s-au umplut de lacrimi, dar nu voia ca Wanda să le vadă. S-a răsucit şi a dat fuga la baie, trântind cu putere uşa subţire. Un mic tablou cu un fluture a căzut de pe perete, izbindu-se cu zgomot de chiuvetă. A dat un

picior în uşă, apoi în partea laterală a căzii. Furia îi fierbea sub stratul de piele, ridicându-i firele de păr şi făcând-o să tremure lângă perdeaua de duş. Afară, vântul mugea şi cerul se rotea ameninţător. Norii erau la fel de furioşi şi de trişti ca fetiţa din baie.

Capitolul 56

Un bâzâit a făcut-o pe Red să tresară. A îngenuncheat şi s-a uitat sub chiuvetă, dând la o parte tabloul cu fluturele. Între suportul chiuvetei şi perete stătea înţepenit telefonul mamei ei Ecranul acestuia arunca o rază dreptunghiulară de lumină pe podea. Red l-a scos de-acolo şi a citit mesajul.

MESAJ DE LA RICKY: Vii odată??

Red s-a aşezat pe marginea căzii şi s-a holbat la telefon. Promisiunile mamei sale se prăbuşeau, una după alta, pe jos, la picioarele ei S-a ridicat şi a deschis dulăpiorul cu oglindă de deasupra chiuvetei, sigură de ce avea să găsească aici.

Alte promisiuni încălcate.

A luat, una câte una, sticluţele cu pastile din dulap, a citit etichetele, le-a deschis. Pastilele o priveau parcă îndărăt. Cum putea ceva atât de mic să provoace distrugeri atât de importante?

Vântul i-a spintecat inima lui Red. Voia să-i

iasă din piept cu o explozie. Voia să răvăşească lumea-ntreagă, să şteargă stelele din cer. Voia să consume toate amintirile frumoase, toate lucrurile bune.

Iar Red îşi dorea să-l lase să facă toate aceste grozăvii.

Mama ei – acea mamă ale cărei brize o alinau, îi răcoreau pielea încinsă şi o făceau să se simtă protejată, la adăpost – acea mamă dispăruse. De parcă înghiţise atât de multe pastile încât acestea o înghiţiseră, de fapt, pe ea.

O conştientizare grea şi rece a realităţii s-a aşternut peste inima lui Red. Era momentul să tragă concluzii.

Vii odată??

Red voia să arunce telefonul în toaletă şi să tragă apa după Ricky, ca să-l facă să dispară din viaţa mamei sale pentru totdeauna. Dar nu Ricky era problema. Nici pe departe.

A golit, încet, fiecare sticluţă în chiuvetă. Pastilele parcă erau nişte pietricele, zornăind pe suprafaţa pătată a chiuvetei. Unele albe şi ovale. Altele mici, rotunde şi galbene. Pastile groase cât degetul mic al lui Red. A pornit robinetul şi a lăsat apa să le ducă pe toate în scurgerea deschisă.

Apoi a luat din nou telefonul mamei.

S-a gândit la Buni şi la caietul care era acum

plin cu posibilităţi. S-a gândit la cuvintele lui Celine din noaptea aceea în care-l căutaseră pe Tuck. *Iubirea poate face lucruri imposibile.* Spera că e adevărat. Căci ceea ce trebuia să facă părea a fi cel mai imposibil lucru din lume.

Capitolul 57

— Ţi-am găsit telefonul.

Wanda ridica pernele de pe pat, căutând. Le-a lăsat jos şi a smuls telefonul din mâna lui Red, apoi a luat-o spre bucătărie, cu ochii lipiţi de ecran.

— Mamă?

Wanda nu se uita la ea.

— Ce-i?

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? a-ntrebat mama ei, cu un ton nerăbdător.

— Îmi pare rău că te-am enervat. Cu tribunalul şi toate celelalte.

Wanda a oftat şi s-a sprijinit de blat, trăgându-şi părul încâlcit într-o parte a capului.

— În fine. E-n regulă, a zis, muşcându-şi buza, apoi a continuat: Şi mie-mi pare rău. Dacă mai contează. Ştiu că aştepţi multe de la mine. Doar că… aştepţi prea multe.

Crengile molidului uriaş din dreptul ferestrei au început să bată în geam. Zăpada s-a risipit

sub felinarul de vizavi, iar cerul a continuat să se întunece din cauza norilor groşi şi cenuşii.

— Nu, nu aştept, a zis Red.

Wanda a râs trist.

— Să-ţi dau o veste, Red. *Toată lumea* aşteaptă prea mult. Aşa merge lumea asta! Ne consumăm aşteptând diverse lucruri unii de la alţii şi, când nu le primim, ne văicărim.

Ceva metalic a zăngănit afară şi amândouă au tresărit. Wanda s-a uitat, încruntată, pe fereastră. Un tomberon căzuse şi fusese împins pe stradă de vânt. Când s-a întors spre Red, Wanda s-a încruntat şi mai tare. Cu ochii mijiţi şi bănuitori, a cercetat chipul lui Red.

— Ce se petrece? a-ntrebat ea.

Red a-nceput să tremure. Wanda a înaintat câţiva paşi, cu capul înclinat într-o parte.

— Red? Ai făcut ceva?

Fetiţa n-a spus nimic.

— Îmi ascunzi ceva, nu-i aşa?

A arătat spre fereastră, către crengile bătute de vânt ale molidului, ca şi cum acesta i-ar fi spus tot ce trebuia să ştie. Şoapte vibrante emanau din pielea lui Red, dansându-i în păr şi-n jurul gleznelor. Fata a inspirat lent şi a pus pe blatul din bucătărie o sticlă goală de pastile.

— Am sunat-o pe domnişoara Anders, a zis copila.

Ochii Wandei au rămas aţintiţi asupra sticlei.

Aerul a devenit dintr-odată gros şi periculos de neclintit, apăsând-o pe Red atât de greu, încât îi tremurau genunchii.

— *Ce-ai făcut?*

Red a gemut scurt. Propria ei furtună, cea pe care se căznea s-o ţină sub control, îi pulsa şi-i vibra în cutia toracică.

— Am sunat-o pe domnişoara Anders.

Masa de aer solid a Wandei s-a ridicat, iar vântul lui Red a năvălit şi el afară când fata a tuşit. Resturile şi gunoaiele s-au învârtejit ca nişte frunze uscate. Farfuriile vibrau în chiuvetă. Luminile pâlpâiau.

Wanda se uita în jurul său cu o privire dezlănţuită.

— Ai înnebunit? Nu eu te-am invitat aici, Red! Ai apărut din senin! Şi acum ţi-ai chemat *asistenta socială?* Îţi dai seama ce ai făcut?

S-a năpustit în living, pe lângă Red, şi a smucit perdelele. Afară, strada era pustie şi se-ngropa rapid în nămeţi. Wanda s-a răsucit din nou spre copilă.

— *Vrei* să mă prindă? Îţi dai seama că n-o să-mi mai acorde în veci custodia, nu-i aşa? M-aş putea întoarce la închisoare! Asta ţi-ai dorit?

Red a scuturat din cap. Ochii îi ardeau şi întregul trup o durea din pricina efortului de a păstra tornada pe dinăuntru.

— Nu! Nu vreau să te bag în bucluc!

— Păi, asta se va-ntâmpla. Sper că eşti fericită!

— Nu sunt! a suspinat Red.

Mama ei s-a apropiat din nou de ea, cu chipul la câţiva centimetri de faţa lui Red.

— Felicitări, Red. Oficial, vei fi un copil adoptiv pentru totdeauna.

Wanda s-a dat în spate, înfigându-şi degetele în părul murdar. Un scaun a scârţâit pe podeaua bucătăriei şi hârtiile au început să zboare prin aer ca nişte confetti. Televizorul se bălăngănea pe măsuţa lui, ameninţând să se prăbuşească. Un zgomot asemănător cu un trăsnet a cutremurat întregul bloc. Tornada se izbea de coastele lui Red, ca să iasă la suprafaţă. Fetiţa a scâncit.

Wanda a privit camera care fierbea de mânie, gata să explodeze, apoi s-a uitat din nou spre Red.

— Nu trebuie să rămân aici să văd asta.

— Stai!

Red a urmărit-o până la uşă, dar mama ei a împins-o cât colo.

Red a rămas mască preţ de o clipă, paralizată la vederea haosului pe care ea îl crease. Nu asta îşi dorise! Nu voia ca mama ei să meargă din nou la închisoare şi nici să dea de necaz. Nu-şi dorea decât ca mama ei să fie OK, ca amândouă să fie OK.

Fata s-a răsucit şi a străbătut valvârtej camera, ridicându-și rucsacul. *Caietul.* Dacă ar fi reuşit să i-l arate, s-o facă să-nţeleagă…

Şi-a atârnat rucsacul pe umăr şi şi-a urmat mama, fugind prin furtună. Dar când a ajuns în parcare, mama ei a sărit la ea.

— Uite ce-ai făcut! a urlat aceasta, gesticulând în spate.

O creangă lungă cât o masă căzuse peste maşina Wandei. Parbrizul se transformase într-un păienjeniş de sticlă.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a ţipat Wanda. Mă urăşti? Asta e?

Red a scotocit în rucsac după caiet. Apoi i l-a întins mamei sale.

— Nu te urăsc! Uite, am demonstrat aproape tot!

Wanda de-abia a aruncat o privire caietului.

— Ce tot spui acolo?

— Toate lucrurile imposibile, mamă! Am demonstrat tot ce a scris Buni. Şi…

Red a dat la pagina unde lipise bucăţile scrisorii mamei sale.

— Am încercat să demonstrez şi tot ce ai scris tu.

Red i-a întins caietul. Dacă mama ei ar fi crezut, atunci amândouă ar fi putut demonstra ultimele trei lucruri imposibile: *A fi o fiică bună. A sta trează. A fi mamă.*

Wanda a împins caietul la o parte şi a dat să se întoarcă. Red aprins-o de mână.

— Uite! I-ai scris lui Buni. I-ai spus că nu crezi în lucruri imposibile. Vezi?

Ţinea caietul întins, dar Wanda a făcut o jumătate de pas îndărăt. Red i-a arătat vorbele pe care chiar ea, Wanda, le scrisese.

— Ai spus că e imposibil să trăieşti fără un lucru de care ai cu adevărat nevoie. Ai spus că nu poţi fi două lucruri în acelaşi timp.

A apucat caietul cu ambele mâini, vârându-i-l în faţă mamei sale.

— Ai spus că nu poţi recupera lucrurile pe care le-ai pierdut. Uită-te, mamă! *Uită-te!*

Wanda se holba acum la caiet, la propriile ei cuvinte. Red s-a apropiat, ţipând ca să acopere furtuna.

— Ştiu că tu crezi că eşti singură. Am văzut cum ai rupt scrisoarea şi ai aruncat-o în vânt. Dar nu eşti singură, mamă. Mă ai pe mine! Am găsit bucăţile scrisorii tale. Şi le-am aşezat aici.

A dat paginile, ţinându-le ca să nu le zburătăcească vântul. Zăpada îi muşca obrajii ca nişte ace, dar ea o ignora. Mama ei s-a holbat la caiet, fără nicio expresie.

— Buni a scris aici o grămadă de lucruri pe care oamenii le cred imposibile, a continuat Red. Le-a notat şi apoi am început să descoperim că *nu erau* imposibile. Spunea că e

o diferenţă între *greu* şi *imposibil* şi voia ca eu s-o cunosc. Voia să-ţi reamintesc şi ţie!

Wanda a atins caietul. Degetele îi tremurau.

— N-a mai fost timp să le terminăm pe toate. Nu cu Buni. Dar eu le-am terminat, mamă. Am găsit răspunsuri pentru tot ce a scris ea. Pentru tine.

Mama ei a mijit ochii.

— Trebuie doar să crezi, mamă. Dacă tu crezi, lucrurile pe care le-ai scris nu vor mai fi imposibile.

S-a întors spre bucăţile de hârtie lipite şi a arătat spre ele.

— Le vezi pe ultimele trei? Acestea sunt cele pe care trebuie să mă ajuţi să le demonstrez. Nu pot face asta fără tine.

Red s-a apropiat puţin, indicând spre cea mai mare hârtie de pe pagină.

— Spuneai că să fii mamă e imposibil. Dar nu e. Poate e greu. Dar o să fiu cuminte, mamă. Îţi promit. Voi fi atât de cuminte şi de bună! Voi fi cel mai bun copil din lume!

Red avea lacrimi pe obraji, lacrimi reci şi usturătoare.

— Putem s-o facem! Putem demonstra şi toate lucrurile tale imposibile. Ştiu asta!

Wanda a privit prelung pagina cu pricina. Vântul flutura violent marginile bucăţilor lipite de hârtie. Dar Red nu se uita la caiet. Ochii îi

erau aţintiţi asupra chipului mamei sale. În tăcere, îşi implora mama să se uite la ea, s-o *vadă.*

Dar Wanda a lovit caietul şi acesta a plonjat în zăpadă.

— Nu!

Red a dat să culeagă caietul, dar mama ei a smucit-o îndărăt.

— Eşti exact ca bunică-ta! a urlat Wanda, cu faţa aproape lipită de a lui Red. Dar se înşela în multe privinţe, Red. Se-nşela în privinţa mea. Şi la fel te-nşeli şi tu.

Red a clătinat din cap.

— Nu…

Wanda i-a dat drumul lui Red.

— Ba da. Nu contează câte lucruri scrii în caietul tău tâmpit. E momentul să te maturizezi, Red. E momentul să afli că uneori greu şi imposibil înseamnă *acelaşi lucru.*

S-a răsucit, cu umerii arcuiţi în bătaia vântului, şi s-a îndepărtat.

— *Mamă!*

Red a strigat la nesfârşit, dar Wanda nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi. Fata a privit-o cum dispare în furtună.

Apoi şi-a deschis
inima şi a lăsat
tornada
să iasă.

Capitolul 58

Deşi era de-abia după-amiază, totul arăta ca şi cum soarele ar fi apus. Întunericul tornadei era cumva absolut, ca un burete care absorbea orice sclipire de lumină. S-a strecurat în jos, din nori, croindu-şi calea sinuoasă prin zidul de fulgi de nea, până când buzele sale înfometate au sărutat asfaltul.

Mişcare şi haos.

Răget şi iureş.

Mânie şi furie şi mâhnire.

Red stătea în mijlocul străzii, cu faţa spre est, privind cum tornada ei devorează cărămida şi cimentul. Copacii golaşi erau scoşi din pământ, cu rădăcini cu tot, şi supţi spre cer. La fel, felinarele stradale, cu becurile pâlpâind, apoi spărgându-se în beznă, ca nişte mici artificii pe fundalul norilor rotitori. Sirenele urlau în timp ce asfaltul era descojit de pe pământ. Şi pretutindeni zăpada – învârtejindu-se, mişcându-se, dansând.

În jurul ei, lumea se cutremura în faţa tornadei. Credea c-o să o doară dacă o va elibera. Credea c-o să-i fie de frică de ea, de pagubele pe care le-ar putea produce, de puterea ei. Dar acum stătea chiar în faţa ei şi nu simţea nimic.

Toată durerea dinăuntrul lui Red se scurgea în vânt, lăsând-o amorţită.

Buni murind. Cel Mai Mare Dintre Băieţi ciupind-o de braţ şi şuierându-i la ureche. Părinţii adoptivi dinaintea Mamei cu M mare, ale căror nume nici nu şi le mai putea aminti, ale căror feţe nu şi le mai putea imagina.

Tornada era atât de lacomă încât înghiţea totul, toate lucrurile de care se temea şi le ura, toate lucrurile pe care nu-şi dăduse vreodată seama că le simte.

Tuck dispărând în noapte. Cancerul care-i mănâncă măruntaiele lui Celine. Celine stând neputincioasă pe podeaua băii.

Celine.

Imaginea mamei ei adoptive a străpuns amorţeala şi Red s-a dat în spate, poticnindu-se. A văzut cum tornada ei face strada bucăţi, depărtându-se de ea.

Şi îndreptându-se direct spre spital.

Red s-a clătinat pe picioare, împleticindu-se. Asfaltul spart îi rănea genunchii, chiar şi prin jeanşi. A ridicat privirea spre vârtej. Norul rotitor înghiţise tot. Se îndopase, sub ochii ei, cu strada şi cu clădirile pustii, sporindu-şi furia şi viteza. Spitalul era la câteva străzi distanţă. Era foarte mult combustibil între aceste două puncte.

O să-i omoare.

Gândul acesta a propulsat-o înainte. *Tornada*

mea o să-i ucidă!

Ignorând durerea de genunchi, Red a luat-o la goană spre norul în formă de pâlnie. Înspre capul ei zburau rămăşiţe ale maşinilor şi ale clădirilor distruse, dar fata se ferea şi le ocolea, fugărind vântul. A încercat să-l prindă ca într-un lasou, în mintea ei, dar acum nu-l mai putea stăpâni. Nu-l mai putea vârî la loc în cuşcă, oricât de mult ar fi încercat.

Un copac s-a prăbuşit în faţa ei şi a sărit peste el, dar crengile i-au zgâriat faţa. Nu avea cum să-l prindă! A urlat de disperare.

Un claxon s-a auzit mugind, prelung şi insistent. Red s-a răsucit spre acel sunet. Claxonul a căpătat un mic ritm, iar Red i-a descoperit, în cele din urmă, sursa. O maşină neagră stătea după colţ, la intersecţia din spatele ei. A văzut un îngeraş agăţat de oglinda retrovizoare, care se legăna dezlănţuit.

A alergat, sărind peste resturile rămase din stradă. Domnişoara Anders s-a întins şi i-a deschis portiera din dreapta.

— Mai repede!

Red s-a urcat în maşină. Când a închis portiera, i s-a părut că dă mai încet volumul unui televizor prea zgomotos. Domnişoara Anders a smucit volanul spre stânga, învârtind maşina într-un cerc strâmt.

— Ea ta? a-ntrebat-o pe Red.

Fata era prea uimită de întrebare ca să poată răspunde.

— *Este?* a repetat asistenta socială, uitându-se la ea.

Maşina s-a lovit de un trotuar când domnişoara Anders a luat o curbă.

— D-da. De unde ştii?

Domnişoara Anders părea neagră de supărare.

— M-am întrebat. În Colorado nu bate niciodată atât de tare vântul ca atunci când te enervezi tu.

— Trebuie să merg înapoi! Trebuie s-o opresc!

Panica a depăşit şocul temporar care pusese stăpânire pe Red.

— Se-ndreaptă spre spital!

Motorul s-a auzit mugind.

— Red…

— CELINE ŞI JACKSON SUNT ACOLO!

Domnişoara Anders a clătinat din cap, dar nu părea că spune nu. Nu chiar.

— O poţi opri? a-ntrebat ea.

— Trebuie s-o opresc!

Red s-a lovit zdravăn cu cotul de portieră când domnişoara Anders a mai luat o curbă strânsă. Se-ntorceau direct în inima furtunii pe strada care mergea paralel cu cea pe care tornada ei o înghiţea în întregime. Asistenta

socială a mormăit în timp ce accelera până la podea:

— Sper că nu ţi s-au isprăvit rezervele de magie, fetiţo.

Tornada îşi lăsa urma în asfalt şi în magazinele abandonate din cartierul Wandei. Red n-o vedea, dar o simţea. Nu vedea decât norii întunecaţi şi rău-prevestitori de deasupra ei şi conturul vechilor case de cărămidă ce mărgineau strada pe care înaintau. Razele galbene ale felinarelor stradale luminau maşina cu străfulgerări rapide în timp ce domnişoara străbătea cartierul cu viteza unei săgeţi. Oamenii erau afară din case, uitându-se în sus, la vârtejul de fulgi de nea. Fără-ndoială c-o puteau auzi, dar cine ar fi putut să creadă că o tornadă aterizase în Denver, într-o după-amiază de februarie?

Intraţi la loc, s-a gândit Red. Inima i se strângea şi i se răsucea şi legătura dintre aceasta şi tornadă devenea din ce în ce mai strânsă, pe măsură ce se apropiau.

— Depăşeşte-o! a zis ea. N-o pot trage înapoi. Trebuie să trec în faţa ei!

Domnişoara Anders n-a contrazis-o. A început să se roage în gura mare în timp ce se îndrepta în goană cu maşina spre o altă intersecţie.

— Ah, te rog, să nu vină altă maşină!

Şi-a adunat umerii spre urechi până când au trecut de intersecţie, apoi a scos un şir întreg de *Mulţumesc mulţumesc mulţumesc.*

Firul invizibil din inima lui Red s-a rupt cu o smucitură.

— Aici! a strigat ea. Întoarce aici!

Domnişoara Anders – Dumnezeu s-o binecuvânteze – n-a ezitat. Cauciucurile au scârţâit în curbă. Farurile maşinilor ce fugeau din calea tornadei au orbit-o, pentru o clipă, pe Red. Dar ştia că erau aproape. Copacii se legănau frenetic. Domnişoara Anders a frânat cu putere, oprind pe marginea drumului, în colţul de nord al străzii.

— Du-te, Red! Voi fi aici dacă ai nevoie de mine! a strigat domnişoara Anders.

Red îşi dorea s-o îmbrăţişeze. Dar a ieşit din maşină şi a fugit cu toată viteza spre inima furtunii.

Capitolul 59

N-avea niciun plan. N-avea nicio idee despre cum să oprească cerul să-i facă întreaga lume praf. Dar trebuia să-ncerce.

Vântul aproape c-o luase pe sus în timp ce alerga. S-a oprit brusc în mijlocul lui Colfax Avenue. Spitalul se afla la jumătate de stradă în spatele ei. În afara sedanului domnişoarei Anders, nu mai erau alte maşini. Red nu vedea

nimic altceva decât o masă agitată de nori, zăpadă şi vânt.

Inima îi bătea nebuneşte. Era de parcă o strângea o sfoară invizibilă şi o trăgea, de coaste, înspre tornadă. Ştia că furtuna se născuse dinlăuntrul ei, dar acum simţea că o absoarbe în ea.

— Nu! a zis ea, scrâşnind din dinţi.

Şi-a înfipt mai bine picioarele în asfalt.

— Nu ne poţi lua, nici pe mine, nici pe ei!

S-a uitat fix la cerul care se-ntindea după ea. În el, îşi vedea, îşi simţea şi-şi mirosea furia. Zvâcnea ca bătaia unei inimi. *Sunt a ta,* a şuierat tornada.

Ningea haotic sub becurile care pâlpâiau.

Sunt a ta. Pocnea şi sfârâia.

În comparaţie cu vârtejul, Red era fragilă. Oare ce putea să facă pentru a-l opri?

— Nu mai am nevoie de tine! Nu te mai vreau!

Vântul părea să hohotească.

Asfaltul s-a cutremurat sub picioarele ei şi bezna a împresurat-o, groasă şi primejdioasă ca lava neagră a unui vulcan*. Îmi aparţii,* a ţipat vântul.

— Ba nu.

Şi-a încleştat pumnii.

— *Nu-ţi aparţin!*

Dar vântul era înfometat. O trăgea în gura

lui întunecată.

— Nu! Nu sunt a ta!

Glasul i s-a spart. Nu era destul de puternică. Cum ar fi putut? Era doar o fetiţă. Un copil. Un copil a cărui mamă plecase. A copleşit-o disperarea, care i-a inundat rana deschisă pe care tornada i-o lăsase în inimă. Furia furtunii îi răsuna în urechi. Red a căzut în genunchi.

Apoi, dincolo de vuiet, Red a auzit un clinchet slab, dar clar. Ca un glas de clopoţel, delicat şi dulce. A ridicat privirea şi a ciulit urechile. S-a auzit din nou! Un ţârâit strălucitor, cald. Cântecul unui viori. Trilul unui flaut.

Red cunoştea acest sunet.

S-a ridicat în picioare şi a cercetat cerul.

Şi le-a zărit.

Pleiadele. Cele Şapte Surori străluceau spre ea, iar lumina lor decupa un cerc aproape perfect printre norii negri şi ameninţători. În jurul ei, aerul s-a încălzit imediat. S-a aplecat să asculte. Stelele şi-au rotit cântecul lor în jurul vântului. Muzica lor era caldă, bogată, desăvârşită. Mai frumoasă decât simfoniile lui Beethoven.

Şi atunci Red a înţeles.

Se înşelase în privinţa lui Buni. Caietul nu era felul lui Buni de a-i aduce aminte lui Red să aibă grijă de mama ei. Caietul era felul lui Buni de a-i aduce aminte lui Red să aibă grijă de ea

însăşi.

Mama ei era distrusă. Ştia asta. Şi Red era distrusă. Toată lumea era. Dar Red credea un lucru pe care mama ei nu-l credea: a fi distrus nu însemna că fericirea e imposibilă. Mai greu de atins, uneori. Dar nu imposibilă.

Red mai ştia şi altceva. A fi distrus sufleteşte nu însemna sfârşitul.

Putea fi începutul unei existenţe mai bune.

— Iubirea poate face lucruri imposibile, a şoptit ea.

Stelele i-au răspuns, cântând în crescendo.

Cu lacrimile pe obraz, Red şi-a ridicat braţele deasupra capului şi a început să danseze.

Se rotea, sărea şi aluneca. Plonja şi valsa şi se răsucea. Dansa pentru Buni, pentru Celine şi Jackson şi domnişoara Anders şi Marvin şi Gandalf şi Tuck. Pentru mama ei. Muzica stelelor se strângea în jurul ei ca o panglică, făcând-o să strălucească în timp ce fetiţa dansa ca să trezească întreaga lume – noua ei lume – la viaţă.

Capitolul 60

Girofarurile maşinilor de poliţie şi de pompieri luminau exteriorul de cărămidă al spitalului şi ferestrele sparte de pe întreaga stradă. Oamenii forfoteau, făcând poze cu telefoanele.

Cel mai rău fusese afectată reprezentanţa auto abandonată. Clădirea se transformase într-un morman de moloz, iar strada fusese distrusă pe o porţiune considerabilă. Copacii zăceau pe jos, ca într-un joc enorm de Marocco. Un hidrant încă îşi arunca jetul de apă în sus.

La ştiri spuneau că avuseseră noroc – furtuna asta ciudată nu lovise o zonă foarte populată. Red nu se simţea norocoasă. Simţea că i se face rău.

Dar lucrurile ar fi putut sta mult mai rău.

Domnişoara Anders a condus-o în rezerva lui Celine, la scurt timp după ce furtuna se potolise, şi i-a spus să nu se mişte de-acolo. Red a privit prin fereastră la toată agitaţia de afară, în timp ce Celine dormea. Vedea că doi poliţişti vorbesc cu domnişoara Anders, în spatele deschis al unei ambulanţe, luând notiţe şi clătinând din cap, ca şi cum nu credeau ce le auzeau urechile. Dacă domnişoara Anders le spunea adevărul – adevărul adevărat, neştirbit şi enorm –, atunci Red nu-i putea învinovăţi că nu le venea să creadă.

— Uite-o pe fetiţa mea.

Red s-a răsucit, speriată. Celine se ridicase în capul oaselor, clipind ca să-şi alunge somnul de pe gene. A întins o mână, iar Red a venit la ea şi a luat-o de mână.

— Ce nebunie e afară, nu-i aşa? a zis Celine.

Red avea un nod în gât care o împiedica să respire normal. Luminile vehiculelor de urgenţă umpleau încăperea de străfulgerări roşii, albastre şi albe.

— Ţi-am povestit vreodată, a spus Celine, strângându-i mâna lui Red, despre noaptea în care au căzut stelele?

— Nu.

Red s-a aşezat pe pat. Părul lui Celine căpătase culorile luminilor de afară, care o făceau să strălucească. Ochii îi erau la fel de scânteietori ca razele lunii. Ba chiar şi obrajii ei palizi căpătaseră un strop de culoare.

Dintr-odată, Red a resimţit certitudinea că, orice s-ar fi întâmplat – indiferent cât de rea ar fi fost operaţia, indiferent câte celule canceroase ar fi urmat să fie extirpate şi spălate cu chimioterapie – Celine va fi bine.

Trebuia să fie.

— Era noaptea în care a murit fiul meu.

Celine s-a oprit, iar tăcerea a plutit între ele, la fel de încărcată ca tăcerea ce urmează unei simfonii. După o vreme, Celine a continuat:

— Mi-am petrecut întreaga viaţă uitându-mă în sus, la stele. Credeam că-mi sunt prietene. Cântecul lor trăia în toate lucrurile pe care le cunoşteam. Dar în noaptea în care fiul meu a... în noaptea aceea, pentru mine totul s-a schimbat. Eram atât de furioasă. Mă simţeam

abandonată. De Dumnezeu, de propria-mi credinţă, de stele.

A inspirat adânc.

— Am plecat de la spital şi am condus aiurea. Nu ştiam unde merg. Am condus până când am ieşit din oraş. Eram probabil la jumătatea drumului spre Kansas şi acolo am oprit, în cele din urmă. Era vară. Cerul era negru ca tuşul. Şi stelele. Erau atât de mari. Am ieşit din maşină şi am început să mă plimb. Ba chiar, fără să-mi dau seama, m-am căţărat pe un gard cu sârmă ghimpată. Mi-am făcut o gaură în jeanşi. M-am dus pe câmp. Furia şi durerea îmi fierbeau pe dinăuntru, fiecare strop de sânge îmi clocotea de mânie. Îmi doream să explodez.

Ochii lui Celine s-au umezit din cauza acestei amintiri. Red stătea neclintită.

— Şi asta am şi făcut. Am urlat şi am ţipat şi am plâns. Am privit în sus la stele şi mi-am trimis toată mânia şi suferinţa spre ele, ca printr-un furtun. Le-am distrus.

Şi-a tras nasul şi a clătinat din cap, zâmbind vag. Red s-a uitat la acel zâmbet, întrebându-se cum de acesta poate exista.

— Mai ţii minte că-n ziua în care ai venit, a zis Celine, Jackson a spălat cu presiune peretele exterior al hambarului? Jetul de apă pornit din compresor a spălat mizeria şi a luat toate petele?

Red a dat din cap.

— Ei bine, cam asta le-am făcut şi eu stelelor în noaptea aceea. Fluxul suferinţei mele le-a dărâmat pur şi simplu de pe cer. Le-am privit cum sunt smulse de pe cerul negru ca frunzele dintr-un copac şi cum cad în jurul meu. Ca o ploaie scânteietoare pe câmp, dispărând în întuneric după ce aterizau.

— Şi ce ai făcut?

— M-am oprit. Trebuia s-o fac. Am văzut acele stele căzând, una câte una, şi am ştiut că voi întuneca tot cerul cu furia mea. Te asigur, Red, că aş fi putut distruge întregul univers. Atât eram de mânioasă. Dar cum stăteam în acea ploaie de stele strălucitoare, mi-am dat brusc seama că, dacă-mi las furia să le distrugă, n-o să mai aud niciodată stelele cântând. Sufeream atât de mult. Dar iubirea mea pentru stele, pentru muzica lor, m-a salvat.

Red s-a gândit la strada făcută praf, dincolo de fereastră.

— Şi nu mai erai tristă?

Celine a clătinat din cap.

— O, nu. Eram tristă. Furia mea se consumase, tristeţea însă nu. Durerea nu e ca furia. Furia se poate mistui. Poate fi eliberată. Dar durerea e ceva ce devine parte din tine. Şi fie te obişnuieşti cu ea şi înveţi să-ţi trăieşti viaţa într-un fel nou, fie te îneci în ea şi te va

distruge.

— Stelele s-au întors? a-ntrebat Red, iar Celine a oftat.

— Nu. Dispăruseră. Furia tinde să lase cicatrici. Chiar şi pe cer.

Furia lui Red lăsase o ditamai cicatricea pe Colfax Avenue. Şi în inima ei.

— Mulţumesc, a zis Red o clipă mai târziu.

— Pentru ce?

— Ai trimis Pleiadele să-mi cânte.

Celine a zâmbit.

— Muzica era deja înlăuntrul tău, Red. N-am făcut altceva decât să te învăţ să asculţi.

Şi-a trecut degetele peste obrazul lui Red.

— Sunt mândră de tine.

— De ce? a-ntrebat Red, cu glas frânt.

— Astăzi ai făcut ceva uluitor.

Red şi-a şters nasul cu dosul palmei.

— Tornada?

— Nu.

Celine s-a ridicat mai bine şi s-a uitat pe fereastră.

— Deşi şi aia a fost uluitoare. Ai sunat-o pe domnişoara Anders. I-ai spus unde eşti.

Red a ridicat surprinsă privirea.

— De unde…?

— Domnişoara Anders ne-a sunat imediat după ce a primit apelul de la tine. Eram disperaţi când am aflat că nu te-ai dus la şcoală

şi o sunaserăm deja.

— Îmi pare rău, a spus Red, copleşită de ruşine. N-ar fi trebuit să fug aşa.

Celine a scuturat din cap.

— Nu. N-ar fi trebuit. Dar înţeleg de ce ai făcut-o, cred.

— Înţelegi?

— Îţi iubeşti mama, a spus ea. Şi uneori iubirea ne face să încălcăm regulile, nu-i aşa?

Lacrimile i-au înceţoşat vederea. Red a clipit, lăsându-le să se prelingă pe obraji. Celine a tras-o spre ea, încolăcindu-şi braţele înjurai gâtului fetiţei. Când, în sfârşit, şi-a regăsit vocea, Red a pus întrebarea care o înspăimânta cel mai mult.

— Cine va avea grijă de mine?

Un hohot surprins de râs i-a ieşit din piept lui Celine. Apoi femeia a ridicat bărbia fetiţei şi a privit-o în ochi.

— Red! Vai, fetiţa mea! *Noi* vom avea grijă de tine! M-ai auzit? Nu plecăm nicăieri în niciun caz fără tine.

Capitolul 61

A doua zi, când Red a mers la tribunal cu Celine şi cu Jackson, a rămas surprinsă să vadă că mama ei e acolo. Domnişoara Anders şi

Wanda stăteau, fiecare cu un alt avocat, în faţa micii încăperi.

Domnişoara Anders a venit la ei trei şi a şoptit:

— Mă bucur că aţi venit cu toţii. Cum te simţi? a întrebat-o pe Celine.

Aceasta a dat din cap.

— Bine. Le-am spus că nu voi rata întâlnirea de azi, a spus Celine, strângând-o pe Red de mână.

Asistenta socială a explicat ce se va-ntâmpla după venirea judecătorului. În cea mai mare parte, Red n-o auzea. Îşi ţinea privirea aţintită asupra Wandei, care stătea cu spatele la Red şi cu capul în jos.

— I-am dat deja scrisoarea ta judecătorului, Red, a zis domnişoara Anders.

Cu o noapte înainte, cât era încă la spital, Red îi scrisese judecătorului ce-şi dorea. Spunea că-şi iubeşte mama şi că-şi doreşte ca aceasta să se însănătoşească şi să fie bine. Spunea că e foarte greu să trăieşti în plasament temporar şi că-şi dorea, mai mult ca orice altceva, să facă parte dintr-o familie. O familie adevărată.

Şi apoi spunea că vrea să locuiască alături de Celine şi Jackson.

Odinioară credeam că e imposibil să iubesc nişte străini la fel de mult cum o iubesc pe mama, a scris ea. *Dar acum ştiu că, dacă există*

dragoste, nimic nu e imposibil.

Domnişoara Anders le-a spus să ia loc pe scaunele din spatele ei. Au ascultat-o, ridicându-se din nou în picioare când judecătorul a intrat în sală, câteva minute mai târziu. Când acesta s-a adresat avocaţilor, Red şi-a privit mâinile. Inima îi bubuia în piept, deşi ştia cum va decurge procedura. Domnişoara Anders îi spusese deja: Wanda nu respectase pretenţiile judecătorului, aşa că erau slabe şanse ca acesta să decidă ca Red să trăiască din nou cu mama ei. În plus, judecătorul avea scrisoarea fetiţei, iar domnişoara Anders promisese că dorinţa lui Red va fi luată în considerare.

Cu toate acestea, Red avea emoţii Judecătorul îşi terminase alocuţiunea şi răsfoia nişte hârtii.

— Onorată Instanţă, a spus avocatul Wandei. Înainte de hotărârea finală, clienta mea ar vrea să facă o declaraţie.

Judecătorul i-a acordat permisiunea, iar Wanda s-a ridicat. Red s-a holbat la ceafa mamei sale. Avea o codiţă împletită care i se legăna dintr-o parte în alta când se mişca.

— Onorată Instanţă.

Wanda s-a oprit şi şi-a dres glasul.

— Sunt sigură că ştim cu toţii ce veţi spune astăzi despre mine. Şi e adevărat. În ultima vreme nu m-am descurcat extraordinar.

Şi-a dres glasul încă o dată.

— Adevărul e, Onorată Instanţă, că nu mă descurc extraordinar de multă vreme. Am născut-o pe fiica mea când aveam 19 ani. De-atunci eram deja pe drumul spre dependenţă.

Mâinile lui Red au început să tremure, iar ea şi le-a adunat în poală.

— Mama mea a avut grijă de Red vreme de mulţi ani. Eu eram prea bolnavă şi prea tânără.

A făcut o pauză şi a privit în pământ.

— Şi prea egoistă.

Celine i-a luat mâinile lui Red în mâna ei.

— Mama mi-a acordat multe şanse. Poate prea multe. Dar am tot dezamăgit-o. Şi pe fiica mea la fel.

Wanda a inspirat profund.

— Îmi iubesc fiica.

S-a întors brusc spre Red şi a privit-o în ochi.

— O iubesc până la infinit plus unu.

Şi-au menţinut privirile înlănţuite preţ de-o clipă, apoi Wanda s-a întors spre judecător.

— Dar n-am iubit-o aşa cum trebuie. Vreau să-i fiu o mamă bună. Chiar asta îmi doresc.

Glasul i s-a frânt şi şi-a lăsat privirea în jos, dregându-şi vocea pentru a treia oară.

Celine a inspirat scurt, iar Red s-a uitat la ea. Avea ochii mari şi chipul palid. Cu cealaltă mână l-a prins pe Jackson, care se uita la Wanda cu o expresie intensă. Red nu-şi dădea seama dacă e

speriat sau furios. Sau amândouă.

— Nu i-am făcut bine şi ştiu asta. Dar vreau să-i fac bine acum, a zis Wanda.

A ridicat bărbia şi a strâns din umeri, apoi a spus:

— Vreau să renunţ la drepturile părinteşti. Vreau ca Red să fie adoptată de o familie care o poate iubi mai mult decât pot eu s-o fac.

Wanda s-a răsucit şi s-a uitat la ei trei.

— Şi cred că familia aceea e acolo, alături de ea.

Mama ei a privit-o în ochi o fracţiune de secundă, iar aerul dintre ele s-a încălzit şi a scânteiat. I-a mângâiat obrazul ca o şoaptă, ca şi cum ar fi spus*: Îmi pare rău,* ca şi cum ar fi spus *Te iubesc,* ca şi cum ar fi spus *Infinit plus unu.*

Red a lăsat uşor bărbia în jos, într-o aprobare. *Şi eu.*

Lângă ea, Celine a scos un sunet, iar scânteierea din aer s-a risipit. Wanda s-a întors cu faţa spre judecător, iar Red s-a răsucit spre Celine. Mama ei vitregă plângea în tăcere, aşa cum a plâns în noaptea în care îi povestise lui Red despre Roan. Dar de data asta, de asemenea, zâmbea.

Fericire şi tristeţe, s-a gândit Red. *Două lucruri în acelaşi timp.*

Înţelegea ce înseamnă pentru Wanda să

renunţe la drepturile părinteşti, aşa cum înţelegea ce înseamnă când i-a spus judecătorului că vrea să trăiască alături de Celine şi Jackson.

Însemna că ea şi mama ei sunt o familie. Dar şi că nu sunt.

Părea imposibil, dar trebuia făcut. Mama ei o iubea, dar nu putea avea grijă de ea. Acest amănunt îi aducea lui Red o mică şi ascuţită durere în piept. Şi unele dureri, ştia bine, nu se vindecau niciodată.

Red n-a mai auzit niciun cuvânt după declaraţia mamei sale. Nu putea decât să privească fix codiţa împletită a acesteia în timp ce se apleca spre Celine, care îşi pusese braţul peste umerii ei.

S-au ridicat cu toţii în picioare când a plecat judecătorul. Celine şi Jackson au îmbrăţişat-o, apoi s-au luat în braţe. Celine încă plângea, însă Red se simţea prea pustiită ca să plângă. Nu era exact tristă, dar nu era nici fericită. Vor veni, ştia ea. Şi tristeţea, şi fericirea. Suferinţa şi bucuria. Ca două tornade separate sub aripile inimii sale.

Şi avea nevoie de amândouă să zboare.

Domnişoara Anders a îmbrăţişat-o.

— Eşti o fetiţă curajoasă, Ruby Byrd, a zis ea, strângând-o cu putere.

Privind spre Celine, Red s-a desprins de soţii

Groove şi de domnişoara Anders, croindu-şi drum printre scaune către Wanda. Mama ei şi-a muşcat buza de jos, privind emoţionată în jur când Red s-a apropiat de ea. Au rămas fixându-se reciproc cu privirea, în tăcere.

— Am ceva pentru tine, a spus, după o clipă, Wanda.

A îngenuncheat şi şi-a răscolit geanta, scoţând de-acolo caietul verde. Unul dintre colţuri era mototolit, iar paginile erau pătate cu apă. I l-a întins, cerându-şi scuze din priviri.

— L-am citit, a zis ea, zâmbind spre Red. Ai reuşit să demonstrezi că toate sunt posibile.

Red a şovăit, apoi a luat caietul. S-a dus la masa unde stătuseră Wanda şi avocatul ei şi a luat un pix. A deschis caietul, a scris un ultim text, apoi i l-a înapoiat Wandei.

— Păstrează-l tu, a zis ea.

Wanda l-a luat, cu o expresie deopotrivă mirată şi dezamăgită. Red şi-a încolăcit braţele în jurul taliei mamei sale.

— Aşa nu vei uita, a spus fetiţa, în timp ce Red a ieşit cu Celine şi Jackson din sala de judecată, fetiţa s-a uitat peste umăr. Wanda rămăsese acolo unde o lăsase Red, cu caietul deschis în mâini.

Capitolul 62

Două săptămâni mai târziu, într-o seară liniştită ce mirosea a zăpadă şi a raze de lună, familia Kapule a venit în vizită şi cu toţii au sărbătorit cea de-a 12-a aniversare a lui Red, în hambar. Marvin a făcut friptură cu ananas, iar doamna Kapule a adus un tort enorm cu ciocolată şi glazură de zmeură. Bunicii lui Marvin au îmbrăţişat-o pe Red şi au sărutat-o pe obrajii, urându-i la mulţi ani.

Hambarul era decorat cu şiruri de luminiţe de Crăciun, care umpleau locul cu o strălucire

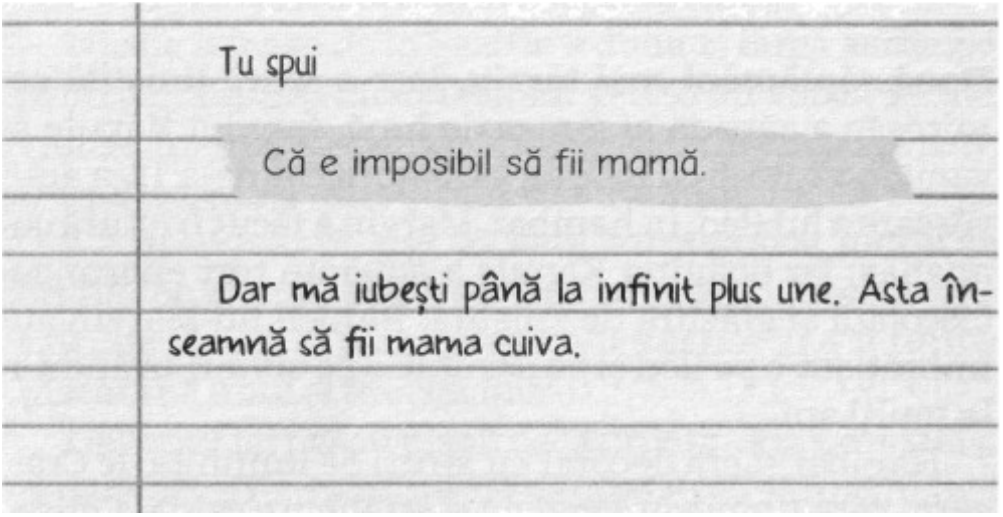

caldă. Celine făcuse coifuri de petrecere pentru animale, chiar şi unele minuscule pentru găini. Caprele şi le-au mâncat pe ale lor, dar Fezzik tot dădea din cap, ca şi cum se mândrea cu coiful lui.

Toată lumea stătea pe căpiţele de fân, mai puţin Red. Ea stătea în picioare, rezemată de Tuck. Marvin s-a trântit lângă ea, luând ţestoasa prin surprindere. Coiful sclipitor al lui Tuck i-a căzut peste faţă când a încercat să-şi vâre capul în carapace, făcându-i pe toţi să izbucnească în râs.

După cină, Jackson a dispărut în magazia hambarului şi s-a întors cu o cutie cu găuri în capac. Înăuntru, Red a găsit doi pisoi alb cu negru.

— Orice menajerie are nevoie de câteva pisici, a zis Jackson.

— Ca să alunge şobolanii, a zis Celine, făcându-i fetiţei cu ochiul.

— Şi oposumii! a râs Jackson.

Red a scărpinat pisoii sub bărbie.

— Sunt perfecţi.

— Au fost ideea lui Nicole, a zis Jackson.

Nicole sunase de la Seattle a doua zi după audierea pentru stabilirea custodiei. Ea şi Red au vorbit multă vreme. Înainte să-nchidă, Nicole şi-a cerut scuze pentru purtarea sa din Ajunul Crăciunului. I-a zis fetiţei că-i fusese teamă, dar că asta nu justifica lucrurile oribile pe care le spusese. Red a iertat-o. Ştia cum e să-ţi fie teamă şi cum uneori a fi speriat şi a fi furios înseamnă unul şi acelaşi lucru.

Oamenii îşi pasau pisoii de la unii la alţii

Gandalf şi ceilalţi câini i-au adulmecat nerăbdători, sărind înapoi când unul dintre pisoi a dat să-i zgârie pe nas. Bunicii lui Marvin i-au dăruit lui Red un teanc de cărţi de la librăria ei preferată din Denver, iar doamna Kapule i-a oferit un cupon făcut de mâna ei, pentru lecţii de hula.

— Am auzit că eşti dansatoare, a zis ea, cu ochi sclipitori. Iar hula *este* limba inimii.

Red a îmbrăţişat-o.

— Mulţumesc!

Marvin i-a dat un mic jurnal. Coperta era împodobită cu stele care păreau să scânteieze în lumină. Înăuntru scrisese un citat:

E distractiv să faci imposibilul. — Walt Disney

— Pentru că ţi-ai pierdut celălalt caiet, a zis el.

Red i-a surâs.

— Mahalo.

— Mai am un cadou pentru tine, Red, a zis Celine, întinzându-i o hârtie legată cu panglică verde.

Red a tras de panglică şi a desfăcut hârtia. Era o cerere de adopţie.

— Când am început procesul de a deveni părinţi adoptivi, a explicat Celine, am fost

autorizaţi să şi putem adopta.

— De la bun început, i-am spus domnişoarei Anders că vrem să te adoptăm, dacă se poate, a spus Jackson.

Red ţinea hârtia în podul palmelor, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o mototolească.

— Ţi-am spus că ne dorim ce e mai bun pentru tine, a zis Celine, întinzându-se spre Red. Aşa că, atunci când ai spus că vrei să trăieşti cu mama ta, am respectat lucrul acesta. Te iubim şi ne-am dorit dintotdeauna să fii a noastră. Dar, mai mult decât atât, voiam să fii fericită. Încă vrem lucrul acesta.

— Sperăm, a adăugat Jackson, cu un zâmbet larg cât cerul, că ne vei da permisiunea să te adoptăm.

— Dar cancerul tău? nu s-a putut abţine Red.

Noua operaţie a lui Celine era programată peste două săptămâni. Aceasta s-a schimonosit un pic.

— Ah, Red. O să mă lupt cu cancerul şi am de partea mea cei mai buni doctori. Dar cu cancer sau fără cancer, *tu* mi-ai cucerit inima. Te-am ales – te-am iubit – din clipa în care te-am văzut şi nimic nu va mai schimba *vreodată* asta.

De pe buzele lui Red a ieşit un mic suspin. A sărit şi şi-a înlănţuit braţele în jurul gâtului lui Celine. Aceasta a îmbrăţişat-o la rândul ei, iar

Jackson le-a cuprins în braţe pe amândouă. Red nu va uita niciodată ce a însemnat s-o piardă pe Buni. Era o tristeţe care-i va rămâne în suflet pentru totdeauna. Va fi greu să vadă cum Celine trece prin operaţie şi chimioterapie. Red ştia asta. Dar nu va fi imposibil – pentru niciunul dintre ei – pentru că se aveau unul pe altul.

Red a suspinat:

— Vreau să mă adoptaţi! Vreau, vreau din toată inima.

Un minut mai târziu, Marvin s-a ridicat în picioare şi i-a îmbrăţişat pe toţi trei. Red a râs printre lacrimi când Jackson l-a cuprins şi pe băiat în îmbrăţişare.

— Veniţi încoace, oameni buni! a spus Marvin peste umăr.

Părinţii şi bunicii lui s-au ridicat, ştergându-se la ochi, şi s-au supus.

Când îmbrăţişările, plânsetele şi râsetele s-au oprit, în cele din urmă, Red s-a aşezat lângă Celine pe o căpiţă de fân, nedorind să se desprindă deocamdată de ea. S-a uitat în jurul ei, în hambar, la oameni, câini, pisici şi ţestoase şi-şi dorea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Bunicul lui Marvin şi-a luat ’ukulelele şi a început să cânte ceva. Marvin şi Tūtū se jucau cu pisicuţele, legănându-le sub ochi unul dintre şireturile băiatului.

— Poţi să-ţi spun ce altceva îmi mai doresc?

i-a şoptit Red lui Celine.

Aceasta i-a dat părul după ureche lui Red.

— Sigur că da.

Red a luat cererea de adopţie. În mâinile sale, părea mai grea decât o simplă hârtie. Avea greutatea şi consistenţa speranţei. Semnificaţia unui nou început, a unei vieţi mai bune. Dar mai era un singur lucru la care trebuia să renunţe.

— Cred că, de-acum înainte, vreau să-mi spuneţi pe numele meu adevărat. Ruby.

Zâmbetul lui Celine era mai strălucitor decât toate stelele din univers.

— Oricum tu pentru mine ai fost mereu Ruby, a spus ea.

Celine a cuprins-o într-o altă îmbrăţişare, iar Ruby s-a ghemuit mai strâns şi mai aproape. Răsuflarea lui Celine îi gâdila obrazul, ca şoapta muzicii stelare.

Ruby a zâmbit şi ceva cald şi blând i s-a învârtejit în inimă. Era o briză plină de noi promisiuni.

Spera că, de data aceasta, şi-a găsit cu adevărat locul.

Mulţumiri

A existat o vreme în care publicarea unei cărţi mi se părea ceva imposibil şi chiar aşa ar fi fost, dacă aş fi făcut această călătorie de una

singură. Din fericire, au fost foarte, foarte mulţi oameni care m-au ajutat să aduc această carte la lumină, alături de visurile mele.

Mai întâi, părinţii mei Mamă, tată, m-aţi învăţat cum să visez şi nici măcar nu mi-aţi sugerat să-mi aleg altă meserie, decât aceea de scriitor. Vă mulţumesc pentru că aţi crezut în mine, că m-aţi iubit atât de înfocat şi că mi-aţi insuflat dragostea pentru poveşti, cu ajutorul copacilor, al căsuţelor din prerie şi, desigur, al dragonilor. Vă iubesc, până la infinit plus unu.

Povestea aceasta mi-a fost inspirată de mătuşa, unchiul şi verişoara mea, dar întreaga mea familie şi-a lăsat amprenta pe cartea şi în inima mea. Tuturor celor din clanurile Padgett, Lackey şi Olson: sper că veţi găsi glumele noastre de familie pe care le-am ascuns în aceste pagini! Şi sper că ştiţi că vă iubesc enorm.

Viaţa mea ar fi mai săracă fără sprijinul câtorva dintre profesorii pe care i-am avut de-a lungul anilor. Domnişoara Bell, învăţătoarea mea din clasa a doua şi prima persoană din afara familiei mele care mi-a spus că voi fi scriitoare. Faye Padgett (adică Nana), Joann Berrian, Rose Dunphey, Jennifer Maier, Debra Dean şi Luke Reinsma – cu toţii m-aţi provocat şi m-aţi inspirat cu pasiunea voastră şi cu aşteptările voastre. Vă mulţumesc.

Critique Partners Extraordinaire, Laurel Klein şi Cora Martin – n-aş fi putut reuşi fără voi. Nu vă pot mulţumi suficient, totuşi mulţumesc!

Povestea a fost conturată cu ajutorul multor relaţii. De la simple discuţii, de la cancer la comportamentul caprelor, de la Războiul Stelelor la social media, sute de ceşti de cafea (decafeinizată!), citiri şi recitiri şi coperţi, nenumărate mesaje şi gif-uri, datorez recunoştinţa mea următorilor: Christopher Aaby, Christine şi Omair Akhtar, Amanda Annis, Shawna Avanessian, Danielle Behr, Courtney Carbone, Amy Dufault, Donna şi Lonnie Funk, Sophia Funk, Alyssa Hollingsworth, Tracey şi Shawn Hurley, Gary Jansen, Katrina Lackey, Stacey Lee, Aimee Lucido, Steve Martyn, Betsy şi Brandon Neale, Kevin Neuner, Renee Nyen, Kate O'Shaughnessy, Danielle Parish, Parker Peevyhouse, Lisa Ramée, Lisa Raulie, Stephanie Richard, Karalee Sartin, John Schumacher, Jenny Stafford, Anne-Marie Strohman, Noah Tatro, Jen Wilson şi Kristi Wright.

Catherine Toth Fox, mulţumesc pentru secretele culturii hawaiiene şi pentru sprijinul generos. Katherine Applegate, a cărei bunătate în vorbe şi fapte a însemnat mai mult decât pot descrie în cuvinte. Mulțumiri şi pentru Middle Grade Lunch Break (KidlitCraft.com), Novel Nineteens, Kepler's Books, Hicklebee's

Children’s Bookstore, Sparkles and Lace Boutique (ştiţi că meritaţi să fiţi pomeniţi!) şi SCBWI – mai ales SCBWI/SF-South.

Desigur, nimic din toate astea n-ar fi devenit realitate fără Elena Giovinazzo, incredibilul meu agent/dragon/unicorn. Cel mai imposibil lucru din lume a fost să te mulţumesc pe tine, cu toate acestea am reuşit. Mulţumesc că mi-ai oferit o şansă. Mulţumesc, Dana Spector, agent de film şi iubitoare de carte, a cărei blândeţe m-a cucerit din prima zi. Cele mai calde mulţumiri familiei Pip. Holly, Larissa, Ashley, Sara – lumea e un loc mai bun, mai colorat şi mai plin de poveşti datorită fiecăreia dintre voi!

Jen Besser – editor, campion, terapeut şi majoretă, cu cel mai bun gust din lume la canapele roz (şi cărţi) – a fost o onoare să lucrez cu tine şi să devin prietena ta. Mulţumesc că ai crezut în Red şi în Tuck. Şi în mine.

Întregii echipe de la Macmillan şi de la Roaring Brook Press – cu toţii sunteţi nişte vrăjitori. Luisa Beguiristain, pentru tot. Elizabeth H. Clark şi Sarah J. Coleman (InkyMole) pentru coperta mea senzaţională. Mandy Veloso şi Nancy Elgin de la editare. Chandra Wohleber, de la promovare. Oamenii incredibil de buni, geniali şi entuziaşti de la marketing şi publicitate: Molly Ellis, Allison Verost, Morgan Rath şi Katie Quinn – fără voi, povestea aceasta n-ar fi fost nimic

mai mult decât o şoaptă în furtună. Lucy Del Priore şi Katie Halata, mulţumesc că îmi împărtăşiţi iubirea pentru librari şi cărţi minunate! Mulţumiri şi pentru echipa de la Macmillan Audio, Guy Oldfield şi Dakota Cohen şi pentru Samantha Desz, posesoarea unei voci minunate. Dacă am uitat pe cineva, îmi cer scuze. Am fost copleşită de recunoştinţa pe care o simt pentru întreaga familie de la Macmillan!

Vânzătorilor, bibliotecarilor şi iubitorilor de carte pe care i-am întâlnit în viaţa reală sau Online – mulţumesc pentru ajutorul vostru. M-aţi făcut să râd şi să plâng de uimire şi recunoştinţă şi sper să vă întâlnesc şi să vă-mbrăţişez într-o zi pe fiecare dintre voi.

Animalele joacă un rol important în carte, pentru că au jucat un rol important şi în viaţa mea. Cât am scris această carte, căţelul meu Guido mi-a stat fie la picioare, fie pe scaunul din spatele meu. Nu apare în aceste pagini cu numele, dar este prezent cu spiritul.

Şi în cele din urmă şi cel mai important. Iubirea mea şi sprijinul meu constant, Brandon. N-aş fi reuşit să fac asta fără tine. Tu eşti muzica mea stelară şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru acest drum pe care-l străbatem împreună. Pentru toate aventurile care ne aşteaptă! Te iubesc.

Un strop de magie, o pică

Toate lucrurile imposibile,
scris de Lindsay Lackey
trebuie să facă față siste
ce încearcă să-și găsească

Red a moștenit inexplicabila
De câte ori Ruby "Red" Byrd
vântul. Aflată în plasament t
Red tinde s-o țină din furtun
o aduce pe Red în casa famil
deține o menajerie, din care
o țestoasă uriașă. Cu proprii
Groove par să se potrivească
când Red începe să se acom
dă buzna peste ea, o furtună
Multă vreme, Red și-a dorit
scurt timp, se trezește cople
Acum Red trebuie să descop
dacă vrea să-și stăpânească
de care are atâta nevoie.

O poveste fenomenală desp
atunci permitem speranței s
înțelepciune, este o carte ca

Katherine Applegate, au
Ivan cel fără de seamăn

O poveste sensibilă plină de
și un strop de realism magic

Booklist

Lackey abordează subiecte dificile, cum sunt dependența și pierderea, cu o blândețe infinită.

School Library Journal

Perspectiva empatică a lui Lackey vorbește despre speranță, suferință și găsirea unei familii. Îți încălzește inima, deși evită să tragă concluzii prea ferme.

Publishers Weekly

Cu amintirile sfâșietoare și tulburătoare despre traiul cu mama și bunica sa, înainte ca Red să intre în sistemul de asistență socială și în noua ei familie extinsă, cu momentele sale dulci-amărui, Lackey echilibrează drumul fetiței prin noua ei realitate. Scrisorile ocazionale și strecurate printre picături ale lui Red pentru mama sa, adaugă și mai multă intensitate lecturii. Dureros de citit, în sensul bun al cuvântului.

Kirkus

Lackey își atrage cu iscusință cititorii în tumultuoasa călătorie emoțională a lui Red; cu puternica sa voce narativă, presărat cu scrisorile și paginile de jurnal scrise în cuvintele lui Red, textul este un amestec de speranță și suferință, de forță și vulnerabilitate .

The Bulletin of the Center for Children's Books

STORIA BOOKS

ISB
9 78

STORIA BOOKS
storiabooks.ro